

ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਜੀਵਨੀਆਂ

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਿਰ

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਿਰ

ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ

ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੁਕ ਟਰੱਸਟ, ਇੰਡੀਆ
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ

Giani Gurmukh Singh Musafir (Panjabi)

1983 (ਸ਼ੱਕ ਸੰਮਤ 1904)

© ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ

ਮੁਲ : 8.50 ਰੁਪਏ

**Published by the Director, National Book Trust, India, A-5 Green
Park, New Delhi-110016 and Printed at National Press of India,
Chandni Chowk, Delhi-110006**

ਪ੍ਰਵੇਸ਼

ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹਰ ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਲਈ ਭਰਪੂਰ ਮਤਲਬ ਰਖਦੀ ਹੈ। ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਚੰਗੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਮਾੜੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਡਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕੇਵਲ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਸਤੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਵਡਿਆਈਆਂ ਹੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਰਕਸ਼ਿਸ਼ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਦੇਣ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸੁਭਾ, ਦੇਸ ਪ੍ਰੇਮ, ਸਾਹਿਤ ਲਗਨ, ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਗੁਣ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲੀ ਮਿਲਣੀ ਤੋਂ ਹੀ ਅਗਲੇ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਜਕ, ਰਾਜਸੀ ਤੇ ਧਾਰਮਕ ਸੂਝ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਤੇ ਹਰ ਖਿਆਲ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰ ਲੈਂਦੀ, ਆਪਣਾ ਦੀਵਾਨਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥਕਿਆ, ਅਕਿਆ, ਜਾਂ ਖਿਝਿਆ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ। ਖਬਰਾ ਚੰਗੀਆ ਵੀ ਆਂਦੀਆਂ, ਮੰਦੀਆ ਵੀ ਆਂਦੀਆ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਗ਼ਮੀਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆ, ਪਰ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਕਸਾਰ, ਹਸਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਇਨਸਾਨ ਸਨ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਨੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕਦੀ ਉਚ ਪਦਵੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਜੀ ਤੋਂ ਵਸੇਂ ਵਸੇਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਿਤਵਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਭਲਾ ਉਹ ਸਾਰੀ ਖੁਦਾਈ ਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਦੀ ਪਹਿਲੂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਰਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ ਨੇ ਜੋ ਇਕ ਚੋਟੀ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹਨ, ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖਕੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰੇ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਦੇਸ ਦੀ ਨਵੀਂ ਨਸਲ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਾਇਆ ਹੈ। ਸਰਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁੱਗਲ ਸਾਡੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਲਿਖਾਰੀਆ ਵਿਚੋਂ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ; ਪਰ ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਹਤਰੀਨ ਦੋਸਤ ਵੀ ਹਨ। ਮੈਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਸਰਦਾਰ ਦੁੱਗਲ ਦਾ।

ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੇਲ ਸਿੰਘ

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਢੇਰ ਸਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨਿਕੜੀ ਜਹੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਪਣਾ ਰਿਣ ਚੁਕ ਲਿਆ ਹੋਵੇ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਾਹਿਤਕ ਸੋਝੀ ਤੇ ਬੇਓੜਕ ਵਿਸਵਾਸ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਕੋਈ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ-ਨ-ਕੁਝ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਲਿਖਾਂ। ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਮੁਮਕਿਨ ਹੁੰਦਾ ਮੈਂ ਇੰਜ ਕਰਦਾ; ਇੰਜ ਕਰਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ। ਇੰਜ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਧੇਰੇ ਮੇਰੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਇਹੀ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦਾ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਹੋਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਦੇ ਬਿੰਬ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਫਿਕਾ ਨਾ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਜੇ ਇੰਜ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਧਾਰਨਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣੀਆਂ ਅਣਛਪੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਤੇ ਇਕ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਆਪਣੀਆਂ ਅਣਛਪੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਮਸ਼ੀਨ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਛੱਡ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ **ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ** ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਛਪਵਾ ਲਿਆ ਪਰ ਕਵਿਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ **ਦੂਰ ਨੇੜੇ** ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। **ਦੂਰ ਨੇੜੇ** ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਉਪ੍ਰਾਂਤ ਨਵਯੁਗ ਦਵਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਲਈ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਗਿਆਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਵਧੇਰੇ ਕਰਕੇ ਉਹੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਮਿਲ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਝਲਕਾਰਾ ਵਜਦਾ ਹੋਵੇ। ਇੰਜ ਇਹ ਭਾਗ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪੂਰਕ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾ ਨੂੰ 1940 ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ। ਓਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਘ ਮਾਣਿਆਂ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਇਕ ਬਹੁ-ਮੁਖੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਵਧੇਰੇ ਖੋਜ ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਖੋਚਲ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਕੰਮ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵਧੇਰੇ ਫੁਰਸਤ ਦੇ ਅਵਸਰ ਉੱਤੇ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਯੋਵਨੀ ਲਿਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ-ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜਸੀ ਰੁਝੇਵੇਂ ਹੀ ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵਰਤੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਆਦਿ ਲਈ ਮੈਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਸਪੱਤ੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਗਿੰਦਰ ਸੰਤ ਦਾ ਰਿਣੀ ਹਾਂ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਸੋਸ਼ੀਅਲ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਸਕੱਤ੍ਰ ਸ: ਮੁਬਾਰਕ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾ ਨੇ ਕੁਝ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੇ ਬਲਾਕ ਸਾਨੂੰ ਵਰਤਣ ਲਈ ਦਿਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਧੰਨਵਾਦ।

ਪੀ-7, ਹੋਜ ਖਾਸ,
ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-110016

ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੁਗੱਲ

ਤਤਕਰਾ

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ 'ਮੁਸਾਫਿਰ'	1
ਕਹਾਣੀਆਂ	31
ਕਵਿਤਾਵਾਂ	71
ਰੁਬਾਈਆਂ	120
ਅੰਤਿਕਾ	123

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ”

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਨਿੱਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ “ਗਿਆਨੀ ਜੀ” ਜਾਂ “ਮੁਸਾਫਿਰ ਜੀ” ਕਰਕੇ ਬੁਲਾਏ ਸਨ, ਐਤਵਾਰ, 18 ਜਨਵਰੀ 1976 ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਇਕ ਉਘੇ ਰਾਜਸੀ ਨੇਤਾ, ਜਿਹੜੇ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਣੇ, ਆਜ਼ਾਦ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲੋਕ ਸਭਾ ਦੇ ਢੇਰ ਸਾਰੇ ਚਿਰ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹੇ, ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਸਵਾਸ ਤੀਕ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਜਨਾਤਮਕ-ਲੇਖਕ ਸਨ ਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪਿਛੇ। ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਟੀ. ਵੀ. ਦੇ ਇਕ ਇੰਟਰਵਿਊ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ—

“ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਐਸੇ ਸਨ, ਜਦ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਰਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਸੀ ਉਦੋਂ ਸਿਆਸੀ ਲੋੜ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਹਾਲਾਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਣ ਤੇ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਵੈਸੇ ਮੇਰੀ ਰੁਚੀ ਸਾਹਿੱਤਕ ਹੈ। ਕਵਿਤਾ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਤੇ ਵਕਤ ਲਾਣ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਖਾਸ ਕਰ ਅਜ ਕਲ੍ਹ। ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੇ ਸਿਆਸੀ ਸਮਝੀ ਜਾਏ ਤਾਂ ਇਸ ਸਿਆਸਤ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸਾਹਿੱਤਕ ਗੁਣ ਚਮਕਾਣ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਿਆਸੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰੀਆਂ ਨੇ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਹੈ, ‘ਲੀਡਰੀ ਦੀ ਫਿਕ’ ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ :

ਕਾਵ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਜੇ ਸੁਧ ਹਵਾ ਤੂੰ ਮਾਣਨੀ,

ਤਾਂ ਲੀਡਰੀ ਦੇ ਟੋਇਆ ਦੀ ਛੋੜ ਮਿੱਟੀ ਛਾਣਨੀ।

ਇਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਵੀ ਹੈ। ਰਾਜਸੀ ਤਾਣੀ ਸੁਲਝਾਣੀ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਕੇਵਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਲਿਖਣ ਤੇ ਆ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜਰ ਜਾਏ ਥਕੇਵਾਂ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ।”

ਕਿ ਉਹ ਇਤਨੇ ਛੋਟੀ ਇੰਜ ਮਲਕੜੇ ਹੀ ਤੁਰ ਜਾਣਗੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਿਤ-ਚੇਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜੋਕੇ ਰਾਸਟ੍ਰਪਤੀ, ਗਿਆਨੀ ਜੈਲ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਖਮੰਤ੍ਰੀ ਸਨ ਤੇ

2 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਵਿਰ"

ਕੁਝ ਹੋਰ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਧਾ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਫ਼ਤਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ। ਡਾਕਟਰ ਨੱਠੇ ਹੋਏ ਆਏ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਆਪ ਇਸ ਉਤਾਵਲੇ ਅੰਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਵਿਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ **ਦੁਰ ਨੇੜੇ** ਦੇ ਮੁਖਬੰਦ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ :

“ਮੇਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਾ ਕੇ ਛਪ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਖਰੀ ਪੋਥੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਕਲਪਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਛਪੀ ਹੋਈ ਇਕ ਗਜ਼ਲ ਦਾ ਮਕਤਾ ਹੈ—

ਹੁਣ ਮਸਾਂ ਕਿਧਰੇ ਅਸਾਨੂੰ ਆਈ ਹੈ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਚ।

ਆਪਣੀ ਇਹ ਕਲਪਣਾ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਕੁਝ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਾਚ ਹੁਣ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝ ਲਵੋ ਲਿਖਣ-ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਜਾਚ ਵੀ ਹੁਣ ਆਈ ਹੈ। ਫਾਰਸੀ ਦਾ ਅਖਾਣ ਹੈ : ਪੀਰ ਸ਼ੋ ਬਿਆਮੋਜ਼, ਭਾਵ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਕੇ ਸਿਖਦਾ ਜਾ। ਸਿਖਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਉਮਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ। ਵੈਸੇ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਸਿਖਣ ਦਾ ਮੱਚ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਜੀਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਇਸ ਅਚਾਨਕ ਅੰਤ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸਾਇਦ ਮੈਂ ਗ਼ਲਤ ਹੋਵਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਕਿਹਾ ਸੀ—“ਆਪਣੀ ਇਹ ਕਲਪਣਾ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਕੁਝ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ।” ਇਹੀ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੀ ਅੰਤਮ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਅਧੂਰੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ :

ਪੱਕੀ ਉਮਰੇ

ਹੋਰ ਵੀ ਉਲਟੇ

ਪੱਕਦੇ ਜਾਣ

ਵਿਚਾਰ :

ਰੱਬ ਨਾ ਕਰੇ

ਜੇ ਮੈਂ ਨਾ ਰਿਹਾ

ਜਾਣੈ ਭੁੱਖ ਸੰਸਾਰ।

[ਦੁਨੀਂ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਗ]

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੁਆਬ ਦਿੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਹਿਲੇ ਦਿਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪੈ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਕਦੀ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੌਖਲਾ ਲੱਗਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਿਧਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮੰਜੇ ਤੇ ਪਾ ਦੇਣਗੇ ਤੇ ਪੂਰਾ

ਆਰਾਮ ਕਰਣ ਲਈ ਹਦਾਇਤ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੰਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੀਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹ ਵਿਚ ਸਾਹ ਸੀ, ਉਹ ਲੋਕਸੇਵਾ ਤੇ ਲਿਖਣ-ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਰੁੱਝੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਅਣਵੰਡੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕੈਂਬਲਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਧਵਾਲ ਪਿੰਡ 'ਚ ਹੋਇਆ। ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੀ ਉਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਭਾਈ ਜੋਧ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਵਰਗੇ ਕਈ ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਰਦਾਰ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਇਕ ਧਰਮਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਸਨ। ਥੋੜ੍ਹੀ-ਬਹੁਤੀ ਖੇਤੀ-ਬਾੜੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਹਲ ਮਿਲਦੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਵਿਦਿਆ ਪਿੰਡ ਦੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਜੇ. ਵੀ. ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਦੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਨਿਪੁੰਨ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਲਗੇ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ "ਦਰਦ", ਇਕ ਹੋਰ ਉਘੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਪਿੰਡ ਕੱਲਰ ਵਿਚ ਸਕੂਲ ਮਾਸਟਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਕੇਵਲ 19 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਕੂਲ ਦੇ ਹੈਡਮਾਸਟਰ, ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਿਪ ਲੀਡਰ ਮਾਸਟਰ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸਨ। ਸਕੂਲ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਗੈਰਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਚੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕਰਣਗੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਕ ਮਨੋਰੰਜਕ ਘਟਨਾ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਮੈਂਨੂੰ ਦੱਸੀ ਸੀ :

ਇਸ ਸਕੂਲ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੱਚੀ ਪਹਿਲੀ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਨੌਜਵਾਨ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸੀ। "ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੈਡਮਾਸਟਰੀ ਸੰਭਾਲ ਲਵੋ," ਇਹ ਜਾਣਕੇ ਮਾਸਟਰ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਚੋਟ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਮਾਸਟਰ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ "ਦਰਦ" ਵੀ ਸਨ। ਬਾਹਰ ਆਕੇ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਚੇਰੀ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲੈਣ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਤੈਅ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਣਗੇ, ਤੇ ਫੇਰ ਬੀ. ਏ. ਲਈ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬੈਠਣਗੇ। ਇੰਜ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਗਿਆਨੀ ਪਾਸ ਕਰਣ ਕਰਕੇ ਉਹ "ਗਿਆਨੀ" ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ ਲਗ ਪਏ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਕਾਇਦਾ ਤੌਰ ਤੇ ਕਵੀਸ਼ਰੀ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ ਉਦੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਤਾਂ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੇ ਨਾਂ

4 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਨਾਲ ਜਾਣੇ ਜਾਣ ਲਗ ਪਏ । ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਨੇ "ਦਰਦ" ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਿਆ ।

ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਵਰਗੇ ਕੌਮਲ ਚਿਤ ਕਲਾਕਾਰ ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਣ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਵਾਲੇ ਨੌਜਵਾਨ ਲਈ ਇਕ ਦੁਰਾਡੇ ਵਿਚਲੇ ਵਿਚ ਪਏ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣਾ ਮੁਮਕਿਨ ਨਹੀਂ ਸੀ । 1919 ਵਿਚ ਜਲ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗ ਦੇ ਸਾਕੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਝੂਠੇ ਕੇ ਰਖ ਦਿਤਾ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤ੍ਰ-ਆਤਮਾ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੋਵੇ । ਜਦੋਂ ਆਪਣਾ ਦੇਸ ਬਦੇਸੀ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਣ ਲਈ ਜੂਝ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਖੁੰਜੇ ਵਿਚ ਪਏ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੋ ਰਾਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ? ਤੇ ਫੇਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 1922 ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਠੀਕ ਜਲ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗ ਵਰਗਾ ਸਾਕਾ ਨਨਕਾਣੇ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਵੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਲਾਹ-ਪਾ ਕੇ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਕੁੱਦ ਪਏ । ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਫਰੰਗੀ ਦੀ ਮਾਹ ਤੇ ਕੋਈ 200 ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਰਪਾਲੂ ਜਿੰਦਾ ਮਾੜ ਦਿਤੇ ਗਏ ਸਨ ।

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਅਕਸਰ ਸਿੱਖ ਨੇਤਾਵਾਂ ਵਾਗ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਵੀ ਕੌਮੀ ਮਿਆਮਤ ਵਿਚ ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੋ ਕੇ ਆਏ, ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਹੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਗਏ । ਤੇ ਫੇਰ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜੇਲ-ਯਾਤ੍ਰਾਵਾਂ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਅਟੁਟ ਲੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ । 1930 ਵਿਚ ਉਹ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਚੁਣੇ ਗਏ । ਸਿਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਇਸ ਤੋਂ ਉਚੇਰੀ ਕੋਈ ਪਦਵੀ ਨਹੀਂ । ਫਿਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਉਹ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤ੍ਰ ਵੀ ਰਹੇ । ਮਾਸਟਰ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਘੇ ਸਿੱਖ ਨੇਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਜੋੜ ਕੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਦੇ ਨਾਂ ਹਨ : ਬਾਬਾ ਖੜਕ ਸਿੰਘ, ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ "ਮਝੈਲ", ਅਮਰ ਸਿੰਘ "ਝੱਬਾਲ", ਜਥੇਦਾਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ "ਕੈਰੋ", ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ "ਜੋਸ਼", ਦਰਸਨ ਸਿੰਘ "ਫੇਰੂਮਾਨ", ਉਧਮ ਸਿੰਘ "ਨਾਗੋਕੋ", ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ "ਕੌਮੀ", ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ "ਸੁਤੰਤਰ" ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਮਹਿਤਾਬ ਸਿੰਘ ।

ਸਿਦਕੀ, ਅਣਖੀ ਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਪੱਕੇ, ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਇਸ ਲਈ ਕਦੀ ਰਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਰੋਲ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾਣ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇਲ-ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੰਜ ਵਰ੍ਹਿਆ ਦਾ ਬੱਚਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਕ ਬੇਟੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਵੇਖਦੇ ਤੁਰ ਗਏ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਧਿ ਪਿਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਰਦੇ ਸਨ "ਯਾਰਾ ਕਦ ਵੇਸਣ ਇਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ ਇਥੋਂ ?" ਕਿ ਫਰੰਗੀ ਕਦੋਂ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਵਿਚੋਂ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦਾ ਪੁਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿ ਸਕੇ । ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕ-ਤੋਂ-ਬਾਅਦ-ਇਕ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਭੋਗ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਬੇ-ਓੜਕ ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਪਿਛੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਲਦੀ, ਪਰ ਮਜ਼ਾਲ ਹੈ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ-ਨ-ਕੋਈ ਲਹਿਰ ਚਲਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ । ਜੋ ਲਹਿਰ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਜ਼ਰੂਰ ਧਰ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ।

ਮਹਾਤਮਾ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਡੂੰਘਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ । ਬਾਪੂ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸਵਰੇ ਲਈ ਬੁਲਾਂਦੇ, ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ । ਕਈ ਵਾਰ ਕਾਂਗਰਸ ਦੀ ਹਾਈ ਕਮਾਂਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਹ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਨਿਕਟ ਸਨ । ਨਹਿਰੂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਧਾ ਅਪਾਰ ਸੀ । ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਮਹਾਤਮਾ ਗਾਂਧੀ ਤੇ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ । ਇਹ ਹਨ—**ਵੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਗਾਂਧੀ ਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਨਹਿਰੂ** ।

ਜੇਲ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬਾਕੀ ਰਾਜਸੀ ਨੇਤਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਂ ਕਵਿਤਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਆਦਿ ਲਿਖਦੇ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ **ਗਾਂਧੀ ਗੀਤਾ ਤੇ ਬਾਈਵੇਜ਼ ਐਂਡ ਬਲੈਸੈਂਡਨੈਸ** ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ।

ਦੇਸ ਦੇ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਦੇਸ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ । ਉਸਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣੇ ਗਏ । ਤੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਖਮੰਤ੍ਰੀ ਬਣੇ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਲਗਾਤਾਰ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਿਰਵਾਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ । ਰਾਜਸੀ ਨੇਤਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ 1952 ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਨਿਰੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਇਕ ਸਿਆਸਤਦਾਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਜਿੱਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ।

ਪਰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਲਈ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਉਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੁਟੇ-ਪੁਟੇ ਸਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਸਾਉਣ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ । ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਪੱਛਮੀ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਸਰਹੱਦੀ ਸੂਬੇ ਵਿਚੋਂ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਸਿੰਧ ਵਿਚੋਂ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਹਰੇਕ ਦੀ ਤਨੋਂ-ਮਨੋਂ ਮਦਦ ਕੀਤੀ । ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ, 21, ਫੀਰੋਜ਼ਸਾਹ ਰੋਡ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਉਤੇ ਵਹੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਵਹੀਰਾਂ ਸਰਨਾਰਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ । ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਨਾਰਥੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਾਨਭੂਤੀ ਤੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਦਦ ਗਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਕੋਲ ਮਦਦ ਲਈ ਆਏ । ਤੇ ਮਜ਼ਾਲ ਹੈ ਕਦੀ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ਼ ਮੁੜਿਆ ਹੋਵੇ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ।

6 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਦੇਸ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਤਨੇ ਸਾਰੇ ਵਰ੍ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਉਜਲ ਸਿਤਾਰੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਮਕਦੇ ਰਹੇ। ਮੁੜ ਮੁੜ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਾਬਲੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣੇ ਗਏ। ਤੇ ਇੰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਇਕ ਸਥਿਰ ਅਗਵਾਈ ਦਿਤੀ। ਲਾਲਾ ਲਾਜਪਤ ਰਾਏ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਕੋ-ਇਕ ਨੇਤਾ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੌਮੀ ਸਿਆਸਤ ਵਿਚ ਵੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।

ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦਿਲੋਂ-ਮਨੋਂ ਕਾਂਗਰਸੀ ਸਨ, (ਕਾਂਗਰਸ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਉਹ 1922 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ) ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹੋਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਅਕਾਲੀ ਵੀ ਸਨ ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਵੀ ਸਨ। ਕਈ ਅਗਾਂਹ-ਵਧੂ ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਫੈਜ਼ ਤੇ ਅਲੀ ਸਰਦਾਰ ਜਾਫਰੀ, ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਸੋਖੋ, ਮੁਲਕਰਾਜ ਆਨੰਦ ਤੇ ਸੱਜਾਦ ਜਹੀਰ, ਬਲਰਾਜ ਸਾਹਨੀ ਤੇ ਭੀਸਮ ਸਾਹਨੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ! ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਮਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਤੇ ਅਗਾਂਹ ਵਧੂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਲਮੀ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਵਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ।

ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਦੇ ਦਿਲਦਾਦਾ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਘੁੰਮੇ ਸਨ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਚੱਪੇ ਚੱਪੇ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਸਕ ਤੇ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਮੌਜੂਦ ਨੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਵੀ ਹਨ ਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਵੀ, ਬੁੱਢੇ ਵੀ ਹਨ ਤੇ ਜੁਆਨ ਵੀ। ਤਾਸ ਖੰਡਣ ਦੇ ਸੌਕੀਨ ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ ਮੁਮਕਿਨ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਸ਼ਾਮੀਂ ਕਲੱਬ ਜਰੂਰ ਜਾਂਦੇ। ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਂ। ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਹੈ ਮੈਂ ਸਰਘੀ ਵੇਲੇ ਉਠ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੂੰਹ-ਝਾਖੜੇ ਉਠਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬੂਟਾ ਦੇ ਤਸਮੇ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ ਸਨ। "ਤੁਸੀਂ ਸੈਰ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਵੀ ਆਏ?" ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਗੁਸਲਖਾਨੇ ਵਿਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਸਵੇਰ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਬੈਠੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਪੌਲੇ ਜਹੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਕਲੱਬ ਤੋਂ ਤਾਸ ਖੇਡਕੇ ਮੁੜਿਆ ਸਾਂ," ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਲ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿ ਗਿਆ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਰ ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕਾਲ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਬੜਾ ਕਰੜਾ-ਕਾਲ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ, ਫੇਰ ਦੇਸ ਦੀ ਵੰਡ, ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਵਸਾਉਣਾ, ਤੇ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੀਹਾਂ ਰਖਣੀਆਂ। ਹਰ ਦੌਰ ਵਿਚ ਹਰ ਪਿੜ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਮੋਹਰੀ ਰਹੇ ਪਰ ਕਦੀ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਉਕਤਾਹਟ ਜਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ। ਹਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਹਸਦੇ-ਖੇਡਦੇ ਨਿਭਾਂਦੇ ਗਏ। ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਫਾ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ, ਕਾਹਲੇ ਪੈਂਦੇ ਨਹੀਂ

ਵੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਖਿਝ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗਿਲਾ ਜਾਂ ਸ਼ਕਾਇਤ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ, ਕਿਸੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੱਤ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੇ, ਜੋ ਓਦੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਮੁੜ-ਵਸਾਉ ਮਹਿਕਮੇ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਨ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਫਲੈਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। "ਬਸ ਇਹ ਆਖਰੀ ਫਲੈਟ ਹੈ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਚਾ ਕੇ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ," ਮਨਿਸਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਦਿਨ ਘਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਆਪਣੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਸਰਨਾਰਥੀ ਵੀ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਅਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਨਾਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਵਲੋਂ ਚਿੱਠੀ ਟਾਈਪ ਕਰਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਸੀ—"ਜਿਹੜੇ ਫਲੈਟ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਲਿਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਐਲਾਟ ਕਰ ਦਿਉ।" ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਵੇਖੇ ਚਿੱਠੀ ਤੇ ਦਸਖਤ ਕਰ ਦਿਤੇ। ਅਜੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੇ ਜਦੋਂ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ, ਉਹਦੇ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਤੌਰੇ ਉਡ ਗਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੁਕ ਟ੍ਰਸਟ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਾਂ, ਟ੍ਰਸਟ ਵਿਚ ਕੋਈ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਆਸਾਮੀ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਅਰਜੀਆਂ ਆਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਬੜੀ ਹਾਸੀ ਆਈ। ਮੈਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੱਖਣਾ ਅਸੀਂ ਇਕ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਅਰਜੀਆ ਬਾਰੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, "ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜਿਵੇਂ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰੋ।" ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੱਸਕੇ ਗਵਾ ਦਿਤਾ।

ਇਕ ਸਿਆਸੀ ਲੀਡਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬੇਸ਼ਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਣ ਹੈ, ਪਰ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੇ ਇਕ ਲੇਖਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿੱਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਨਿਵੇਕਲੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਲਈ ਹੈ। ਕਵੀ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤਕ ਸਤਿਕਾਰੇ ਜਾਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਤਕ ਜੀਵਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਫਿਰ ਇਕ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਪਸੰਦ ਆਉਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 9 ਕਹਾਣੀ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹਨ—ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ, ਆਲ੍ਹਣੇ ਦੇ ਬੈਟ, ਕੰਧਾਂ ਝੋਲ ਪਈਆਂ, ਸਤਾਈ ਜਨਵਰੀ, ਅੱਲਾ ਵਾਲੇ, ਗੁਟਾਰ, ਸਭ ਹੱਛਾ, ਸਸਤਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਤੇ ਉਰਵਾਰ-ਪਾਰ ਇੰਜ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੌਂ ਕਵਿਤਾ-ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਸਨ—ਸਬਰ ਦੇ ਬਾਣ, ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣ, ਜੀਵਨ ਪੰਥ, ਮੁਸਾਫਰੀਆਂ, ਟੁੱਟੇ ਖੰਭ, ਕਾਵ-ਸੁਨੇਹੇ, ਸਹਿਜ-ਸੇਤੀ, ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ ਤੇ ਦੂਰ ਨੇੜੇ।"

ਇਸਤੋਂ ਛੁੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਆਮ ਵਾਕਫੀ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਹਨ—ਵੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਗਾਂਧੀ, ਵੇਖਿਆ ਸੁਣਿਆ ਨਹਿਰੂ, ਬਾਗ਼ੀ ਜਰਨੈਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਵਾਰਾ

8 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੀ ਸਮਿਗ੍ਰੀ, ਵਿਚ ਗਾਂਧੀ ਗੀਤਾ ਤੇ ਅਨੰਦ ਮਾਰਗ ਵਧੇਰੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ।

ਇਕ ਹੋਰ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਜਿਹੜਾ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਬਾਹਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਲਿਆ ਉਹ ਸੀ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਵਿਚ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ-ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ। ਇਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੈਂਚੀ 1968 ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਈ। ਬਾਕੀ ਸਾਮਿਗ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਵਨੀ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਿਹੜੀ ਮੁਕੰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ ਤੇ ਅਜੇ ਤੀਕ ਅਣ-ਛਪੀ ਪਈ ਹੈ।

ਸਮਾਜਕ ਤੇ ਰਾਜਸੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਣ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਡਾਇਰੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਤੀਕ ਮੁਨਾਸਿਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਇਧਰ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਕਾਇਦਾ ਡਾਇਰੀ ਲਿਖਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ ਉਰਦੂ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਿਖਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀਆਂ ਤੇ ਉਹ ਅਹਿਮ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਾਇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਅਨਮੋਲ ਵਾਕਫੀ ਭਰੀ ਪਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਲੇਖਕ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਵਰਗਾ ਦਿਆਨਤਦਾਰ ਇਨਸਾਨ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਮਿਗ੍ਰੀ ਦਾ ਮੁੱਲ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਇਕ ਕਰੜੀ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੌਰ ਬਾਰੇ ਇਕ ਕੌਮਲ ਚਿਤ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਕਰਮ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਲਈ ਵਾਕਫੀ ਦੀ ਖਾਣ ਸਿੱਧ ਹੋਣਗੇ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਡਾਇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਹਿਰੂ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਟ੍ਰਸਟ ਦੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਵਿਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀ ਸਾਹਿੱਤਕ ਦੇਣ ਦਾ ਮੁਲਅੰਕਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਤਨਾ ਛੇਤੀ ਸਾਇਦ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸਕਿਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਸਖਸੀਅਤ ਦਾ ਪ੍ਰਛਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੇ ਅਜੇ ਤੀਕ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਸਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਾਂਗਰਸ ਦਾ ਇਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਧਾਨ ਆਪਣੀ ਜਬਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਤੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਵੇਰ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਜਟਿਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਸੁਲਝਾਣ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਤੇ ਸਾਮਾਂ ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ "ਮੁਸ਼ਤਾਕ" ਤੇ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ "ਕਾਮਿਲ" ਵਰਗੇ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਨਾਲ ਕਵੀ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵਿਚ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹਦੇ ਬਾਰੇ ਦੋ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਰੂਰ ਲਿਖਦਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਉਭਾਰਿਆ

ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਮੁਸਾਫਿਰ ਖੇਸ਼ਕ ਉਘੇ ਸਿਆਸੀ ਲੀਡਰ ਸਨ ਪਰ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਕ ਸਾਹਿੱਤਕਾਰ ਵੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਉਪ੍ਰਾਂਤ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ **ਉਰਵਾਰ-ਪਾਰ** ਨੂੰ ਸਾਹਿੱਤ ਅਕਾਦਮੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਲੱਗਾ ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇੰਜ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਬਾਰੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਲਿਖਣ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਰਨ ਸੀ। ਅਸਲੋਂ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਨ। ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੋਸਤ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਸ: ਮੁਬਾਰਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਰਮਾਇਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਬਦ ਮੁਖ-ਬੰਦ ਵਜੋਂ ਲਿਖਾਂ। ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਨਿੱਕੀ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਉਨੱਤ ਕਲਾ ਸ਼ੈਲੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਪੁਲਾਘਾ ਪੁੱਟਦੀ ਕਿਤੇ ਦੀ ਕਿਤੇ ਪੁਜ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਰਾਜਸੀ ਨੇਤਾ ਕਿਵੇਂ ਅਪਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸ: ਮੁਬਾਰਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ **ਵੱਖਰੀ ਦੁਨੀਆਂ** ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ 'ਮੁਸਾਫਿਰ' ਦਾ ਉਹ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਛਪਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਾਦੀ ਨਿਮੋਜੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਈ। ਇਸ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਤੋਂ ਕਾਮਯਾਬ ਸਨ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦਾ ਲਿਖਣ ਢੰਗ ਨਵੀਨਤਮ ਸੀ ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹ ਅਸਲੋਂ ਨਰੋਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਸਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੋਚਕ ਬਿਆਨ ਕੇਵਲ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਮਸਤਾ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤੇ ਦੇਸ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੇ ਸਿਦਕ-ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਾਡੇ, ਸਾਹਿੱਤ ਵਿਚ ਨਿਵੇਕਲਾ ਸਥਾਨ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ **ਆਲੁਣੇ ਦੇ ਬੋਟ** ਵਰਗੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੜ ਰਹੇ ਦੇਸ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਰਵਾਨਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵੇਧਕ ਵਿਸਥਾਰ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਦੇ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ੋਲ-ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਾਲਵੱਸ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੁਆਨ-ਜਹਾਨ ਬੇਟੀ ਗੰਭੀਰ ਤੌਰ ਤੇ ਬੀਮਾਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਿਆ ਕਿ ਉਹਦੇ ਪਿਤਾ ਫਿਰੰਗੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਣ। ਇਹ ਸਿਦਕਵਾਨ ਕੁੜੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਮੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤੁਰ ਗਈ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਇਕ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਯ ਨੇਤਾਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਹਿਰਾ ਤਜਰਬਾ ਸੀ। ਇਕ ਸਾਹਿੱਤਕਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਨਵੀਆਂ ਸਾਹਿੱਤਕ ਰੁਚੀਆਂ ਨਾਲ ਕਦਮ ਮੇਲ ਕੇ ਤੁਰਨ। ਉਹ ਕਈ ਅਗਾਂਹ-ਵਧੂ ਤੇ ਨਵੇਂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਦੋਸਤ ਸਨ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਮੌਰਨ ਸਿੰਘ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ, ਭਾਵੇਂ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ ਨਾਵਲਿਸਟ।

ਜਦੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਦਾਹ ਸੰਸਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਖੁਦ ਹਾਜਰ ਸਨ। 'ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਕਲਾਵਾ ਭਰਕੇ ਕੋਈ ਅਗਨੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਵੇ', ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੇ ਕੋਮਲ ਚਿਤ ਕਵੀ ਉਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਬੜਾ ਗਹਿਰਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਵਿਚ ਦਾ ਕਹਾਣੀ ਲੇਖਕ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਨਿਆਂ ਕਰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਹਾਣੀ ਕਿਸਾਨ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਸੜਕ ਤੇ ਵੇਖੇ ਕਿਸੇ ਅਪਾਹਜ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਧਨ ਦੀ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵਿਗੜੇ ਸਰਮਾਏਦਾਰ ਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਅਕਸਰ ਲੋਕ-ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਸੁਰੂ ਵਿਚ ਉਹ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਸ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਤਾਂ ਵੀ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਪਾਠਕ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਬਣਾਈ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਣਤ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ। ਇਹੀ ਕੁਝ ਤੇ ਹੀਰ-ਵਾਰਸਸਾਹ ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਠੀਕ ਇਹੀ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਜਰਮਨ ਨਾਟਕਕਾਰ ਬਰੈਸਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਬਣਤ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਬਣਤ ਵਿਚ ਮੁਹਾਰਤ ਪਾ ਲਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਬਣਤ ਦੇ ਜਾਬਤੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਤਜਰਬੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਸਲਾਹੁਣਯੋਗ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਲਾ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਗੁਣ ਸੰਜਮ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਜਾਏ ਹੋਏ ਵੀ ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ। ਜਿਥੇ ਇਕ ਚੋਟ ਨਾਲ ਕੰਮ ਚਲ ਜਾਏ, ਮਜ਼ਾਲ ਹੈ ਕਦੀ ਉਹ ਦੂਜੀ ਚੋਟ ਲਾ ਜਾਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸੁਝਾਊ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਅਕਸਰ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਇਤਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਵੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਕ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਕਦਮ ਕਦਮ ਤੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਰੋਤੀਆਂ ਕੱਢੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਕ ਮਹਾਨ ਕਲਾਕਾਰ ਦਾ ਗੁਣ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਹੱਸ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਗਰੀਬ ਤੇ ਲਾਚਾਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ, ਪੀੜਤ ਤੇ ਪਿਛਾਂਹ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ

ਹੁੰਦੀ। "ਖਸਮਾਂ ਖਾਣੇ", ਨਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇਸਦੀ ਇਕ ਉਧਾਰਣ ਹੈ।

ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਆਪਣੇ ਨੇਤਾ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਉਲਝਾਈ ਰਖਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਉਹਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣ ਦਿੰਦੇ। ਨਾ ਚੱਜ ਦਾ ਖਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੇਤਾ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਗੱਲ ਗੱਲ ਤੇ ਕਾਹਲੀ ਪੈਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। "ਖਸਮਾਂ ਖਾਣੇ" "ਖਸਮਾਂ ਖਾਣੇ" ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਆਖਰ ਹਾਰ ਕੇ ਉਹ ਗ਼ਰੀਬ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦੀ। ਇੰਜ ਹੀ ਇਕ ਦਿਨ ਉਹ ਕਈ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸ਼ਾਮ ਕੁਝ ਅਮੀਰ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਕਈ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਫੇਰ ਕੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜ ਦੀ ਕਾਰ ਹੈ। ਮੋਟਰ ਵਿਚ ਬਿਠਾਕੇ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਨੇਤਾ ਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕੋਈ ਸੌ ਮੀਲ ਦੁਰੇਡੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨੇਪਰੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨੇਤਾ ਦੇ ਧਨਵਾਨ ਮੁਲਾਕਾਤੀ ਉਹਨੂੰ ਉੱਜ-ਦਾ-ਉੱਜ ਛੱਡਕੇ ਆਪ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਚਾਰਾ ਨੇਤਾ ਰਾਤ ਦੀ ਗੱਡੀ ਫੜਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਪਰਤਦਾ ਹੈ। ਸਿਆਲੇ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਰੀ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਉਹ ਠਿਠਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ ਇੰਜ ਅਮੀਰ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬੇਜ਼ਾਰ ਜਦੋਂ ਨੇਤਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਅੱਪੜਦਾ ਹੈ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਦਮ ਰਖਦੇ ਹੀ ਉਹਨੂੰ ਇਕ ਗ਼ਰੀਬ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ ਟੈਕਸੀ ਡਰਾਈਵਰ ਆਪਣੀ ਟੈਕਸੀ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਕੰਬਲ ਉਹਨੂੰ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਲਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬੜੇ ਆਦਰ ਤੇ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਉਹਦੀ ਕੋਠੀ ਪਹੁੰਚਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹਦੀ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾ ਰਹੀ ਕਿ ਖਸਮਾਂ ਖਾਣੇ ਕੌਣ ਹਨ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਤਕ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਕੂਣ-ਕਸਰ ਨਜ਼ਰ ਆਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਨਿਧੜਕ ਖਬਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। "ਸਤਾਈ ਜਨਵਰੀ" ਨਾ ਦੀ ਇਕ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਉਹ ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਰਚਾਈ ਜਾਂਦੀ ਪੈਰੋਡ ਤੇ ਇਕ ਕਰੜੀ ਚੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉਸ ਸਾਲ ਬਰਤਾਨੀਆ ਦੀ ਮਹਾਰਾਣੀ ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਦੇ ਜਸਨਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਮਾਨ ਸੀ। ਝੰਡੂ ਤੇ ਨਾਨੂ ਦੋ ਜਮਾਦਾਰ ਆਪਣੇ ਅਨੇਕ ਹੋਰ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ 27 ਜਨਵਰੀ ਦੀ ਸਵੇਰ ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਦੇ ਜਸਨਾ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ਬੀਨਾ ਦਾ ਫੇਲਾਇਆ ਕੂੜਾ ਸਾਂਭ ਰਹੇ ਹਨ। ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਉਹ ਸਵਾਈ ਕਰਣ ਲਈ ਉਥੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਦੇ ਜਸਨਾਂ ਦੇ "ਤਮਾਸ਼ੇ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ ਤਾਂ ਜੇ ਇੰਡੀਆ ਗੇਟ ਦੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ

12 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਨੂੰ ਹੁੰਝ ਦੇਣ। ਪਰ ਗਣਤੰਤਰ ਦਿਵਸ ਦੀ ਪਰੇਡ ਵੇਲੇ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰੇਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਤਾਂ ਪਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਦਾ ਠੰਢ ਵਿਚ ਜਗਰਾਤਾ ਕੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਚੰਗੀ ਜਹੀ, ਕੰਮ ਦੀ ਕੋਈ ਥਾਂ ਮੱਲ ਕੇ ਬੰਦਾ ਬਹਿ ਜਾਏ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿੱਤਕ ਜੀਵਨ ਇਕ ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਦਮ ਤਕ ਉਹ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਅਜੇ ਤੀਕ ਇਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੀ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇਣ ਲਗ ਪਏ ਸਨ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੁਆਦ ਆਉਣ ਲਗ ਪਿਆ ਸੀ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਦਾ ਕਵੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਬਿਆਨ ਲੈਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਕਿਤੇ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਾਵਿ-ਰੰਗ ਵਿਚ ਡੁਬੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ—ਸੁਝਾਉ, ਸਰੋਦੀ, ਤੇ ਗੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਸੰਗੀਤ ਦੀ ਧੁੰਨ ਸੁਣਾਈ ਦੇਣ ਲਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਕ ਲੈਅ ਵਿਚ ਬੋਝਿਆ ਹੋਇਆ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਦਾਰ ਕਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ—“ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਜਿਆਦਾ ਸਫਲ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਵੀ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਰੰਗ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤਸੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।”

ਜਦੋਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਾਣੀ ਓਦੋਂ ਕਾਫੀ ਉੱਨਤ ਸੀ। ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ “ਤਾਸ ਦੇ ਪੱਤੇ” ਨਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਹਾਣੀ “ਰਾਸ ਲੀਲ੍ਹਾ” ਛੱਪ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ “ਅਣਵਿਆਹੀ ਮਾਂ” ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਯ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਤੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕਹਾਣੀ “ਪੇਮੀ ਦੇ ਨਿਆਣੇ” ਦਾ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਚਰਚਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਗੁਆਢ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸਨ ਚੰਦਰ ਤੇ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੇਦੀ, ਸਆਦਤ ਹਸਨ ਮੰਟੋ ਤੇ ਉਪਿੰਦਰ ਨਾਥ “ਅਸਕ” ਧੜਾ-ਧੜ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖ ਰਹੇ ਸਨ। 1941 ਵਿਚ ਅਕਾਲੀ ਪਤ੍ਰਕਾ ਦੇ ਐਡੀਟਰ ਦੇ ਨਾਤੇ **ਸਵੇਰ ਸਾਰ** ਦਾ ਰੀਵੀਊ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, “ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕਵਿਤਾ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ।” ਬੇਸ਼ਕ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤੇ ਨਾ-ਇਤਨੀ-ਚੰਗੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਫਰਕ ਪਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਖਬਰੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ “ਮੁਸਾਫਿਰ” ਨੂੰ ਕਹਾਣੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮਹਿਜ਼ ਗੋਦ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਚਲਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਸਾਰੇ-ਦਾ-ਸਾਰਾ ਸਫਰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਈ ਮੁਢਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਜਿਵੇਂ “ਸਭ ਹੱਛਾ” “ਥਾਗੀ ਦੀ ਧੀ” “ਰੇਸ਼ਮੀ ਲੀੜਾ” ਆਦਿ ਉਤਨੀਆਂ ਹੀ ਕਾਮਯਾਬ ਹਨ ਜਿਤਨੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਧੇਰੇ ਚਰਚਿਤ ਕਹਾਣੀਆਂ “ਇਕ ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ”

"ਬਲੁੜਵਾਲ" "ਅਜਾਇਬ" ਤੇ "ਦੁਰਿੱਤ ਨੰਦ"। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਮਨੋ-ਵਿਗਿਆਨਕ ਪੱਖ ਪ੍ਰਸੰਸਨੀਯ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਮੁਢਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚੋਂ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਇਕ ਸੁਚੇਤ ਕਲਾਕਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਘਟਨਾ-ਤੋਂ-ਬਾਅਦ-ਘਟਨਾ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਕਰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਵਾਰਤਾ ਜਲਾਲ ਦੀ ਦੁਖਿਤ ਮੌਤ ਵਲ ਪੋਲੇ ਪੋਲੇ ਕਦਮ ਤੁਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਸੇ ਮਾਮੂਲੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਇਹ ਤੱਤ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਇਹ ਦਰਸਾਣ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਅੰਧਾ ਧੁੰਦ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥਹੀਣ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਲ ਦੇ ਗਾਰਡ ਲਈ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਗੁਰਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸੱਤ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਵੀ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਹੈ। "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਹੈ ਬੁਢਾ ਸਿੰਘ ਲਈ ਵੀ ਜਿਸਦੀ ਫਾਸੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਲ ਦੇ ਅਮਲੇ ਲਈ ਵੀ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੁਝ ਦਿਨ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਜਲਾਲ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਸੰਬੰਧੀਆ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਸਾਡੀਆਂ ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਤੇ ਇਕ ਨਾ ਵਿਸਰ-ਸਕਣ ਵਾਲੀ ਝਾਤ ਪੁਆਂਦੀ ਹੈ।

ਬਣਤ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ "ਬਾਗੀ ਦੀ ਧੀ" ਇਕ ਨਿਪੁੰਨ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਘੱਟ-ਵੀ-ਜੜ੍ਹਤ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਖੂਬੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਲੇਖਕ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਇਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਦਿਸਾਵਾ ਤੋਂ ਰੋਸਨੀ ਸੁੱਟਕੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਦੀ ਬੱਚਤ ਦਾ ਇਹ ਤਕਾਜ਼ਾ ਸੀ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਥਾ ਥਾ ਤੇ ਟੁਕਿਆ ਜਾਏ ਤੇ ਫੇਰ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਗਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣ ਲਿਆ ਜਾਏ। ਤੇ ਇੰਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਲਾਤਮਕ ਪ੍ਰਤਿ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰੋ ਦਿਤਾ ਜਾਏ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਵਿਚ ਦੇ ਕਲਾਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਤਿਅੰਤ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾ ਕਾਰਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਫਸਰ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤੋਂ ਇੰਜ ਜਾਨ ਛੁੜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕੋਈ ਪਲੇਗ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਜਮਾਦਾਰਨ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਬੀਮਾਰ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਰੀਜ਼ ਤਾਈਂ ਮਿਲਾਣ ਲਈ ਲਿਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਸਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕਿ ਉਸ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਮੀਟ ਲਈਆ "ਬਾਗੀ ਦੀ ਧੀ" ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਨਜ਼ਰ ਵੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਰੀਜ਼ ਕੁੜੀ ਮਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਤੇ ਮਾਂ ਇਕ ਝਟ ਵੀ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਅਪੜ ਸਕੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤ

ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਅਦੁਤੀ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਕੁਆਰੀ ਕੰਜਕ ਦੇ ਹੱਠ ਦਾ ਚਿਤ੍ਰਣ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਤਸੀਹੇ ਤੇ ਤਸੀਹੇ ਸਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਿਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ। ਕਲ-ਮੁਕੱਲੀ ਮੌਤ ਦੀਆਂ ਘੜੀਆਂ ਗਿਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਵਧ-ਤੋਂ-ਵਧ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਅਮਲੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

"ਰੇਸ਼ਮੀ ਲੀੜਾ" ਨਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਮਾਜਕ ਹੈ। ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਮੰਤਵ ਠੀਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਅਛੂਤ-ਉਧਾਰ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਅਤਿਅੰਤ ਸੁੰਦਰ ਘੁੰਡੀ ਹੈ। ਸਿਖ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਕ ਅਛੂਤ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਛੂਤ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ-ਗਰੀਬ ਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹ, ਹਰ ਆਪਣੀ ਲੋੜ ਲਈ ਹਥ ਟੱਡ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦੀਸ਼ਾਈ ਮੱਤ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਦਿਆ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਸਬ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗਰੀਬੀ ਤੋਂ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਸਮਝਣ।

"ਠਿੱਥੀ ਜੁੱਤੀ" ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠਕ ਦੀ ਪਕੜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨੌਜਵਾਨ ਮੁੰਡਾ ਵੇਰਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਰੀ ਦੀ ਧੀ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿਚ ਉਹ ਕਲ-ਮੁਕੱਲੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੰਦ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਆਲਾ ਦੇ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਅੱਬੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਇਉ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੀ ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾਂਗੀ।" ਇਹ ਉਹੀ ਨੂਰੋ ਹੈ ਜਿਸ ਇਕ ਵਾਰ ਦੁਧ ਵਿਚ ਆਟਾ ਗੁੰਨੂ ਕੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਰੋਟੀ ਪਕਾਈ ਸੀ ਤੇ ਵੇਰਾਗ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਭੁਲ ਕੇ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਮੁਸਲਮਾਣ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਪਕਿਆ ਨਹੀਂ ਖਾਇਆ ਕਰਦੇ, ਨੂਰੋ ਦੀ ਰੋਟੀ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਲੰਘ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਵੰਡ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਇਕ ਵਾਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਗਿਆ ਵੇਰਾਗ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਨੂਰੋ ਹੇਲਵੇ ਪਲੇਟ ਫਾਰਮ ਤੇ ਖਲੋਤੀ ਉਹਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨੂਰੋ ਦੇ ਕੁਛ ਉਹਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਜਿਸਦੀ ਨੁਹਾਰ ਉਚੜੀ-ਪੁਚੜੀ ਵੇਰਾਗ ਵਰਗੀ ਹੈ।

"ਚੁੰਮੀ ਦੇ ਚੋਰ" ਵਰਗੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਮ ਲਗਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਵਿਚ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੈਨਾਨੀ ਦੀ ਫਰਾਖ-ਦਿਲੀ। ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਸੰਕੁਚਵੀਂ ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਕੁ ਰਾਜਸੀ ਕਾਰਕੁਨ ਇਹ ਮੰਨਣੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਖਾਦੇ-ਪੀਂਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਦੇਸ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਖਿੱਧ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਠਾਕਰ ਜਨਕਰਾਜ ਸਿੰਘ ਰਈਸ ਹੈ ਪਰ ਇਕ ਸਾਊ ਰਈਸ। ਉਹਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਬੇਟਾ

ਖਿਆਲ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਕੁਦ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਉਹਦਾ ਸਾਥ ਬਾਗ਼ੀਆ ਦਾ ਹੈ । ਉਹਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ । ਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਰ ਮੁਮਕਿਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੀ ਜਦੋ-ਜਹਿਦ ਜਾਰੀ ਰਖੇ ।

"ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁਢਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਛੇਕੜਲੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਚੰਗੇਰੀਆਂ ਹੋਣ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਗਠਨ ਵੀ ਸੁੱਚਜੀ ਹੈ, ਕਹਾਣੀ ਅੰਗ ਵੀ ਅਰਥ-ਭਰਪੂਰ ਹੈ । ਇੰਜ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਸਵਾਭਾਵਕਤਾ ਜਾਂ ਬਣਾਵਟ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਉਹ ਤਾਂ ਸਿੱਧੋ-ਸਾਧੇ ਈਮਾਨਦਾਰ ਸਾਹਿੱਤਕਾਰ ਸਨ ।

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਨੇ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਕਲਾ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ : 'ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀਵਣ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਆਪਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ । ਬਹੁਰੰਗੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ਮਹਾਨ ਕਸਟਾ ਨੂੰ ਬਿਆਨਿਆ ਹੈ ਉਸਨੇ ਤੇ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅੰਕੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਫਟ ਫਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।'

ਸਚਮੁਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਖੇਤਰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਦਾ ਜਿਕਰ ਹੈ, ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੈ, ਹਿੰਦੂ-ਮੁਸਲਮ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਵੰਡ ਤੇ ਉਸਦੀਆਂ ਦੁਖਿਤ ਯਾਦਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਹਨ, ਸਰਨਾਰਥੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸਾਉਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ, ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੇ ਉਸਤੋਂ ਉਪ੍ਰਾਂਤ ਆਜ਼ਾਦ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸਫਲਤਾਵਾਂ ਤੇ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ, ਤੇ ਫੇਰ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚਿਤ੍ਰਣ ਹਨ, ਉਹਦੀਆਂ ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀ-ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਉਹਦੇ ਸੁਫਨੇ ਤੇ ਉਹਦੀਆਂ ਮਾਯੂਸੀਆ । ਕਿਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਵਾਰਤਾ ਉਧੇੜ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਕਿਤੇ ਉਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਪਾਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁੰਘੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਵਿਚ ਲਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਕਿਤੇ ਉਹ ਕੋਈ ਰੇਖਾ ਚਿਤ੍ਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਜੀ ਹਨ । ਤੇ ਕਿਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਖੂਬੀ ਉਸ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਹ ਉਲੀਕਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਤੇ ਫਿਰ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਹਾਣੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ । ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁਖ ਗੁਣ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਦੇ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ । ਹਰ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੰਤਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ।

16 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਭਾਵੇਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪੱਛੜ ਕੇ ਆਏ ਪਰ ਕਹਾਣੀ ਕਲਾ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਵਿਉਂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹ ਵਾਹ ਆਂਦੀ ਸੀ। ਕਿਤੇ ਨਾਟਕੀ ਢੰਗ ਤੇ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਕਿਤੇ ਚੋਟ ਤੇ ਕਿਤੇ ਕੁਝ, ਉਹ ਕਈ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਬੜੀ ਚਾਬਕ-ਦਸਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੇ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਕੁਝ ਕਮਾਲ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਚਿਰ ਤੀਕ ਜੀਵੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਤੀਕ।

ਭਾਵੇਂ ਕਹਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਨਾਤਮਕ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰੀਯ ਅੰਗ ਬਣ ਗਈ ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਜ਼ਿਕਰ ਆਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਹਿਤਕ ਜੀਵਨ ਇਕ ਕਵੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੀ ਜੁਆਨੀ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਦੇ ਮੋਰਚੇ ਲਈ ਪੋਠੋਹਾਰ ਤੋਂ ਇਕ ਜੱਥਾ ਲੈ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਏ। ਇਸਤੋਂ ਪੇਸ਼ਤਰ ਕਿ ਜੱਥਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਜਾਦਾ ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤੇ ਢੇਹ ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਜਾਦਾ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹ ਕ ਸੁਣਾਈ। ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਜੱਥਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਦਾ ਸੀ ਤੇ ਲੋੜਵੰਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਕੇ ਮੋਰਚੇ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਤੇ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨੌਜੁਆਨ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੂੰ ਜਥੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਟ ਹੀ ਖਾਣੀ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰ ਜੇਲ੍ਹ ਭੋਗਣੀ ਸੀ। ਪਿਛੇ ਰਹਿਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰ ਚੁਣੇ ਗਏ। ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ ਵਿਚ ਇਸਤੋਂ ਉਚੇਰੀ ਪਦਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਉੱਚੇ-ਲੰਮੇ, ਗੋਰੇ-ਚਿੱਟੇ, ਹਸ਼ੂ-ਹਸ਼ੂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਮੁਖੜਾ, ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਤਿਅੰਤ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੀ ਹਸਤੀ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਸਕ ਮੀਲਾਂ ਪੈਂਡਾ ਝਾਗ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਨ ਆਉਂਦੇ। ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸਿਆਸੀ, ਸਮਾਜਕ ਜਾਂ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤਕ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਰਹਿੰਦੀ। ਆਪਣੇ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ-ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ "ਦਰਦ", ਫੀਰੋਜ਼ਦੀਨ "ਸਰਫ" ਵਿਧਾਤਾ ਸਿੰਘ "ਤੀਰ" ਨੰਦ ਲਾਲ "ਨੂਰਪੁਰੀ"। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟੇਜ-ਕਵੀਆਂ ਦਾ ਅਗਲਾ ਪੂਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਂਜ ਦੇ ਉਂਜ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਯ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਉਘੇ ਨਾਂ ਹਨ-ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ "ਮੁਸ਼ਤਾਕ" ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ "ਸਾਬਰ" ਜਸਵੰਤ ਰਾਏ "ਰਾਏ", ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ "ਮਾਨ", ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ "ਅਵਾਰਾ" ਹਜ਼ਾਰਾ ਸਿੰਘ "ਗੁਰਦਾਸਪੁਰੀ" ਬਰਕਤ ਰਾਮ "ਯੁਮਨ" ਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ "ਉਪਾਸ਼ਕ"। ਦੂਰ ਨੇੜੇ

ਦੇ ਕਰਤਾ ਦੀ ਇਹ ਖੂਬੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਧਨੀ ਰਾਮ "ਚਾਤ੍ਰਕ", ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ "ਆਜ਼ਾਦ", ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਬਾਵਾ ਬਲਵੰਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ "ਸਫ਼ੀਰ" ਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ "ਦਰਦੀ" ਨਾਲ ਕਦਮ ਮੋਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ 'ਮੁਸਾਫਿਰ' ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕਵਿਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਦੇ ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਮੁਹਰਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਲਿਆ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਕੁ ਪੰਕਤੀਆਂ ਇਹ ਹਨ :

ਦਿਲਾ ਉਠ ਪਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਾਗ ਚਲੀਏ,
ਜਾਈਏ ਦੇਖੀਏ ਯਾਰ ਨਿਸਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ।
ਮੱਥਾ ਟੇਕੀਏ, ਹੁੰਮੀਏ ਧਰਤ ਜਾ ਕੇ,
ਅਖੀ-ਵੇਖੀਏ ਸੁਣੀਆ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ।

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 1921 ਵਿਚ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੇ ਇਕ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਨ ਮੌੜ ਲਿਆ। ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਜਿਹੜੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਅਧਿਆਤਮਕ ਤੇ ਸਾਮਾਜਕ ਹੰਗ ਨਾਲ ਓਤ-ਪ੍ਰੋਤ ਸੀ ਹੁਣ ਰਾਜਸੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਣ ਲਗ ਪਈ, ਪ੍ਰਗਟਾਣ ਲਗ ਪਈ; ਉਹ ਮਸਲੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਸਿਖ ਕਿਸੇ-ਨਾ-ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਫਰੰਗੀ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੂਝਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਦੇਸ ਦੇ ਮੰਚ ਤੇ ਮਹਾਤਮਾ ਗਾਂਧੀ ਛਾਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਹਰ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਕੌਮੀ ਜੰਗ ਦੇ ਪ੍ਰਛਾਵੇ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਿਹੜੀ ਕਹਾਣੀ ਜਲ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬਾਗ ਦੇ ਕਾਤ ਨਾਲ 1919 ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਉਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਾਗ ਦੇ ਮੋਰਚੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਭਾ ਵਿਚ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੀਕ ਅਪੜ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਮੋਰਚਿਆਂ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ 'ਦਰਦ' ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ 'ਮੁਸਾਫਿਰ' ਨੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਇਆ ਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਸਨ।

ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮੌੜ ਤੇ ਖਲੋਤੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਨ ਮੌੜ। ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿਚ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਪੁਰਬਾਂ ਤੇ ਸਿਖ ਦੀਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਚਲਕੇ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਅਗੇ ਨਿਕਲ ਆਏ ਸਨ। ਇਕ ਛਾਲ ਤੇ ਉਹ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਇਕ ਸੈਨਾਨੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੂਝਣ ਲਗ ਪਏ। ਇਸ ਦੌਰ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇਸ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਜਜ਼ਬੇ ਨਾਲ ਨਿਚੁੜ ਰਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਫਿਰਕੂ ਰਹੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ, ਉਚ-ਨੀਚ ਵਿਚ, ਕਦੀ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਕਵਿਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਵਿਚ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਮੁਖ

ਰੱਖਕੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ—“ਤੇਰਾ ਅਖਾਉਣ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸੰਕੋਚ ਹੈ।” ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਮੁਕਦੀ ਹੈ :

ਨੰਗੇ ਨੂੰ ਕੱਜ
ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਰਜਾ
ਬੇਟਿਕਾਣੇ ਨੂੰ ਟਿਕਾਣਾ
ਦੇਣ ਲਈ
ਜਾਂ ਆਪ ਆ
ਜਾਂ ਜੋ ਕੇਵਲ ਨਾਂ ਤੇਰਾ
ਵਰਤਦੇ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਨਿਸਚੇ
ਇਹ ਕਰਾ :
ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ
ਤੂੰ ਮੌਜੂਦ ਹੈਂ
ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਮੂੰਹ
ਗੋਲਕ ਹੈ ਤੇਰੀ
ਲੋੜ-ਵਦ ਦੀ ਲੋੜ
ਤੇਰੀ ਲੋੜ ਹੈ।

“ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ” ਦਿਲੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਗਾਂਹ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਵਿਚ ਕਵਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਉਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਿਰਕੂ ਜਾਂ ਸੰਕੋਚਵੀਂ ਬੁਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੀ ਵਾਹਦਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਨਿਸਚਾ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਾਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਇਕ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਸਭ ਰਸਤੇ ਇਕੋ ਮੰਜ਼ਲ ਵਲ ਲਿਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਵੇ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇ, ਰਸਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਆਵੇ

ਪਾਵੇ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਵੇ, ਰਸਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਾਵੇ।

[ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੱਬ

ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਲਿਖੀ ਕਵਿਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਵੰਨਗੀਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਦੇ ਹਨ : ਦੇਸ਼ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਰਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਆਪਣੀ ਮਾਤ੍ਰਭੂਮੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅਧਾਰ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਕੁਚਵਾਂ

ਕੱਟੜਪਣ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਬਾਰੇ "ਮੇਰਾ ਦੇਸ਼" ਤੇ "ਮੇਰਾ ਵਤਨ" ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਬਾਰੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਕਹੀ ਹੈ—“ਪੰਜਾਬ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਬਾਰੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀ; ਮਿੱਟੀ-ਵੱਟੇ, ਪਥਰ-ਗੀਟੇ, ਟੋਏ ਟਿੱਬੇ, ਨਹੀਂ।

ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਵਤਨ ਦਾ ਹੁਣ ਤਕ ਪੁਜਾਰੀ
ਨਹੀਂ ਉਤਰੀ ਅਜੇ ਤਕ ਵੀ ਖੁਮਾਰੀ
ਲੰਘੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਮਰ ਸਾਰੀ
ਮਗਰ ਪ੍ਰਥਲ ਹੈ ਇਹ ਸੋਚ ਜਾਰੀ
ਮੇਰੇ ਜਜ਼ਬੇ ਇਹ ਜਾਨਣ ਨੂੰ ਨੇ ਕਾਹਲੇ

ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ। [ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ

“ਮੁਸਾਫਿਰ” ਇਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ। ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਕਾਣੀ ਵੰਡ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਸ਼ ਅਮੀਰ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਰ ਨਿਅਮਤ ਨਾਲ ਵਰੋਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਇਥੇ ਘਾਟ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੁਸੀਬਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਅਮੀਰ ਹੋਰ ਅਮੀਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਨੇ, ਤੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗ਼ਰੀਬੀ ਭੋਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਦੇਸ਼ ਮੇਰੇ ਵਿਚ
ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ
ਪਰ ਸਭ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਦੀਵੇ ਬੁਝਦੇ ਦਿਸਦੇ ਜਾਵਣ
ਭਰੇ ਭੇਲ ਦੇ ਖੂਹ
ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁੰਦਿਆਂ
ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਾਂ

ਬੁੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬੁੜ੍ਹੇ ਪਏ ਹਾਂ

[ਮੇਰਾ ਵਤਨ

“ਮੁਸਾਫਿਰ” ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗ਼ਰੀਬ ਤੇ ਨਾਦਾਰ, ਮਜ਼ਦੂਰ ਤੇ ਕਿਸਾਨ ਨਾਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੁਟ-ਖਸ਼ੁਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਹੜਾ ਉਸੇ ਹੀ ਜਿਹਲ ਵਿਚ ਡਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਾਂਬਾਜ਼ ਬਾਗ਼ੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ “ਦੋਹਾਈ” ਵਿਚੋਂ

ਕੰਠ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਬੰਦ ਸੁਣਾਇਆ :

ਸਵੇਰੇ ਉਠਾ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੈਂ ਛਾਵਾ
ਚੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਤੇ ਜਾਵਾਂ ਡੁਬੇ ਦਿਨ ਤੇ ਆਵਾ
ਕਮਾਵਾ, ਕਮਾਵਾ, ਕਮਾਵਾਂ, ਕਮਾਵਾਂ
ਹਾਏ ਫਿਰ ਵੀ ਰੋਟੀ ਰੱਜ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵਾ
ਲੁਟੀ ਜਾਉਂਦੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਯਮਾਈ
ਦੋਹਾਈ, ਦੋਹਾਈ, ਦੋਹਾਈ, ਦੋਹਾਈ ।

ਪਰ ਜਿਸ ਕਵਿਤਾ ਨੇ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ-ਜਗਤ ਦੀ ਮੁਹਰਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਲਿਆ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ "ਬਚਪਨ" । "ਬਚਪਨ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹੈ । ਇਕ ਅਮਰ ਰਚਨਾ । ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੀ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਿਖੀ ਗਈ, ਉਸ ਦੀ ਉੱਜ ਵਿਚ ਅਜ ਵੀ ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੀ ਹੈ । ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਜਾਏ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ, ਭਾਵੇਂ ਬਦੇਸ਼ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੀਕ, ਕਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ । ਉਸ ਵਕਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਕੋਣ ਤੋਂ "ਬਚਪਨ" ਇਕ ਲੰਮੇਰੀ ਕਵਿਤਾ ਹੈ । ਇਸ ਵਿਚ ਕਵੀ ਦੀ ਸੋਚ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ਤੇ ਕਲਾਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਨਵੇਂ ਛੇਦ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਅਤਿਅੰਤ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਨਿਭਾ ਸਕਣਾ, ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਹੈ । ਵਾਰਮ ਮਾਹ ਦੀ ਹੀਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਫਿਹਮ ਰੰਗ ਦੀ ਸਾਇਦ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਕੰਠ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਥਾ ਥਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸੁਣੀ-ਸੁਣਾਈ ਜਾਣ ਲਗ ਪਈ । ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਕਵੀ, ਕਈ ਮਹਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਗੋਸ਼ਣੀ ਪਾਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਉਸ ਦਾ ਸਦਕਾ ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਇਕ ਮੀਲ-ਪਥਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਕਾਰੀ ਜਾਇਗੀ । "ਬਚਪਨ" ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੀ ਇੱਕਲੀ ਆਪਣੇ ਰਚਨਹਾਰ ਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਦ ਪੜ੍ਹ ਲਵੇ, ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਬੀਰੇ ਨੂੰ ਧੀਰੇ ਮਾਰਿਆ
ਮਾਂ ਇਹਦੀ ਉਹਨੂੰ ਤਾੜਿਆ
ਉਸ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦਸਿਆ
ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਫਿਰ ਵਸਿਆ,
ਗੁੱਤਾ ਤੇ ਪਟੀਆ ਪੁੱਟੀਆਂ
ਲੜ ਭਿੜ ਕੇ ਜਦੋਂ ਹਟੀਆਂ
ਬੀਰੇ ਦੀ ਮਾ ਬੀਰਾ ਲਭੇ

ਧੀਰੇ ਦੀ ਮਾਂ ਧੀਰਾ ਲਭੇ
 ਬੀਰੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਧੀਰੇ ਦੇ ਗਲ
 ਧੀਰੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਬੀਰੇ ਦੇ ਗਲ
 ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਨੇ ਹਸਦੇ
 ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਦਸਦੇ ।

[ਬਚਪਨ]

"ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੇ ਜੀਵਣ ਵਿਚ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਘੜੀ ਆਈ, ਜਦੋਂ ਸਿਖ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਉਤੇ ਉਠਕੇ ਉਹ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ'ਚ ਕੁਦ ਪਏ। ਫਿਰ ਮਹਾਤਮਾ ਗਾਂਧੀ ਤੇ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਉਹ ਅਗੇ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਗਏ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਜੀਵਣ ਵਿਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਮਾਜੀ ਉਣਤਾਈਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਣ ਵਧੇਰੇ ਕਰ ਕੇ ਦੇਸ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਲੋੜ ਇਸ ਗਲ ਦੀ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪਰਾਈ ਗੁਲਾਮੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਇਆ ਜਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਸੀ, ਸਵੇਰੇ ਅਵੇਰੇ ਇਕ-ਨਾ-ਇਕ ਦਿਨ, ਭਾਰਤ ਜਰੂਰ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗਾ :

ਥੋੜੇ, ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਤਕਸੀ,
 ਸਾਂਵੇ ਦਿਸਣਗੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਬਦਲੇ;
 ਬਦਲੇ ਕੋਈ ਬਦਲੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ ਬਦਲੇ,
 ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸਰਕਾਰ ਬਦਲੇ ।

[ਭਰਤਾਨਵੀ ਸਾਮਰਾਜ]

"ਮੁਸਾਫਿਰ" ਵਿਚ ਦਾ ਦੇਸ-ਭਗਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ :

ਇਕ ਬਖਸ ਦੇ ਸਿਰਫ ਇਕ
 ਦੌਲਤ ਵਜਨ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ
 ਫਿਰ ਬੇਸ਼ਕ ਮਰਜੀ ਤੇਜੀ
 ਜਿੰਦ ਜਾਣ ਬੇਸ਼ਕ ਖੱਸ ਲੈ ।

ਫਰੰਗੀ ਨਾਲ ਇਸ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਤੇ ਬੜੇ ਕਹਿਰ ਟੁਟੇ। 1921 ਤੋਂ 1946 ਤੀਕ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਹਲ ਵਿਚ ਹੀ ਕੱਟਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸ਼ਰਯਾਸ ਹੋ ਗਏ, ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਵਿੱਲੇ-ਮੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇਕੋ ਹੀ ਖਾਹਿਸ ਸੀ ਕਿ ਬੇਟੇ ਨਾਲ ਇਕ ਵਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋ ਜਾਏ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਅੱਪਾਂ ਮੀਟ ਲੈਣ। ਉਹ ਉਡੀਕਦੇ ਰਹੇ, ਉਡੀਕਦੇ ਰਹੇ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪੈਰੋਲ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਗੈਰਤ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੇ ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਹੋਰ ਓਡੀਕ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਹਾਦਸੇ ਤੇ

ਦਿਲ ਨੂੰ ਟੁੰਡਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਅਤਿਅੰਤ ਸੁਥਕ ਜਹੀ ਕਵਿਤਾ ਕਹੀ ਹੈ ।

ਉਤੋਂ ਬਨੇਰਾ ਢਹਿ ਪਿਆ
ਮਾੜੀ ਉਠਾਵਾ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ?
ਬੁਨਿਆਦ ਦੀ ਇਟ ਉਖੜੀ
ਕੰਧਾਂ ਟਿਕਾਵਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ?

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਬਲ ਮਦਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰੀਮਤ ਤੋਂ ਮਿਲੀ । ਇਕ ਔਰਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਦੇ ਸਾਂਚੇ ਵਿਚ ਢਾਲਿਆ ਹੋਵੇ । ਕਸਟ ਤੇ ਕਸਟ, ਕਲੇਸ ਤੇ ਕਲੇਸ, ਉਹ ਔਰਤ ਝਾਗਦੀ ਰਹੀ, ਪਰ ਮਜ਼ਾਲ ਹੈ ਕਦੀ ਉਸ ਗਿਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ । ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਜੂਝਦੇ ਰਹੇ, ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਜੂਝ ਸਕਦੇ । ਮੁੜ-ਮੁੜ ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਕਈ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਜਿਹਲ ਭੋਗਦੇ ਰਹੇ; ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰੀਮਤ ਬੱਚਿਆ ਦੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸਣ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਸਾਂਭਦੀ । ਉਸ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਬੀਅਤ ਦਿਤੀ । ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ ਵੀ ਆਏ, ਜਦੋਂ ਘਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੇ ਦਿਨ ਵੀ ਆਏ ਜਦੋਂ ਫੀਸਾ ਨਾ ਭਰਣ ਕਰ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲੋਂ ਉਠਾਣਾ ਪਿਆ । ਪੁਲਸ ਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨਾ । ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਮਿਹਣੇ-ਤਣੋਕੇ । ਤਾਂ ਵੀ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹਦਾ ਪਤੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇਂਦਾ, ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੁਲਸ ਉਹਨੂੰ ਫੜਨ ਲਈ ਆਉਂਦੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਸਾਫਿਰ ਹਸਦੀ-ਮੁਸਕਾਦੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ-ਭਗਤ ਸਿਰ ਦੇ ਸਾਈਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਫੁਲਾ ਦੇ ਹਾਰ ਪਾ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਘਰੋਂ ਤੋਰਦੀ । ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਸਿਆ, ਇਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਹਾਰ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਆਂਢਣਾਂ-ਗੁਆਂਢਣਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਭ ਦੀ ਭਾਵਨਾਂ ਨਾਲ ਹੱਸਣ ਲਗ ਪਈਆਂ । ਪਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਡੋਲਿਆ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਤੇ ਦ੍ਰੜ ਰਹੀ । ਉਸ ਸਾਮ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਕੱਲ-ਮੁਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਵਿਤਾ "ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ" ਕਹੀ । ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਇਕ ਅੰਸ :

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮਾਲਕ ਰਾਣੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀਟੇ ਲਹੂ ਪਾਣੀ,
ਕਦੇ ਨਾ ਸਹਿਆ ਮੈਥੋਂ ਨਿਆਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਗੀਤ ਵਤਨ ਦੇ ਬੈਠਾ ਗਾਵਾਂ, ਬੇਫਿਕਰੀ ਦੀ ਬੀਨ ਬਜਾਵਾਂ,
ਰਹਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਜਾਂ ਕੈਦ ਰਹਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਸਾਫਿਰ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਵੀ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਕ

ਮਹੱਤਵ-ਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਹੈ । ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਸਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਖਦੇ, ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਵਰਤ ਕੇ ਨਿਜੀ ਲਾਭ ਉਠਾਂਦੇ ਸਨ ਤੇ ਸਮਾਜਕ ਕੋਝ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਸਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਘਰ ਵਾਲਾ ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਭੋਲਾ ਹੈ, ਉਹਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਐਥ ਨਹੀਂ ਨਜ਼ਰ ਆਂਦਾ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਉਠ ਕੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ।

ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਈ ਰਾਜਸੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵੀ ਆਣ ਪਈਆਂ । ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਵੇਤਰੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਮੁਖ-ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਨ; ਇਕ ਮੰਗ ਜਿਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬੀ ਕਦੋਂ ਦੀ ਜਦੋਂ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨੀਆਂ ਰਾਜਸੀ ਮਸ਼ਰੂਫੀਅਤਾਂ ਹੋਣ, ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਲਿਖਣ-ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ । ਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਬਾਹਰ ਸਾਹਿਤਕ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤਕ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ । 1954 ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੁਝ ਉਘੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨਾਲ ਸਟਾਕਹੋਮ ਵਿਖੇ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟ੍ਰੀ ਲੇਖਕ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ । ਇੰਜ 1961 ਵਿਚ ਟੋਕੀਓ ਵਿਚ ਹੋਈ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟ੍ਰੀ ਅਗਾਂਹ-ਵਧੂ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਿਸਾ ਲਿਆ । 1965 ਵਿਚ ਹੈਲਸਿੰਕੀ ਦੀ ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟ੍ਰੀ ਅਮਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਤੇ ਫੇਰ 1966 ਵਿਚ ਉਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਏਫਰੋ-ਏਸੀਅਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਦੇ ਮੁਹਰੀ ਸਨ । ਇਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੀਤਨਾਮ ਉਤੇ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਹੋਈ । "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਸਫਰ ਤੋਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸਨ ਘਬਰਾਂਦੇ । ਜਦੋਂ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ, ਜਿਧਰ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ, ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ । ਕਈ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕੀਤੀ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸੋਵੀਅਤ ਰੂਸ, ਅਮ੍ਰੀਕਾ, ਬਰਤਾਨੀਆ, ਫਰਾਂਸ, ਸਵਿਟਜ਼ਰਲੈਂਡ, ਯੂ. ਏ. ਆਰ, ਜਾਪਾਨ, ਜਰਮਨੀ, ਸਵੀਡਨ, ਇਟਲੀ, ਬੈਲਜੀਅਮ, ਈਰਾਨ, ਅਵਗਾਨਿਸਤਾਨ ਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ।

ਵੀਤਨਾਮ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਬਸਰੀਵਾਦ ਤੇ ਸਹਿਨਸ਼ਾਈਅਤ ਤੇ ਤੀਖਣ ਜਰਬ ਹੈ । ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵੀਤਨਾਮ ਵਿਚ ਹੋ ਰਹੀ ਜੰਗ, ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਪਿਛੜੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਸਿੱਧ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ :

ਵੀਤਨਾਮ ਵਿਚ

ਲਹੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਗ ਰਿਹਾ

ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਅਮਨ ਦਾ

ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹੈ

ਜਿਤ ਵੀ ਜੰਗਬਾਜ਼ ਦੀ

ਇਕ ਹਾਰ ਹੈ ।

24 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ"

ਕਵੀ ਦੀ ਭਵਿਸ਼-ਵਾਣੀ ਉਦੋਂ ਠੀਕ ਸਾਬਤ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਅਮ੍ਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ਹਾਰ ਕੇ ਵੀਤਨਾਮ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣਾ ਪਿਆ ।

ਸੋਵੀਅਤ ਰੂਸ ਦੇ ਇਕ ਦੌਰੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੇ "ਲੈਨਨ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਤੇ" ਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ । ਇਸ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਜੰਗ ਵਿਚ ਲੈਨਨ ਦੇ ਦਸੇ ਰਾਹ ਦੀ ਕਿਤਨੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੇਸ਼-ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਲੈਨਨ ਨੇ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੀਕ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ । ਅਜੇ ਤੀਕ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਲੈਨਨ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ :

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ
ਸਾਹੋ ਸਾਹ ਹੋਇਆ
ਹਮੇਸ਼
ਹੁਣ ਤੇ ਇਹਦੇ ਸਾਹ
ਰਲ ਗਏ
ਸਾਰਿਆਂ ਸਾਹਵਾ
ਦੇ ਵਿਚ
ਬੇ ਸਾਹ ਨਹੀਂ
ਉਹ ਚੁਪ ਨਹੀਂ
ਫੁਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਿ
ਆਪੇ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਵਾਸਨਾ
ਖਿਲਰਦੀ ਹੈ
ਵਾਸਨਾ ।

ਇੰਜ ਹੀ ਜਦੋਂ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਅਮ੍ਰੀਕਾ ਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਛਮ ਦੇ ਉੱਨਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਤੌਰ-ਤਰੀਕਿਆਂ ਤੇ ਸਖਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੰਮੇ ਦੌਰੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਈ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਚੁਕੀ ਪਛਮੀ ਤਹਿਜੀਬ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ । ਇਹ ਕਵਿਤਾਵਾਂ **ਦੂਰ ਨੇੜੇ** ਨਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਨ-ਉਪ੍ਰਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ । ਅਮ੍ਰੀਕਾ ਤੇ ਬਾਕੀ ਪਛਮੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ "ਅਮ੍ਰੀਕਾ 1990" ਵਿਚ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ । ਇਸੇ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਇਹ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਸ ਚਾਲ ਨਾਲ ਪਛਮ ਦੀ ਤਹਿਜੀਬ ਝਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਇਕ ਦਹਾਕੇ ਵਿਚ ਉਹ ਕਿਥੇ ਪੁੱਜ ਜਾਵੇਗੀ :

ਅਗੇ ਵਧਣ ਲਈ
 ਉੱਚੇ ਉਠਣ ਲਈ
 ਕਈ ਸਾਲ ਸੀ ਲਾਏ
 ਤੋੜ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
 ਮਿੱਥੀ ਮੰਜ਼ਲ ਉਤੇ
 ਹੋਰ ਹੀ ਸੋਚਾਂ ਪੈ ਗਈਆਂ
 ਅਜ ਹੁਣ ਬਹਿ ਕੇ
 ਸਾਇੰਸਦਾਨ
 ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾ ਰਹੇ ਹਨ
 ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਲਗੇਗਾ
 ਪਿਛੇ ਜਾਣ ਨੂੰ
 ਫਿਰ ਕਿਸ ਟਿਕਾਣੇ ਉਤੇ
 ਟਿਕਣਾ ਠੀਕ ਹੈ
 ਉਲਟੇ ਸਾਰੇ ਦਿੱਸਣ ਚਾਲੇ
 ਕਾਲੇ ਗੋਰੇ ਤੇ ਗੋਰੇ ਕਾਲੇ ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਇਕ ਸਾਨਦਾਰ, ਭਰਪੂਰ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇ। ਅੰਤਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਦਰ ਮਿਲਿਆ, ਅਹਿਮ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਜਿਸੇਂ ਵਾਰੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲੀਆ, ਇਕ ਵਡਿਆਈ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਡਿਆਈ ਵਲ, ਉਹ ਵੱਧਦੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੋਵੇ, ਹਾਜ਼ਸੀ ਸ਼ਾਨ-ਸ਼ੌਕਤ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਕੋਈ ਮਹੱਤਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। "ਲੀਡਰੀ ਦੀ ਫਿਕ" ਨਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ :

ਮਰਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵੇਖ ਕੇ, ਤੂੰ ਪੱਥਰਾਂ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ।
 ਨਾ ਮਾਤਮ, ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਸੀਆ, ਇਕ ਵੈਣ ਤਕ ਛੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ।
 ਹੁਣ ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਪਦਾ, ਹੋਣਾ ਜਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਤੇਰਾ ।
 ਇਕ ਚੁਪ ਧੱਬਾ ਧੋਬੀਆ ਧੋਣਾਂ ਸੀ ਕਿਸ ਧੋਣਾਂ ਤੇਰਾ ।
 ਕਾਵਿ ਜਿੰਦਗੀ ਬਖਸ਼ਦੈ ਤੂੰ ਅਰਥ ਉਲਟੇ ਕਰ ਗਿਆ ।
 ਲੋਕ ਸਮਝਣ ਲਗ ਪਏ, ਸਾਇਰ ਮੁਸਾਫਿਰ ਮਰ ਗਿਆ ।
 ਕਾਵਿ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਜੇ ਸੁਧ ਹਵਾ ਤੂੰ ਮਾਣਨੀ ।
 ਤਾਂ ਲੀਡਰੀ ਦੇ ਟਿਥਿਆਂ ਦੀ ਛੱਡ ਮਿੱਟੀ ਛਾਣਨੀ ।

ਅਸਲੋਂ ਇਕ ਸਾਇਰ, ਹਰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਆਸਕ, "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ

ਵਿਚ ਇਕ ਘੜੀ ਅਜਿਹੀ ਆਈ, ਜਦੋਂ ਉਹਨੂੰ ਸਾਰੀ ਇਹ ਵਡਿਆਈ, ਬੇ-ਅਰਥ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲਗ ਪਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਅ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਗੁਮਨਾਮ ਹੋ ਕੇ ਕਿਤੇ ਖੋਹ ਜਾਣ। ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀਅ ਚਾਹੇ ਕਰਨ, ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਡਰ ਦੇ ਕਿ ਲੋਕੀ ਵੇਖ ਕੇ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਵਿਤਾ "ਆ ਸਜਨੀ ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ" ਇਸ ਭਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਬੀਮਾਰੀ ਤੋਂ ਜਾਨ ਛੁੜਾਣਾ ਚਾਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਤੋਂ ਉਲਝਣ ਹੋਣ ਲਗ ਪਈ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਨੱਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਕਿਤੇ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ :

"ਗੁੰਮ ਗਏ ਹਾਂ" ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਵੀ

ਇਕ ਪਲ ਦੋ ਪਲ ਲਾਹੀਏ।

ਗੁੰਮਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਚਮੁਚ ਗੁੰਮੀਏ,

ਅਪਣਾ-ਆਪ ਭੁਲਾਈਏ।

ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪ ਨਾ ਦਿੱਸੀਏ,

ਐਸੇ ਰਲ ਮਿਲ ਘੁਲੀਏ।

ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਭਟਕਣ ਮੁੱਕੇ

ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ

ਕਿਸੇ ਰਾਹੇ ਪਈਏ ਐਸੇ

ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਖੇ

ਕਿਤ ਵਲ ਜਾਨੀਏ ਝਲੀਏ ?

"ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਸਮੂਚੀ ਨਿਗਾਹ ਮਾਰਿਆ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਕ ਕਵੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਵਰਿਸ ਨਿਰੋਲ ਪ੍ਰੰਪਰਾਵਾਦੀ ਕਵਿਤਾ ਤੇ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਵੀਂ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਝੁਕਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁਤਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਤੀਬਰ ਛੰਦਾਂ ਬੰਦੀ ਤੇ ਨਵੀਨਤਮ-ਕਲੇਵਰ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਢੰਗ ਦੀਆਂ ਰੁਬਾਈਆਂ ਲਿਖੀਆਂ; ਰੁਬਾਈਆਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਵੇਕਲਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਹੈ, **ਸਹਿਜ ਸੇਤੀ**, ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੁਬਾਈਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਮੰਝੇ ਹੋਏ ਉਸਤਾਦ ਦੀਆਂ ਛੋਹਾਂ ਦੇ ਝਲਕਾਰੇ ਵੱਜਦੇ ਹਨ ਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਜਰੇ ਬਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸੱਜਰੀ ਬਣਤ ਦੀ ਸੱਜਰੇ ਵਿਸਿਆਂ ਉਤੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। ਪਹਿਲੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਰੁਬਾਈਆਂ :

ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰਨੈ

ਇਹ ਤਿਖੀਆਂ ਸੰਗੀਨਾਂ ?

ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਸੋਣ ਦਾ ਘਰ ਹੈ

ਸਾਜਨ ਮੇਰਾ ਸੀਨਾ

ਡਰ ਹੈ ਕਿਧਰੇ ਤੇਰੀਆਂ ਚੋਭਾਂ
 ਤੇਨੂੰ ਹੀ ਨਾ ਲਗਣ
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਉਤੇ ਹੈ ਨਿਰਭਰ
 ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਜੀਣਾ ।

...
 ਕੀਤੇ ਪਾਠ ਨਿਮਾਜਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ
 ਰੱਬ ਨੂੰ ਖੂਬ ਧਿਆਇਆ ।
 ਮੰਦਰ, ਮਸਜਿਦ, ਗੁਰਦੁਆਰੇ
 ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਜਸ ਗਾਇਆ
 ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਰ-ਜਨ ਦਾ ਹਿਰਦਾ
 ਜੇ ਟੁਟਿਆ ਤਾਂ ਸਮਝੋ
 ਇਕ ਮੰਦਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ
 ਇਕ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਢਾਹਿਆ ।

...
 ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਜਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
 ਸਮਝ ਲਿਆ ਦੀਵਾਨਾ
 ਇਸ ਇਕ ਗੱਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗਲੋਂ
 ਲਾਹਿਆ ਕੁਲ ਜਮਾਨਾ
 ਹਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਪਾਗਲ ਹੈ ਇਹ
 ਇਸ ਦਾ ਦੋਸ ਨਾ ਕੋਈ
 ਕਿਤਨਾ ਸੁਹਣਾ ਮਿਲਿਆ ਮੈਨੂੰ
 ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਹਾਨਾ ।

ਤੇ ਹੁਣ ਇਕ ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸਲੋਂ ਨਵਾਂ ਕਲੇਵਰ ਲਏ ਹੋਏ ਹੈ ;
 ਤੇਜ ਚਾਲ, ਗੱਲ-ਬਾਤੀ ਅੰਦਾਜ਼, ਆਧੁਨਿਕ ਲਹਿਜਾ, "ਨਵੀਂ ਦਲੇਰ ਦੁਨੀਆ" ਦਾ
 ਮੁਹਾਵਰਾ । ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਸਹੀਦ ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਲਿਖੀ ਸੀ:

ਜਦ ਇਕ ਸੀ ਆਸਾਨ ਸੀ
 ਵਿਚ ਜਿਸਮ ਦੇ ਬੰਦ ਜਾਨ ਸੀ
 ਹੁਣ ਇਕ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਦੋ ਨਹੀਂ
 ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਯਾ ਪੰਜ ਸੌ ਨਹੀਂ
 ਜੇ ਪਕੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ

ਸਮਝੋ ਉਹ ਤੇਤੀ ਕਰੋੜ ਹੈ
ਨਹੀਂ, ਏਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਹੈ
ਉਹਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੈ
ਹੁਣ ਪਕੜ ਲਉ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲਉ
ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ

(ਦਾਸ ਦੀ ਮੌਤ)

ਇਸ ਤੋਂ ਢੇਰ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਮੰਚ ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਸੁਚੇਤ ਸਮਾਜਕ ਸੂਝ ਦਾ ਰੰਗ ਭਰਿਆ। ਰੱਬ ਤੇ ਜਿੰਦਗੀ ਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਮੁਤੱਲਿਕ ਸੁਆਲਾਂ ਤੋਂ ਉਠ੍ਹਾ ਰਹਿ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਕਾਲੀ ਸਮਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖੀ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿਰਦ ਸਾਧਾਰਣ ਆਦਮੀ ਲਈ ਦਿਲ-ਚਸਪੀ ਰਖਦੀਆਂ ਸਨ। ਉਹਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਸਦਕਾ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨੇ ਇਕ ਸਜਰਾ ਪੈਂਤੜਾ ਮਲਿਆ, ਉਹਦੀ ਨੁਹਾਰ ਵਟੀਣ ਲਗ ਪਈ। ਆਖਿਰ "ਬਚਪਨ" ਵਰਗੀ ਕਵਿਤਾ ਕਿਸੇ ਤਿਆਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਇਕ ਬਹੁਮੁਖੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸੀ। ਕਹਾਣੀ ਲੇਖਕ ਤੇ ਕਵੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੁਟ ਉਹ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ "ਅਕਾਲੀ ਪਤ੍ਰਿਕਾ" ਦੇ ਮੁਖ ਸੰਪਾਦਕ ਵੀ ਰਹੇ। ਗਿਆਨੀ ਸਾਦੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਟਾਫ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦੈਨਿਕ ਅਖਬਾਰ ਨੂੰ ਐਡਿਟ ਕਰਨ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਅਖਬਾਰ ਲਈ ਚੰਦਾ ਵੀ ਇਕਠਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅਖਬਾਰ ਦੇ ਖਤਰੇ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਦੇਵੇਂ ਕੰਮ ਬੜੀ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਆਮ ਜਨਤਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਯਤਾ ਤੇ ਅਕਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਖ ਦਾ ਸਦਕਾ ਉਹ ਇਹ ਜੋ ਕੰਮ ਹਸਦਿਆਂ-ਖੇਡਦਿਆਂ ਨਿਭਾ ਲੈਂਦੇ। ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਅਖਬਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਅਸੂਲ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੌਰੇ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਦਫਤਰ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਹਦਾਇਤ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਡੀਟਰੀਅਲ ਪਾਲਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਪਾਲਸੀ : ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਲਈ ਜੱਦੋ ਜਹਿਦ ਤੇ ਦੇਸ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਜੰਗ। ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ ਸੰਭਵ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਅਮਲੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਬੈਠਦੇ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਦੇ ਪਰਚੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਮਲੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਭਰੋਸਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪੂਰੀ ਵਫਾਦਾਰੀ ਰਖਦੇ ਸਨ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਹੋਰਾਂ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ "ਦਰਦ" ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁਖ ਸਾਹਿਤਕ ਮਾਹਵਾਰੀ ਰਸਾਲਾ

"ਫੁਲਵਾੜੀ" ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸਾਲਾ "ਦਰਦ" ਤੇ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਚੁਪਾਤੇ ਜਹੇ ਵਖ ਹੋ ਗਏ। "ਦਰਦ" ਨੇ ਇਹ ਰਸਾਲਾ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਬੜੀ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਉਹ ਇਕ ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਅਖਬਾਰ ਕਢਣ ਦੀ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਇਹ ਸੁਫਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਇਕ ਵਕਤਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੜੀ ਮੰਗ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹਬੂਲ ਮੁਕਰਰ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੋਲਣ ਦਾ ਢੰਗ ਅਤਿਅੰਤ ਪਿਆਰਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਵਿਚ ਉਹ ਉਰਦੂ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਸਿੱਖਰ ਸੁਣਾਂਦੇ ਤੇ ਸ਼ਹਿਤਿਆ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਦਿਹਾਤੀ ਜਲਾਮ ਹੋਵੇ ਭਾਵੇਂ ਲੋਕ ਸਭਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਵੇ, ਇਕ ਵਾਰ ਵੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਮੰਪੋਰ ਕਰਨ ਜਾ ਬੰਦ ਕਰਨ।

ਇਕ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀਕਤ ਇਸਸਾਨ, ਸੱਚ-ਸੁੱਚ ਦਾ।
ਪਿਆਰੀ ਰਾਜ਼ਮੀ ਨੇਤਾ, ਇਕ ਅਦੁਤੀ
ਲਗਨ ਵਾਲਾ ਕਲਾਕਾਰ, ਕੁਝ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਖਸੀਅਤ ਸੀ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੀ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਸੁਫੇ ਦੇ ਛਤ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਉਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਵਜਾਤ ਨੂੰ ਲੰਘਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਦੀਰਘ ਆਯੂ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਕ ਦਿਨ ਸੁਤੇ ਸੁਤੇ ਛਤ ਫਾੜ ਕੇ ਕੋਈ ਆਇਆ ਤੇ ਸਾਡੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ।

ਕਹਾਣੀਆਂ

ਸਭ ਹੱਛਾ

ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਕੇਦ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆਂ ਅਜੇ ਮਸਾਂ ਪੰਜ ਛੇ ਦਿਨ ਹੀ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਮਰ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਵੀਹਾ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਵਧ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਰੀਰ ਵੀ ਤਕੜਾ ਹੈ, ਪਰ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ। ਨਵੰਬਰ ਦਾ ਮਹੀਨਾ; ਮੀਂਹ ਪਿਆ ਨਹੀਂ, ਸੁੱਕੀ ਠੰਢ ਖੁਰਾਕੇਂ ਟੁੱਟੇ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਕੜਕਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਦਿਨ ਰੋਟੀ ਰੁਚੀ ਨਾ, ਜੁਕਾਮ ਨਾਲ ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਤਾਪ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਏਨੀ ਕੁ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਜਲਾਲ ਨੇ ਬਾਹਰ ਵੀ ਕਦੇ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਥੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਵਾਹ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਆਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਕੈਦੀ ਦੇ ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਇਤਬਾਰ ਹੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਦੀਵੀ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨੇੜੇ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਕੈਦੀ ਕੀ ਤੇ ਇਤਬਾਰ ਕੀ? ਮਰ ਕੇ ਹੀ ਕੈਦੀ ਆਪਣੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਲਾਲ ਅਜੇ ਨਵਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਚ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਬਲ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਚਵ੍ਹਾ ਪੰਜਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਤਾਪ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰ ਕੇ ਉਠ ਬੈਠਾ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਬੀਮਾਰ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਇਕੋ ਰਾਤ ਹੀ ਕੱਟੀ ਸੀ। 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਰਹੀ। ਕੈਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਅਜੇ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਏਨਾ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਸ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ। ਉਂਜ ਸਾਧਾਰਨ ਤੌਰ ਤੇ ਤਾਂ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੇ ਅਰਥ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੇਖਦਾ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਪਿਛੋਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਓਪਰੀ ਜਹੀ ਹੀ ਲਗਦੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨ ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਰਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੋ ਗਏ। ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਦ ਉਸ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਪੁੱਛੀ, ਗੱਲ ਅਜੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਜਲਾਲ ਨੇ ਮੰਜ਼ਿਉਂ ਉਠ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਅੱਜ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਕੜਾ ਹਾਂ।' ਜਲਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਰਸਪਤਾਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪਏ ਸਾਰੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦਾ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਇਕ ਨੇ ਵਿਚੋਂ ਪੌਲਾ ਜਿਹਾ ਆਖ ਵੀ ਦਿਤਾ, 'ਭੋਲਾ ਪੰਛੀ ਹੈ।' ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਲਾਲ ਦੀ ਟਿਕਟ ਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ।

ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਿਛੋਂ ਜਲਾਲ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਕਾਰਖ਼ਾਨੇ ਦੀਆਂ ਹੋਦੀਆਂ ਦੇ ਗਲ ਗਲ

ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਖੜਾ ਸੀ। ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਤਕੜਾ ਦਸਣ ਤੇ ਬਾਕੀ ਬੀਮਾਰ ਕੈਦੀ ਕਿਉਂ ਹੋਸੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ। ਹੋਦੀਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕਾਗਜ਼ ਗਾਲਣ ਦੀ ਮੁਸੱਕਤ ਪੂਰੀ ਕਰ ਕੇ ਜਦ ਜਲਾਲ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਪੁਜਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਥਕੇਵੇਂ ਕਰ ਕੇ ਖੱਡੀ* ਤੇ ਡਿਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਠੰਢ ਨਾਲ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੱਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਚਿਹਰਾ ਲਾਲ ਹੈ। ਅਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਵਗਦਾ ਹੈ, ਹੇਠ ਸਾਵੇ ਕਚੂਰ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਜੀਭ ਸੁਕਦੀ ਹੈ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦਰਦ ਦੀ ਚੀਸ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਖੱਬੀ ਵਨੀਉਂ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਇਕ ਕੈਦੀ ਆਪਣੇ ਬਾਟੇ ਵਿਚ ਨਲਕੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਲੈ ਆਇਆ। ਜਲਾਲ ਨੇ ਇਕ ਦੋ ਘੁੱਟ ਭਰੇ," ਉਸ ਨੂੰ ਉਲਟੀ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਖੱਡੀ ਤੇ ਲਿਟਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਇਕ ਸਾਥੀ ਕੈਦੀ ਨੇ ਦੋ ਕੰਬਲ ਜੋੜ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੋ ਦਿਤੇ ਤੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਬਾਟਾ** ਰਖ ਕੇ ਸਿਰ ਉਚਾ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਬੈਰਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਬਾਟੇ ਲੈ ਕੇ ਬੈਰਕ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਲਈ ਬੈਠ ਗਏ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ 'ਉਠੋ ਉਠੋ ਓਏ, ਛੇਤੀ ਟੁਰੋ' ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਆਰੰਭ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਗਰਾਹ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਅਜੇ ਚੱਪਾ ਟੁਕਰ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਲਕੇ ਤੇ ਬਾਟਾ ਧੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਦੇ ਘੁਟ ਨਾਲ ਗਰਾਹ ਅੰਦਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਬਾਟਾ ਕੱਛਾਂ ਥਲੇ ਦੇ ਕੇ ਪਿਸ਼ਾਬ ਕਰਨ ਭੱਜਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਝਟ ਪਟ ਹੀ ਗਿਣਤੀ ਹੋ ਕੇ ਬੈਰਕ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਕੈਦੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਢਾਣੀਆਂ ਵਿਚ ਗਾਪੀਂ ਲਗ ਪਏ।

ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਥਕਿਆ ਸੂਰਜ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਮਾਂਦਗੀ ਨੂੰ ਹੁਣ ਛੁਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਉਪਕਾਰੀ ਸੁਭਾ ਦਾ ਆਖਰੀ ਚਮਤਕਾਰ ਦਸਣੇਂ ਸੰਕੋਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਮੱਧਮ ਸੁਨਹਿਰੀ ਕਿਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਨਾ ਅਮੀਰ ਅਲੀ ਵਾਰਡਰ ਦੀ ਰੋਕ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੈਰਕ ਦੇ ਡੰਡੇਦਾਰ ਜੰਗਲਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬੂਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੈਰਕ ਦੇ ਕਈ ਕੈਦੀ ਅਜੇ ਆਪਣੀ ਪੰਜ-ਗ੍ਰੰਥੀ, ਜਾਂ ਕੁਰਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤਕ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਨਸਾਨੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕੈਦੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਜੇ ਹਨ। ਕੈਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਚਾਨਣੀ ਮੰਗਣ ਨਾਲੋਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਹਨੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਸੋਚਣ ਵਿਚ ਸੁਖ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਬੈਰਕ ਦਾ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਨੰ: ੧ ਹੈ। ਹੋਰ ਲੋਕੀਂ ਤਾਂ, ਜਿਸ

* ਕੈਦੀ ਦੇ ਸੌਣ ਦਾ ਥੜ੍ਹਾ।

** ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਵਰਤਣ ਲਈ ਲੋਹੇ ਦਾ ਭਾਂਡਾ।

ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਿਆ ਹੈ, ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਆਹਰ ਵਿਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਇਕ ਗੋਰੇ ਜਹੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕੈਦੀ, ਜਲਾਲ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ, ਆਪਣੀ ਤੇ ਜਲਾਲ ਦੀ ਖੱਡੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤਪੜੀ ਵਿਛਾਈ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਜਲਾਲ ਦੇ ਪਿੰਡੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅੰਗੀਠਾ ਤਪ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਲਾਲ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਹੈ। ਵਕਤ ਨੌਂ ਵਜੇ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੈਦੀ ਸੌਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੈਰਕ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਜੰਗਲੇ ਨਾਲ ਖੜਾ ਇਕ ਨੰਬਰਦਾਰ ਬੋਲਿਆ, "ਬਿਆਸੀ ਕੈਦੀ ਦੇ ਉੜਦੀ* ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਬੈਰਕ 'ਸਭ ਹੱਛਾ'।"

ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦਾ ਲਫਜ਼ ਜਲਾਲ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਬੰਬ ਵਾਂਗ ਵੱਜਾ ਹੈ। ਲੰਮੇ ਪਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਬੇਚੈਨੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਸਭੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਬੁਲਾਉ!"

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਹੈ।"

ਫਿਰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, 'ਸਭ ਹੱਛਾ'। ਜਲਾਲ ਇਕ ਵੇਰ ਤਾਂ ਜੋਸ ਨਾਲ ਖੱਡੀ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। ਸਾਥੀ ਕੈਦੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਲਿਟਾ ਦਿਤਾ। ਜਲਾਲ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਥੋਂ ਆਈ ਹੈ?" ਨਾਲ ਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਆਪਣੀ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਹੀ ਨੌਕਰੀ ਵਾਲਾ ਨੰਬਰਦਾਰ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਦਰਦ ਵੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਾਰਦਾ, ਬੇ-ਬਸ, ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਥੋੜ੍ਹੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਫੇ ਪਿਛੋਂ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਕਰਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਗੱਲ ਇਕ ਵੇਰਾ ਨਾਲ ਦੇ ਸਾਥੀ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਆਖ ਵੀ ਦਿਤੀ—"ਮੈਂ ਬੁਖਾਰ ਤੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਸਭ ਹੱਛਾ'।" ਬੁਖਾਰ ਤੇ ਦਰਦ ਦਾ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਸਹਾਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਇਸ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਹਾਰਨਾ ਉਸ ਲਈ ਔਖਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਜੇਹ ਨਾਲ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਨਾ ਕੰਨ ਖਾਹ, ਚੁੱਪ ਕਰ, ਕੀ ਸਭ ਹੱਛਾ, ਸਭ ਹੱਛਾ ਲਾਈ ਹੋਈ ਆ?"

ਜਲਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਹੱਸ ਪਏ। ਜਲਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਔਖਾ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਫ਼ੌਜੀ ਮਫ਼ਰੂਰ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਉਸੇ ਦਿਨ ਕੈਦ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਸਬੱਬ ਨਾਲ ਉਹ ਇਸ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਕੈਦੀ ਬੀਮਾਰ ਹੈ ਤੇ ਨੰਬਰਦਾਰ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਨਾ ਆਖੇ ਤਾਂ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ?"

ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਫਿਰ ਹੱਸ ਪਏ ਤੇ ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੇ ਨੰਬਰਦਾਰੀਉਂ ਹਟਾਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਆਖਣਾ ਬੰਦ ਕਰੇ ਨਾ!"

* ਉਹ ਕੈਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੈਰਕ ਜਾਂ ਕੋਠੀ ਰੋਜ਼ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਜਲਾਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, "ਇਹ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੈ, ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਬਾਕੀ ਕੈਦੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, "ਤੋਥਾ, ਕੈਦੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਡਾਕਟਰ ਪਿਆ ਆਉਂਦੇ !"

"ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਉਹਦੀ ਡੀਊਟੀ ਹੈ।" ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ।

"ਅਗੇ ਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੈਦੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਰਾਤੀਂ ਡਾਕਟਰ ਆਵੇ।"

ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ।

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ, ਨਹੀਂ ਤੇ 'ਸਭ ਹਛਾ' ਨਾ ਆਖ !"

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਰੇ ਆਖਣ ਲਗੇ, "ਇਸ ਭਾਈ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅੱਜ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। 'ਸਭ ਹਛਾ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀ ਪੂਰੇ ਹਨ, ਜੰਦਰੇ ਠੀਕ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਕੁਝ ਪਿਆ ਹੋਵੇ, ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਬਸ 'ਸਭ ਹਛਾ' ਹੀ ਹੈ।"

ਇਕ ਚੰਚਲ ਤੇ ਤਿੱਖੇ ਜਿਹੇ ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਥੇ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੇ ਹੋਰ ਅਰਥ ਹਨ। ਗੁਰੇ ਨੂੰ ਸਤ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਹੋਈ। ਉਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਾ-ਮੰਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਕੀ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, 'ਬਸ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।' ਇਕ ਹੋਰ ਕੈਦੀ ਦਸਣ ਲਗਾ, "ਸਤ ਸਾਲ ਕੈਦ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੁੱਢਾ ਸਿੰਘ ਫਾਂਸੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਾ-ਮੰਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਮੈਂ ਅਫ਼ਸੋਸ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕੋਠੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, "ਲੈ ਬਈ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਹੋ ਗਿਆ ਈ।"

ਕੈਦੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੇ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੁਣ ਕੇ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਇਕ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਸਿਆ — "ਮੈਂ ਦਮਤੋੜ ਸਿੰਘ ਸੂਬੇਦਾਰ ਮੇਜਰ ਦਾ ਅਰਦਲੀ ਸਾਂ। ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਮੁੰਡੇ, ਘਰ ਵਾਲੀ ਤੇ ਇਕ ਲੜਕੀ ਚਾਰੇ ਜੀਅ ਇਕੋ ਵਾਰ ਮਲੇਰੀਆ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਡਾਕਟਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਦਵਾਈ ਦੇ ਨੁਸਖੇ ਲਿਖੇ। ਬੁਖਾਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ੧੦੩ ਦਰਜੇ ਤੋਂ ਘਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਜਦ ਵੇਖ ਚਾਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰ ਵਿਚ ਬਹਿਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ। ਡਾਕਟਰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਤੁਰ ਗਿਆ—'ਸਭ ਹੱਛਾ ਹੈ।'"

"ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕੋਈ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਹੁਤ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋ ਗਈ। ਡਾਕਟਰ ਫਿਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਬੀਮਾਰ ਦਾ ਮੁਲਾਹਜ਼ਾ ਕੀਤਾ, ਨੁਸਖਾ ਲਿਖਿਆ। ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਫਿਰ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਕਹਿ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਨੁਸਖੇ ਦੀ ਦਵਾਈ ਬਣਵਾਉਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦਵਾਈ ਬਣਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨੁਸਖਾ ਨਮੋਨੀਏ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਵਾਸਤੇ ਹੈ। ਮੈਂ ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਣ ਕੇ ਦਸਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਖਿਆਲ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਹੱਛਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਹੋਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬੁਲਾਇਆ। ਡਾਕਟਰ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਧਰ ਡਾਕਟਰ ਨੇ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਆਖ ਕੇ ਮੋਟਰ ਵਿਚ ਪੈਰ ਧਰਿਆ, ਇਧਰ ਮੁੰਡਾ ਰੱਬ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੇਜਰ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮੁੰਡੇ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਅਫਸੋਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਹਰਕਤ ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਉਸ ਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟ ਵੱਟ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, "ਇਸ ਤੇ ਮੈਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਾਨ ਅਫਸਰ ਅਗੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਸਕਾਇਤ ਕੀਤੀ। ਪਿਛੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।"

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਨੇ ਸਭ ਕੈਦੀਆਂ ਦੀ ਤਵੱਜੋਂ ਉਸ ਵਲ ਫੇਰ ਦਿਤੀ। ਸੁੱਤੇ ਵੀ ਜਾਗ ਪਏ। ਹੁਣ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਰੋਲਾ ਨਾ ਪਾਉ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਸਭ ਹੱਛਾ' ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਂਦੀ।"

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਜਦ ਤਕ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਏਂਗਾ, ਰੋਲਾ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।" ਫਿਰ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਭ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਵੇਖੋ, ਸਾਡਾ ਇਕ ਕੈਦੀ ਭਰਾ ਮਰਦਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਖਤ ਬੁਖਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤਕੜੇ ਹੋ ਕੇ ਰੋਲਾ ਪਾਉ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਨਾ ਸਦਿਆ ਜਾਵੇ।"

ਕੈਦੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ, ਗੱਲ ਇਸ ਭਾਈ ਦੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਰੋਲੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਚੱਕਰ ਤਕ ਗਈ, ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਡਿਉੜੀ ਵਿਚ। ਗਸਤ ਵਾਲੇ ਜਮਾਂਦਾਰ ਨੇ ਆ ਕੇ ਬੈਰਕ ਨੰ. ੧ ਦੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣੇ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਖੱਡੀ ਵਾਲਾ ਕੈਦੀ ਤੇ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਜਾਗਦੇ ਰਹੇ, ਹੋਰ ਕੈਦੀ ਸੌਂ ਗਏ। ਇਕ ਵਜੇ ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਆਇਆ, ਪਰ ਬਰਮਾਂਮੀਟਰ ਨਾਲ ਨਾ ਲਿਆਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਉਠ ਓਏ, ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਤੇ ਮਰ ਚਲਿਆ ਸੈਂ? ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੜ੍ਹਨਾ? ਘਰ ਰੋਜ਼ ਡਾਕਟਰ ਹੀ ਬੁਲਾਵਾ ਹੋਵੇਂਗਾ!' ਇਹ ਆਖਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਘੁਲੀ ਹੋਈ ਦਵਾਈ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਜਲਾਲ ਨੂੰ ਪਿਲਾਈ ਤੇ ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਦਾ ਚਲਾ ਗਿਆ— "ਇਹ ਰਾਤੀਂ ਵੀ ਝਟ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ।" ਜਲਾਲ ਨੇ ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਏਨੀ ਗੱਲ ਆਖੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਗਿਰਾਈਂ ਸ਼ਵੀ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲੈ ਆਉ। ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਨੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦਿਤਾ, ਪਰ ਬਾਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ

ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਉਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੂਜੀ ਬੈਰਕ ਵਿਚ ਪਈ ਹੈ ।" ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਸਵੇਰ ਤਕ ਜਲਾਲ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ ।

ਨਮੋਨੀਆਂ, ਹਾਂ ਨਮੋਨੀਆਂ । ਅਜੇ ਬੁਖਾਰ ਟੁੱਟਾ ਹੀ ਸੀ, ਜੁਕਾਮ ਅਜੇ ਪੂਰਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਇਆ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਸੀ । ਅਜਿਹੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੋਦੀਆਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਤ ਤੇ ਲਾ ਦਿਤਾ ਗਿਆ । ਮੁਸ਼ਕਤ ਲਈ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਗਿਆਂ ਨਾ ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਖਿਆਲ ਕੀਤਾ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਰਖ਼ਾਨੇ ਦੇ ਬਾਬੂ ਨੇ । ਬਸ ਨਮੋਨੀਆਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ! ਪਰ ਏਥੇ ਜਿਹੀ ਕੀੜੀ ਮਰ ਗਈ, ਤਿਹਾ ਕੈਦੀ ਮਰ ਗਿਆ । ਕੇਵਲ ਹੋਦੀਆਂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਤ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਉਹ ਤੜਫਦਾ ਰਿਹਾ, ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕੀ । ਖੁਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਾਲੀ ਬੈਰਕ, ਖੱਡੀ ਤੇ ਸਿੱਧੀ ਹਵਾ ਪੈਂਦੀ ਸੀ । ਕਪੜਾ ਵੀ ਉਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਰੱਬ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੈਦੀ ਨਾ ਬਣਾਏ ਤੇ ਜੇ ਬਣਾਏ ਤਾਂ ਬੀਮਾਰ ਨਾ ਕਰੇ । ਜਲਾਲ ਤਾਂ ਜੁਆਨ ਵੀ ਚੰਗਾ ਸੀ । ਹਫ਼ਤੇ ਵਿਚ ਹੀ ਗਲ ਗਿਆ । ਹੁਣ ਬਚਣਾ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ । ਏਨਾ ਜ਼ੋਰ ਡਾਕਟਰ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਂਦਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ, ਅੱਜ ਸਵੇਰ ਦਾ ਹੀ ਕੈਦੀ ਬਾਨ੍ਹਣੂ ਬਝਦਾ ਤਾਂ ਸਾਇਦ ਮੌੜਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ । ਇਹ ਤਾਂ ਉਸ ਨਵੇਂ ਆਏ ਫੌਜੀ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੁਹਾਈ ਪਾਈ ਤੇ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਬੈਰਕ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕ ਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ । ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਵੀ ਨਵਾਂ ਸੀ ਨਾ, ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕੈਦੀ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਸਕਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ । ਕੁਸਕੇ ਵੀ ਕੀ, ਇਥੇ ਕੋਈ ਹਾਲ ਏ ! ਜਿਹੜਾ ਕੈਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨੰਬਰਦਾਰ ਬਣ ਜਾਏ, ਬਸ ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾ ਏ ਕਿ ਮੈਂ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਤੋਂ ਵਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹਾਂ । ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਜੇਲ੍ਹਖ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸਿਰ ਵੀ ਨਾ ਦੁਖੇ । ਹੁਣ ਡਾਕਟਰ ਜਲਾਲ ਦੇ ਮੁਰਦਾ ਤਨ ਵਿਚ ਜਾਨ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਦਸੋ, ਹੁਣ ਕੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ! ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਗਰਸੀ ਕੈਦੀਆਂ ਦੇ ਲੀਡਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਬੜਾ ਭੰਡਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਬੀਮਾਰਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ । ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਡਾਕਟਰ ਹੁਣ ਜਲਾਲ ਦੀ ਮੰਜੀ ਤੋਂ ਉਠਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਜਲਾਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ ? ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਤੇ "ਸਭ ਹੱਛਾ" ਹੀ ਹੈ ।

ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਬਸ ਅੱਜ ਜਲਾਲ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੈ ਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੈਦੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ । ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬਾਹਰ ਨੱਕਰ ਨਾਲ ਲਗਾ ਇਕ ਜੁਆਨ ਕੈਦੀ ਖੜਾ ਹੈ । ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤਰ ਹਨ । ਇਕ ਕੈਦੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਸਫ਼ੀ ਹੈ ?"

ਉਸ ਜੁਆਨ ਮੂੰਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਾਂ ।"

ਕੈਦੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਤੈਨੂੰ ਜਲਾਲ ਪੁੱਛਦਾ ਰਿਹਾ, ਹੁਣ ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ ?"

ਸਫੀ ਅਜੇ ਬੋਲਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਪਿਛੋਂ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਓ ਕਿਧਰ ਵਿਰਨੈ?" ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਕੈਦੀ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੇ ਦੋ ਧੱਕੇ ਦਿਤੇ ਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਸੀ, ਲੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਕੈਦੀ ਉਹੋ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਖੱਡੀ ਬੈਰਕ ਨੰਬਰ ੧ ਵਿਚ ਜਲਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਣ ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਜਲਾਲ ਦਾ ਪਤਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਨੰਬਰਦਾਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਫੀ ਨੂੰ ਜਲਾਲ ਆਵਾਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪਾਸ ਵਧੀਕ ਚਿਰ ਖਲੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਦੀ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਫੀ ਜਲਾਲ ਦਾ ਦੋਸਤ ਤੇ ਗਿਰਾਈਂ ਹੈ। ਇਕੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੈਦ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਫੀ ਕੋਲੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਬੀਮਾਰ ਕੈਦੀ ਜਲਾਲ ਬਾਬਤ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਗਲੇਫੂ ਭਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੁਝ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਫੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਗੁਚ-ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਦਸਿਆ, "ਜਲਾਲ ਦਾ ਤੇ ਮੇਰਾ, ਦੋਸਤਾਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਲਈ ਬਾਲਣ-ਕੰਡਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਤੇ ਜਲਾਲ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਹਰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਕਰ ਵਢਣ ਗਏ। ਬਾਲਣ ਦੀਆਂ ਲੱਦਾਂ ਖੋਤਿਆ ਤੇ ਲੱਦੀ ਆਉਂਦੇ ਸਾਂ ਕਿ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰੀ ਸੜਕ ਤੇ ਇਕ ਟੁੱਟਾ ਹੋਇਆ ਟਾਹਲੀ ਦਾ ਡਾਹੁਣ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਸਾਂ ਚੁਕ ਕੇ ਉਹ ਵੀ ਲੱਦਾਂ ਉਪਰ ਰਖ ਲਿਆ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮਹਿਕਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜਲਾਲ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸੀ ਆਣ ਲਈ ਤੇ ਡਾਹੁਣ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲ ਆਇਆ। ਬਸ ਇਤਨੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਛੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਕੈਦ ਹੋ ਗਈ। ਵਿਆਹ ਵਿਚੇ ਰਿਹਾ। ਹੁਣ ਇਥੇ ਹੋਰ ਹੀ ਗੱਲ ਬਣ ਗਈ ਹੈ।"

ਸਫੀ ਦੀ ਸਿਧੀ ਸਾਦੀ ਗੱਲ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਰਵਾ ਦਿਤਾ। ਸਫੀ ਅਜੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, "ਤੇਨੂੰ ਜਲਾਲ ਸੱਦਦਾ ਹੈ।"

ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਸਫੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੈਨੂੰ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਤੋਂ ਅੱਜ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦਵਾਈ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਪਾਸ ਬੈਠ, ਤੂੰ ਸਗੋਂ ਉਧਰ ਗੱਪਾਂ ਪਿਆ ਮਾਰਦਾ ਹੈਂ।"

ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਫੀ ਫਿਸ ਹੀ ਪਿਆ। ਜਲਾਲ ਨੇ ਇਸਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਸਫੀ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਉਧਰ ਸੂਰਜ ਦਾ ਜਲਾਲ ਮੱਧਮ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਧਰ ਜਲਾਲ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਘਟ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਫੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਦੀ ਖਰਾਬ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਸਹਾਰ ਨਾ ਸਕਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਓਹਲੇ ਜਾ ਖਲੋਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਉਤੇ ਡਿੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬੜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕਰੇ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸਤਾ ਹੀ ਹੋਈ। ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਮਹਿੰਦੀ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਹੋਏ ਜਲਾਲ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ

ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਜਦ ਸ਼ਵੀ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਜਲਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਪੈ ਗਈਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਵੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਝਾਂਦਾ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਾ ਪੈਂਦੀ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜਲਾਲ ਦੀ ਤੜਪ ਘਟ ਰਹੀ ਹੈ, ਸ਼ਵੀ ਦੀ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇਜੂ ਦੀ ਘੜੀ ਨੇ ਛੇ ਵਜਾਏ। ਸ਼ਵੀ ਨੇ ਜਲਾਲ ਦਿਆਂ ਹੋਠਾਂ ਨਾਲ ਕੰਨ ਲਾਏ ਤੇ ਸੁਣਿਆ—'ਸਭ ਹੱਛਾ'।

ਜਲਾਲ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚੋਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਡਿਉਢੀ ਪਾਸ ਪੁੱਜੀ ਤਾਂ ਜੇਲਰ ਗੁਦਾਮ ਦੇ ਨੰਬਰਦਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਇਸ ਦੇ ਕੰਬਲ, ਕਪੜੇ ਤੇ ਬਾਟੇ ਗੁਦਾਮ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਏ ਹਨ?"

ਗੁਦਾਮ ਵਾਲਾ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਜੀ ਹਾਂ, ਸਭ ਹੱਛਾ ਹੈ।"

ਬਾਗ਼ੀ ਦੀ ਧੀ

ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਝਟ ਆਖ ਤਾਂ ਦਿਤਾ—“ਲਉ ਖਾਲਸਾ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ਹੈ,” ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਤੌਖਲੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਨਾ ਸਕਿਆ।

“ਜੇ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥਾਣੇ ਦੀ ਹਵਾਲਾਤ ਵਿਚ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੇਲ੍ਹ ਤੇ ਥਾਣੇ ਦੀ ਹਵਾਲਾਤ ਦੇ ਫਰਕ ਤੋਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣੂੰ ਹੀ ਹੋ।”

ਪੁਲਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਕੋ ਗੱਲ ਹੈ। ਥਾਣਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਵਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਬਥੇਰੀਆਂ ਪਸਲੀਆਂ ਘਸਾਈਆਂ ਹਨ।”

“ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ.....।”

ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡਾ ਮਤਲਬ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਹੈ ਨਾ? ਚਲੋ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਵਿੱਲ ਨਹੀਂ।”

ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਹੈ। ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਗੁਆਚ ਗਈ ਹੈ। ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਲਭ ਜਾਏ ਤਾਂ ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸਫਰ ਵਿਚ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਸਰਨ!” ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।

“ਭਰਾ ਜੀ, ਭਰਜਾਈ ਤਾਂ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿਚ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ।” ਅੰਦਰੋਂ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਭੈਣ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ।

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਕੰਨ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਵੀਰਾਂ, ਲਾਜ ਦੇ ਬੁਖਾਰ ਵਾਲਾ ਕਾਗਜ਼ ਚੁਕ ਲਿਆ!”

ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ (ਚਾਰਟ) ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜਾਇਆ ਕਿਹਾ, “ਭਰਜਾਈ ਜਾਣ ਲੱਗੀ ਆਖਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ੧੦੨ ਹੈ, ਵੱਧ ਜਾਏ ਤਾਂ ਬਰਫ਼ ਦੀ ਪੱਟੀ ਰੱਖਣੀ।”

ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਪਹਿਲੀ ਵੇਰ ਜੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਲਗਾ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਉਸ ਦੀ

ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਲਫਜ਼ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਕੱਚ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਾਂਗ ਰੜਕਿਆ। ਸਾਈਕਲ ਤੇ ਲੱਤ ਧਰਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਮਝਾਇਆ ਤੇ ਫੇਰ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਬੇਸ਼ਕ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਵੋ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।"

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸੜਕੋਂ ਪਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਵੱਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਬੈਠੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਾਇਦ ਕਿਧਰੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਰਨ ਗਏ ਹਨ।"

ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸੋਮੇ ਫੁੱਟਣ ਹੀ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਕੁਝ ਘੂਰੀ-ਭਰੀ ਸੈਣਤ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ਉਹ ਲਾਜ ਦੇ ਮੰਜੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਚੌਕੀ ਤੇ ਬੈਠ ਗਈ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਲਾਜ ਦੇ ਕੇਸਾ ਨੂੰ ਸੁਆਰਦਿਆ ਕਿਹਾ, "ਪੁੱਤਰ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੈਂ। ਅੱਜ ਤਾਂ ਬੁਖਾਰ ਘਟ ਹੈ, ਕਲ੍ਹ ਖ਼ਬਰੇ ਟੁੱਟ ਹੀ ਜਾਵੇ। ਤੈਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੇਲ੍ਹ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਾਥੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ।"

ਲਾਡਲੀ ਲਾਜ ਨੇ ਮੱਧਮ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, "ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਾੜੀ ਕੁੜੀ ਹੋਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੋਕ ਪਾਈ!"

"ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਬੇਟੀ, ਤੇਰਾ ਇਸ ਵਿਚ ਕੀ ਕਸੂਰ ਹੈ? ਬੁਖਾਰ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਵੱਸ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਨਾ! ਤੈਨੂੰ ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਛਡ ਕੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਹਠ ਹੀ ਨਹੀਂ ਪਿਆ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਬੰਬਈ ਸਾਡੇ ਆਗੂ ਫੜੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਤੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬੋਲਿਆ ਸਾਂ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਵਾਈ ਦਾਰੂ ਵਿਚ ਹੀ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਂਜ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਲੀਡਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫੜਨਗੇ, ਅਸਾਂ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦੀ ਵਾਰੀ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਆਉਣੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਜਰ ਵੀ ਕੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਹੁਣੇ ਢੜ ਲੈਣ।"

ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਜੇ ਨਿਕਲੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਲਾਜ ਨੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਖ ਦਿਤਾ, "ਬੇਸ਼ਕ ਫੜ ਲੈਣ।"

ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਇਕਲੌਤੀ ਲਾਡਲੀ ਨਾਲ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਗਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਹੌਲਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਉਹ ਬੇ-ਸਬਰੀ ਨਾਲ ਸਰਨ ਕੌਰ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਰਾਂਡੇ ਵਲ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਤਸੱਲੀ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਏ ਕਿ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੀ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਪਰਤਿਆ।

ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਗਲੇਫੂ ਭਰ ਆਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬੋਲਦੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਹੌਸਲਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਾਜ, ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਫੜੇ ਗਏ ਤਾਂ ਦਵਾਈ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ? ਤੂੰ ਉਦਾਸ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗੀ?"

"ਭੂਆ ਜੀ, ਦਵਾਈ ਦਾਰੂ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਜੁ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੋ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਜੁ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਗੱਲ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਵੀ ਇਸ ਵੇਰਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਪਾਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂਗੀ।"

ਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦਾ ਬੇ-ਇਖਤਿਆਰ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ।

ਲਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ ਭੂਆ ਜੀ, ਹਾਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਮੁਲਕ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਇਸ ਵੇਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।"

"ਲਾਜ, ਤੂੰ ਤੇ ਅਜੇ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ!"

ਭੂਆ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਲਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪਿਤਾ ਜੀ, ਸੁਣੋ ਭੂਆ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ। ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭੂਆ ਜੀ ਕਦੇ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਨਹੀਂ ਗਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ, ਭੂਆ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ, ਸਾਹਿਬ-ਜਾਦਿਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਸ ਉਮਰ ਵਿਚ ਸਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਮੈਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ?"

ਵੀਰਾ ਵਾਲੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਕੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਬੇ-ਕਾਬੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਭਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਸਨ।

ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲਾਜ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਉੱਚਾ ਬੀਆਂ ਚੁਕੀਆਂ, ਸਾਮਾਨ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਕਪੜੇ ਬਦਲੇ ਤੇ ਮੁੜ ਲਾਜ ਪਾਸ ਆ ਗਿਆ। ਲਾਜ ਦੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੇ ਕਿ—ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਪੜੇ ਕਿਉਂ ਬਦਲੇ ਨੇ, ਕਿਧਰੇ ਚਲੇ ਹੋ?—ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਸੌਖਾ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹੋ ਸੋਚ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਹੁਣੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਖਬਰ ਬੀਮਾਰ ਲਾਜ ਨੂੰ ਕਿਹੜੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਦਸੇ? ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੀ ਉਚੇਚੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਬਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਤੇ ਨਿੱਤਨੇਮ ਦਾ ਗੁਟਕਾ ਲਾਜ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚਲੀ ਹੀ ਅਲਮਾਰੀ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਿਕੇ ਜਿਹੇ ਬਕਸੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ। ਵਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਬੂਟਾਂ ਦਾ ਖੜਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਕਿਸਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤਾਪ ਨਾਲ ਭਖ ਰਹੇ ਲਾਜ ਦੇ ਮੱਥੇ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ। 'ਮੇਰੀ ਲਾਜ' ਦਾ ਭਾਵ ਪੂਰਤ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ਮੌਤੀ ਇਕ ਵੇਰ ਫਿਰ ਪਿਘਲ ਪਏ। ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਾਜ ਨੇ ਬੜੀ ਸਿਆਣਪ-ਭਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਪਿਤਾ ਜੀ, ਮੇਰਾ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।"

ਘਰ ਦੇ ਗਲੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ ਤੇ ਪੋਲੀਸ ਦੀ

ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ । ਨੌਜਵਾਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ । ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਫਿਰ ਡੂੰਘੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਆ ਗਈ । ਇਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਲਾਜ ਸਬੰਧੀ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾ ਕੇ ਉਹ ਪੋਲੀਸ ਨਾਲ ਟਾਂਗੇ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ।

੨.

ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕੋਤਵਾਲੀ ਵਿਚ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਖੜਕਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਗਾਰਦ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ, ਪਰ ਤੁਰਨ ਦਾ ਆਰਡਰ ਇਕ ਘਟੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਪਿਛੋਂ ਮਿਲਿਆ । ਛੋਟੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹਵੇਲੀ ਨੂੰ ਪੋਲੀਸ ਦੇ ਘੇਰਾ ਪਾਣ ਦੀ ਢਿੱਲ ਸੀ ਕਿ ਹਵੇਲੀ ਦੀ ਖੱਬੀ ਨੁੱਕਰ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਗਲੀ ਵਲ ਖੁਲ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਖੱਦਰ-ਪੋਸ਼ ਬੀਬੀ ਦੌੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀ । ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਕੌਮੀ ਝੰਡਾ ਤੇ ਗਲ ਗਾਤਰੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਪਾਨ ਸੀ । ਤੁਰਤ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਕੌਮੀ ਨਾਹਰੇ ਲਾਂਦੀਆਂ ਖੱਦਰ ਦੀਆਂ ਸਾੜੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ । ਗਲੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਖੜਾ ਸਿਪਾਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤੇ ਇਹ ਬੀਬੀਆਂ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਗਈਆਂ । "ਭਾਰਤ ਮਾਤਾ ਦੀ ਜੈ" ਦੇ ਨਾਹਰਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸਮਾਨ ਗੂੰਜਣ ਲਗਾ । ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ ਏਨੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਕਿ ਛੋਟੇ ਬਜ਼ਾਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ! ਕੌਮੀ ਝੰਡੇ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਨੇ ਝੰਡਾ ਉੱਚਾ ਕਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕੌਮੀ ਝੰਡਾ !" ਜੁਆਬ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਦਾ ਉੱਚਾ ਰਹੇ ।" ਇਕ ਪੁਲਸੀਏ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਝੰਡਾ ਖੋਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ । ਝੰਡੇ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ । ਪੋਲੀਸ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹੱਥ ਗਾਤਰੇ ਵਾਲੀ ਕਿਰਪਾਨ ਤੇ ਜਾ ਪਿਆ । ਖਿੱਚਾ ਖਿੱਚੀ ਵਿਚ ਮਿਆਨ ਉਤਰ ਗਈ ਤੇ ਪੁਲਸੀਏ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਝਰੀਟ ਆ ਗਈ । ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਖੂਨ ਵੀ ਨਿਕਲ ਆਇਆ । ਪੋਲੀਸ ਨੇ ਘਬਰਾ ਕੇ ਲਾਠੀ ਚਾਰਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਭੀੜ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਗਈ ਅਤੇ ਝੰਡੇ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਨੇ ਕੌਮੀ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਘੁਟ ਕੇ ਫੜ ਲਿਆ ਤੇ ਇਕ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੱਟੇ ਤੇ ਧਰਨਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬਹਿ ਗਈ । ਬਾਕੀ ਦੀਆਂ ਬੀਬੀਆਂ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਬਹਿ ਗਈਆਂ । ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਭੀੜ ਖਿੰਡ ਪੁੰਡ ਜਾਣ ਪੁਰ ਪੋਲੀਸ ਗਾਰਦ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੜੇ ਰੋਹਬ ਨਾਲ ਤੇ ਫਿਰ ਨਰਮੀ ਨਾਲ ਝੰਡੇ ਵਾਲੀ ਬੀਬੀ ਤੋਂ ਝੰਡਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਬੀਬੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ । ਬੀਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਝੰਡਾ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ।"

ਅਖੀਰ ਤੇ ਬੀਬੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਥੇ ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ, ਟਾਂਗਿਆਂ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਲਿਆ

ਗਿਆ। ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਝੰਡੇ ਦਾ ਝਗੜਾ ਛਿੜ ਗਿਆ। ਬੀਬੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦੀ ਬੈਰਕ ਤੇ ਕੌਮੀ ਝੰਡਾ ਲਾਣ ਲਈ ਅੰਦਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੀਆਂ। ਇਹ ਝਗੜਾ ਹੋ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਪੋਲੀਸ ਲੈ ਕੇ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਬੀਬੀਆਂ ਦੇ ਜਥੇ ਵਿਚ ਝੰਡਾ ਹੱਥ ਵਿਚ ਫੜੀ ਬੈਠੀ ਆਪਣੀ ਸੁਪਤਨੀ ਸਰਨ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾ ਹੋਈ। ਇਉਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੀਬੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ, "ਤੁਸੀਂ ਝੰਡੇ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣਾ ਕਾਫੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਖੁਲ੍ਹ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਬੇ-ਅਦਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿਤੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੈਦ ਹੋ। ਜੇ ਇਕ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਬੈਰਕ ਤੇ ਝੰਡਾ ਲਾ ਵੀ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਰਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੰਦ ਕਰ ਕੇ ਝੰਡਾ ਫਾੜ ਦੇਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ।"

ਅਖੀਰ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਝੰਡਾ ਅਦਬ ਨਾਲ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਸਰਨ ਕੌਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਲਾਜ ਬਾਖਤ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਨਾਨਾ ਵਾਰਡ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੁਲ੍ਹ ਕੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।

੩.

ਵੱਡਾ ਤਾਪ ਤੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਫੜਿਆ ਜਾਣਾ, ਸਾਰੇ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਦੇਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਣ ਦੀ ਜਬਰਦਸਤ ਈਛਾ ਪਰਬਲ ਹੋ ਆਈ, ਲਾਜ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਤੁਰਨ ਫਿਰਨ ਲਗ ਪਈ। ਭੂਆ ਨੇ ਲਾਜ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕਸਰ ਨਾ ਰੱਖੀ। ਲਾਜ ਨੂੰ ਚੁਕਵਾ ਕੇ ਉਹ ਘਰ ਹੀ ਲੈ ਗਈ ਸੀ।

ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇ ਪਤੀ ਜਮਾਦਾਰ ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਲੇ ਤੇ ਸਾਲੇਹਾਰ ਦੇ ਫੜੇ ਜਾਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਹੀ ਕਿਸੇ ਵਾਕਫ਼ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਘਰ ਛੁੱਟੀ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਦਾ ਟਾਂਗਾ ਜਦ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਪੁੱਜਾ ਤਾਂ ਲਾਜ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਖੜੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਫੁੱਫੜ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੌੜ ਕੇ ਭੂਆ ਨੂੰ ਦਸੀ। ਫਿਰ ਪਰਤ ਕੇ ਟਾਂਗੇ ਵਿਚੋਂ ਉਤਰ ਰਹੇ ਫੁੱਫੜ ਦੇ ਗਲ ਜਾ ਲਗੀ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅੱਗੇ ਆਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਆਖੀ, ਫਿਰ ਝਟ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਸੁਆਰੇ, ਦੁਪੱਟਾ ਬਦਲਿਆ ਤੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ਮੁੜ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਆਹਰ ਵਿਚ ਲਗ ਗਈ। ਲਾਜ ਵੀ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸੰਭਾਲਣ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਭੂਆ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੇਣ ਲਗ ਪਈ। ਗੁਆਂਢ ਤੋਂ ਸੱਜਣ-ਮਿੱਤਰ ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ

ਭਾਲਣ ਆ ਗਏ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਚਾਹ ਰਖ ਦਿਤੀ। ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਪੁਰ ਚਾਹ ਪਿਲਾਣ ਲਗਿਆਂ ਹੀ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਪਾਸੋਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਚਾਹ ਵਿਚ ਮਿੱਠਾ ਰਲਾਂਦਿਆ ਪੁੱਛਿਆ, "ਜੀ ਵਲ ਰਾਜੀ ਬਾਜੀ ਰਹੇ ਹੋ?"

"ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਵਲ ਹੀ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਮਾਲੂਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਵਲ ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ।"

ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਐਸੇ ਹੀ ਉੱਤਰ ਦੀ ਆਸ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹ ਚੁਕੀ ਸੀ। ਪਰ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਮਝ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇਥੇ ਹੀ ਠੱਪ ਦਿਤਾ।

ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਾਂਹ-ਨੁਕਰ ਕਰਦਿਆ ਚਾਹ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ਪੀ ਲਈ। ਰਾਤ ਦੀ ਰੋਟੀ ਤਕ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਛਿੜਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਾ ਦਿਤਾ। ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਰਿਆਂ ਪੀਤਿਆਂ ਹੀ ਦੋ ਰੋਟੀਆਂ ਸੰਘੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰੀਆਂ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਤਾਂ ਖਾਣਾ ਹੀ ਕੀ ਸੀ! ਸੌਣ ਦੇ ਕਪੜੇ ਬਦਲ ਕੇ ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਲਾਜ ਨੂੰ ਰੋਟੀ ਖੁਆ, ਭਾਂਡਾ ਟਿੰਡਰ ਸਾਭਣ ਪਿਛੋਂ ਲੱਤਾਂ ਦਬਾਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਪਾਸ ਮੱਜੇ ਤੇ ਆਣ ਬੈਠੀ। ਦਸ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿੰਟ ਦੋਹਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਚੁੱਪ ਰਹੀ। ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਾਸਾ ਪਰਤਦਿਆਂ ਇਉਂ ਉਥਾਸੀ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੌਂ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਹੈ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੀ ਇਧਰ ਮੂੰਹ ਤੇ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤੇ ਜਗ ਰਖਣਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਡੀਕ ਉਡੀਕ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਪੱਕ ਗਈਆਂ ਨੇ ਤੇ ਇਹ ਸਿਧੇ ਮੂੰਹ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਛੁੱਟੀ ਕਿਤਨੀ ਮਿਲੀ ਜੇ?"

ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਪਾਸਾ ਪਰਤਿਆ ਤੇ ਅੱਖਾਂ ਪੁਰ ਹੱਥ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗਾ, "ਤੂੰ ਹੁਣ ਲੰਮੀ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਸਮਝ। ਸੁਖ ਤੈਨੂੰ ਪਚਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੀ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ, ਪਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ!"

"ਜੀ ਗੱਲ ਤੇ ਦਸੋ!"

"ਗੱਲ ਕੀ ਦਸਾਂ, ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਲੜਾਈ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਫੌਜੀ ਦੇ ਬਾਗੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅੱਵਲ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਗਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਬਾਗ਼ੀ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧੀ ਹਨ। ਜੇ ਪਤਾ ਲਗ ਵੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡੇ ਆਖੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ। ਪਰ ਤੂੰ ਇਹ ਬਲਾ ਕਿਉਂ ਜਾਣ ਬੁਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗਲ ਪਾ ਲਈ? ਬਾਗ਼ੀ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਰਖਣਾ, ਤੂੰ ਜਾਣਦੀ ਨਹੀਂ, ਕਿੰਨਾ ਜੁਰਮ ਹੈ?"

ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਕੰਥਣੀ ਜਿਹੀ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਲਾਜ ਨੂੰ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਇਥੇ ਲਿਆਉਣਾ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਏਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਪਸੀਨਾ-ਪਸੀਨਾ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਸਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਦੰਦ ਕਰੀਚ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਇਸ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਲਿਆਂਦਾ?"

ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਭਰੇ ਗਲੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪੁਜਾਰਨ ਦੇਵੀ ਪਾਸੋਂ ਕਿਸੇ ਮਨ-ਭਾਉਣੇ ਵਰ ਦਾ ਤਰਲਾ ਲੈ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਤੁਰਤ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਤੀ ਦੇਵ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਤੀ ਦੇ ਛੁੱਟੀ ਆਉਣ ਦੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਉਮੰਗਾਂ ਸਨ! ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਲਵਲੇ ਤੇ ਚਾਉ ਖਿੰਡ-ਪੁੰਡ ਕੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਜਿਹੇ ਬਣ ਕੇ ਖਿਲਰ ਗਏ। ਪੁਆਦੀ ਪਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਰਾਤ ਕੱਟ ਲਈ। ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਪਰ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਨੁਭਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤੀ ਨੇ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸ਼ਕ ਜਿਹਾ ਪਾ ਦਿਤਾ।

ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਘਬਰਾਹਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾਣ ਦੇ ਜੋ ਸਾਧਨ ਵਰਤਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਕ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਹਨ। ਸੱਜਣਾਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤਕ ਗੱਲ ਪੁੱਜ ਗਈ। ਸਿਆਣਿਆ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੇ ਮਸਾਲਾਂ ਹੁਸਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਾਇਲ ਨਾ ਕਰਵਾ ਸਕੀਆਂ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸਾਲੇ-ਸਾਲੇਹਾਰ ਦੀ ਜਿਮੇਂਵਾਰੀ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਲਾਜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖਣਾ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਆਸਾਂ ਦੇ ਖਾਤਮੇ ਦਾ ਪਰਵਾਨਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਵਧੀਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰ ਮੇਜਰ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਲਾਜ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ।

ਛੁੱਟੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਸਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਟਾਂਗਾ ਬੁਹੇ ਅੱਗੇ ਲਿਆ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਟਾਂਗੇ ਵਿਚ ਬਠਾਇਆ ਤੇ ਮਕਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਬੀਆਂ ਜੇਬ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈਆਂ। ਬੁਹੇ ਅੱਗੇ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੀ ਲਾਜ ਟਾਂਗੇ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਬੇ-ਬਸ ਭੂਆ ਵਲ ਤੇ ਭੂਆ ਹੰਝੂਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਟਾਂਗਾ ਨਜ਼ਰੋਂ ਉਹਲੇ ਹੋ ਗਿਆ।

੪.

"ਭਰਾ ਜੀ, ਲਾਜ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ?"

"ਵੀਰਾਂ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਅਮਾਨਤ ਛੱਡ ਆਏ ਸਾਂ।"

ਇਕ ਸਾਲ ਤੇ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜ਼ਰ ਜਾਣ ਪਿਛੋਂ ਸੈਂਟਰਲ ਜੇਲ੍ਹ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਭੈਣ ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਦਾ ਇਹ ਇਕ ਸੁਆਲ ਤੇ ਭਰਾ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇਹ ਜਵਾਬ, ਬਸ ਕੁਲ ਦੋ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਘੰਟੇ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿਚ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਪਿਛੋਂ ਦੁਵੱਲੀ ਚੁੱਪ ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਤਰ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਲ ਤੱਕਣਾ। ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇ-ਜ਼ਬਾਨੀ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਹੀ ਦਸ ਸਕਦਾ ਹੈ : ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਫ਼ਸਰ ਨੇ ਵਕਤ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵਜਾਈ। ਦੋਵੇਂ ਭੈਣ-ਭਰਾ ਚੁੱਪ ਚੁਪੀਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਅੱਡ ਹੋ ਗਏ। ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਈ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਮਿਲਣੀ ਹੈ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ।

ਜੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੇਦੀਆਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ਾਈ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲਗ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਜ਼ ਹੁਣ ਲਾਹੌਰ ਤਪਦਿਕ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੈ, ਪਰ ਵੀਰਾ ਵਾਲੀ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਕੇਦ ਵਿਚ ਹੈ, ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦਸੀ। ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪੰਖੇਰੂ ਪਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਾਰ ਸਕਦਾ, ਬਾਗ਼ੀ ਭਰਾ-ਭਰਜਾਈ ਤੇ ਬਾਗ਼ੀਆ ਦੀ ਧੀ ਬਾਬਤ ਵੀਰਾ ਨੂੰ ਕੌਣ ਖ਼ਬਰ ਦਸਦਾ ! ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਲਈ ਜੇਲ੍ਹ ਤਕ ਕਿਵੇਂ ਪੁਜ ਗਈ, ਇਸ ਭੇਦ ਦਾ ਅੱਜ ਤਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿਚ ਪਾਈ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਇਹ ਭੇਦ ਲੁਕਾਣ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫ਼ਲਤਾ ਹੋਈ, ਪਰ ਭਰਾ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਮਜ਼ਬੂਰਨ ਖ਼ਿਆਨਤ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਸਦਮਾ ਉਹ ਨਾ ਸਹਾਰ ਸਕੀ।

ਹੁਸ਼ਨਾਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਸਲ ਮਰਜ਼ ਵਲ ਤਾਂ ਧਿਆਨ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਹੋਰ ਦੁਆਈਆ ਕੀ ਸੁਆਰਨਾ ਸੀ !

ਸਰਨ ਕੌਰ ਦੀ ਕੇਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ। ਵੀਰਾਂ ਵਾਲੀ ਨੇ ਅਮਾਨਤ ਵਿਚ ਖ਼ਿਆਨਤ ਦੀ ਦੋਸ਼ਣ ਹੋ ਕੇ ਭਰਜਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਦੀਵੀ ਰਿਹਾਈ ਪਾ ਲਈ।

ਸਰਨ ਕੌਰ ਸਿਧੀ ਲਾਹੌਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਪੁਜੀ। ਵੱਡਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਸੀ। ਦਰਬਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮ ਦਾ ਵਕਤ ਹੈ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਜਾਣਾ ਮਨ੍ਹਾਂ ਹੈ।" ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਖੱਬੀ ਨੁੱਕਰ ਵਿਚ ਭੰਗੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਉਪਰੀ ਜਿਹੀ ਖੱਦਰ-ਪੋਸ਼ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਜਮਾਂਦਾਰਨ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ?"

ਸਰਨ ਕੌਰ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਆਲ ਕਰੇ।

ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰੀ ਲੜਕੀ ਇਥੇ ਬੀਮਾਰ ਹੈ, ਲਾਜ਼।"

ਜਮਾਂਦਾਰਨ ਨੇ ਵਾਰਡ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਨੰਬਰ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਹਾ, "ਅਸਾਂ ਤੇ ਇਸ ਨਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ, ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਹਰ ਇਕ ਵਾਰਡ ਵਿਚ ਸਫ਼ਾਈ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ।"

ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਵਾਰਡ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਕਮਰੇ ਦੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ, ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਇਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੈ।"

"ਸੁਣਿਆ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਉਸ ਨੂੰ ਇਥੇ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਾਇਆ?" ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸਾਂ, ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਉਹ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਈ।"

"ਉਹੀ ਬਾਗੀ ਦੀ ਧੀ ਹੋਵੇਗੀ।" ਜੇਲ੍ਹ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਥੇ ਉਸ ਦੇ ਲਾਜ ਨਾਮ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਪਤਲੀ, ਗੋਰੀ ਜਿਹੀ, ਬਾਰਾ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਬੜੀਆਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਕਦੇ ਹਾਸਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਰੋਣਾ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੂਆ ਪਾਸ ਸੀ?"

ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਨੇ ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

"ਬਸ ਉਹੋ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਇਥੇ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਬਾਗੀ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਫਿਰ ਆਪ ਹੀ ਦਸਿਆ ਕਿ ਮੇਰਾ ਫੁੱਫੜ ਮੇਰੀ ਭੂਆ ਨੂੰ ਆਖਦਾ ਸੀ, ਤੂੰ ਬਾਗੀਆ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਘਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆਂਦਾ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਗੀ ਦੀ ਧੀ ਪੈ ਗਿਆ। ਜਦ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਖਦੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪਾਸ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਲੈ ਚਲੋ। ਡਾਕਟਰ ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸ ਛੱਡਦਾ ਹੈ।"

ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਬੁੱਤ ਬਣੀ ਸੁਣਦੀ ਗਈ।

ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਨਹੀਂ ਆਏ?"

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਤਾਂ ਅਜੇ ਅੱਧੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗੁਜਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਨੇ ਠੰਢਾ ਹਉਕਾ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁੜੀ ਬੜੀ ਸਿਆਣੀ ਹੈ, ਦਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਫੁੱਫੜ ਭੂਆ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠੀ ਸਰਦਲ ਤੇ ਹੀ ਸੌਂ ਗਈ। ਸਰਦੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਦੋਸਤ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਜਦ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਥੇ ਛੱਡ ਗਏ। ਮੈਂ ਬਥੇਰਾ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਜੇਲ੍ਹ ਲੈ ਚਲੋ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਲੈ ਗਏ।"

ਏਨੀ ਗੱਲ ਦਸਣ ਪਿਛੋਂ ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੁਣ ਤੇ ਜੀ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਉਡੀਕਦੀ ਹੈ।"

ਜਮਾਦਾਰਨੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਫ਼ਿਕਰੇ ਦਾ ਭਾਵ ਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਸਮਝ ਗਈ ਸੀ। ਲਾਜ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪੁਜਣ ਤਕ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੱਥਰੂ ਵਗ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਲਾਜ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸਵੇਰ ਦੇ ਦੀਵੇ ਦੀ ਇਹ ਆਖਰੀ ਝਲਕ ਸੀ।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ

ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੂਹੇ ਦੀਆਂ ਖੁਲ੍ਹੀਆਂ ਭੀਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀਤਾ ਦਾ ਲਹੂ ਭਰਿਆ ਦੁਪੱਟਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦੀ ਨੌਕ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਕੇ ਆਖਿਆ, “ਅਸੀਂ ਸਿੱਖ ਲੜਨਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਮਰਨਾ ਵੀ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਜੀਉਂਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਆਇਆ ਤੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਉਗੇ ਨਾ।”

“ਕੀ ਇਸਲਾਮ ਮਾੜਾ ਮਜਹਬ ਹੈ?”

ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣ ਕੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਨਹੀਂ ਮਾੜਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਜੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਗੁਆਚੀਆਂ ਨੂੰ ਲੁਟਣਾ ਤੇ ਕਤਲ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਚੰਗਿਆਈ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਥੋਂ ਜਾਚਣਾ ਹੈ।”

“ਠੇਕੇਦਾਰ, ਆ ਜਾ ਟੱਬਰ ਸਮੇਤ ਬੁਹਿਉਂ ਬਾਹਰ, ਨਾ ਬੁਰਾ ਮੰਗ ਆਪਣੀ ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਦਾ, ਮਸੀਤੇ ਚਲ ਕੇ ਅਜੇ ਤੁਸਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਆਖ ਹੀ ਦੇਣਾ ਹੈ, ‘ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਏ’ ਹੋਰ ਅਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਵਕਤ ਟਪਾਉ।”

ਇਹ ਜਾਣੂ ਆਵਾਜ਼ ਸੀ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਜੇ ਕੁਝ ਜੁਆਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਕਿ ਫਿਰ ਉਸੇ ਪਛਾਣੀ ਹੋਈ ਜਬਾਨ ਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, “ਕੋਲੀਆਂ, ਗੰਗਾਵਾਲਾ, ਬਲੌਲ, ਝਾਣ, ਸੰਗਰਾਲ, ਮਜਾਹਦ, ਸਰੋਬਾ, ਤਤਰਾਲ, ਚਕਬੇਲੀ ਵਗੈਰਾ ਸਾਰਿਆਂ ਗਿਰਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸਲਾਮ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮਰੀ ਕੇ ਸਾਡੇ ਸਿਰ ਗੁਨਾਹ ਨਾ ਚੜ੍ਹਾਉ, ਤੂੰ ਤੇ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ਬੰਦਾ ਸੈਂ, ਕਿਉਂ ਟਬਰੇ ਨਾ ਘਾਤ ਕਰਵੈਨੈ।”

“ਅਸਲੀ ਇਸਲਾਮ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਏ, ਸਿਖੀ ਤੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਪਰ ਹੇ ਇਸਲਾਮ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਨੂਰਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਤੁਸੀਂ ਵਖਾ ਰਹੇ ਹੋ।”

ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਠੇਕੇਦਾਰ, ਮਾਸਟਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਦਾ ਵਡਾ ਭਰਾ, ਡਾ. ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਦਾ ਭਤੀਜਾ, ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾ, ਰੁਕਮਨ ਦਈ ਉਸ ਦੀ ਮਾਤਾ, ਸੀਤਾ ਉਸ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਟੱਬਰ, ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਸਾਰੇ ਮਿਲਾ ਕੇ ਕੋਈ ਪੈਂਤੀ ਜੀਅ ਢੇਰੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹਯਾਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਕੱਚੇ ਜਿਹੇ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਡੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਹਥਿਆਰ ਬੰਦ ਮਜ਼ਮੋਂ ਨੇ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਕਾਨ

ਵਿਚ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਮਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੜਦਿਆਂ ਵੇਖ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਕੱਚਾ ਮਕਾਨ ਹਯਾਤ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਹੈ। ਹਯਾਤ ਮੁਹੰਮਦ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਾਂਹ ਪਾ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ ਤੇ ਆਖਦਾ ਸੀ, "ਮੈਂਡੀ ਲਾਸ ਤੇ ਪੈਰ ਧਰ ਕੇ ਹੀ ਤੁਸਾਂਹ ਨੇ ਵਾਲ ਵਲ ਕੋਈ ਤਕਸੀ।" ਮਾ: ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪਾਸ ਘਰ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਨਕਦ ਰੁਪਿਆ ਜਾਂ ਗਹਿਣਾ ਗੱਟਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੂਰ ਮੁਹੰਮਦ ਦੇ ਹੱਥ ਅਮਾਨਤ ਫੜਾ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾ: ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਖ ਦਿਤਾ ਸੀ, "ਇਹ ਅਮਾਨਤ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਦਾ ਵਧੀਕ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗੀ।"

ਨੂਰ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਠੇਕੇਦਾਰਾ, ਤੂੰ ਤੇ ਤੈਂਡਾ ਟੱਬਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਰੀਣਾ, ਇਹ ਮੁਲਖੱਈਆ ਮੈਂਡਾ ਵੀ ਜਣ-ਬੱਚਾ-ਘਾਣੀ ਕਰੇਸੀ। ਇਹ ਲੋਕ ਅਖੇ-ਦੇ ਨੇ ਨਿਕੇ ਨਿਕੇ ਗਿਰਾ ਤਾ ਸਾਰੇ ਮੰਨ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਚੋਂਤਰਾ, ਅਧਵਾਲ ਚੱਕਰੀ ਤੇ ਪੜਿਆਲ ਵਡੇ ਗਿਰਾ ਅੜੇ ਪਏ ਹਨ, ਜੇ ਢੇਰੀ ਦਾ ਇਹ ਠੇਕੇਦਾਰ ਮੰਨ ਜਾਵੇ ਤਾ ਬਸ ਸਾਰਾ ਸੁਅ ਹਿੱਕਾ ਕੌਮ ਹੋ ਜਾਸੀ।"

ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚੀਕ ਚਹਾੜੇ ਵਿਚ ਗੁਆਚ ਗਈ। ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਗਲਿਆਂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਾਂ ਵੇਰਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀਆਂ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫਿਰ ਇਕ ਕੁੜੀ ਦੀ ਲਹੂ ਭਰੀ ਚੁੰਨੀ ਬੂਹੇ ਦੀਆਂ ਝੀਤਾਂ 'ਚੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁਟੀ, ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਪਣੇ ਭਤੀਜੇ ਤੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੁੱਤੀ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਣ ਦਾ ਹਾਮੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪੁਤਰ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੰਵੇ ਬੜੇ ਜਹਿਰੀਲੇ ਤੇ ਗੁਸੈਲ ਹਨ। ਅਖੀਰ ਫੈਸਲਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸਿਆਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਚੋਂ ਜਿਹੜਾ ਆਪ ਮਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਸਕ ਪਾਰ ਬੁਲਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਮਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਲਹੂ ਲਿਬੜੀ ਚੁੰਨੀ ਵੇਖ ਕੇ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋਏ ਮਜ਼ਮੇ ਦੇ ਵਤੀਰੇ ਵਿਚ ਤਾ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਾ ਆਇਆ, ਪਰ ਢੇਰੀ ਦੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੁਝ ਸੋਚੀ ਪੈ ਗਏ, ਕੁਝ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਖਿਸਕ ਵੀ ਗਏ।

ਢੇਰੀ ਦੇ ਮੁਨਸ਼ੀ ਨਵਾਬ ਖਾਨ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮਜ਼ਮੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ "ਮੈਂ ਇਸ ਠੇਕੇਦਾਰੇ ਆ ਚਿਰੋਕਾ ਜਾਣਨਾ, ਇਸ ਵਿਚ ਤਾਅਸਬੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਆਪ ਸਾਡੀਆਂ ਮਸੀਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਵਾਹਜ ਕਰੇਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਹਿਕੇ ਰੱਬ ਨੇ ਬੰਦੇ ਆ, ਇਤਫਾਕੇ ਨਾਲ ਰਹੀਏ। ਜੁਲੇ ਅਗਲੇ ਗਿਰਾਂ ਜੁਲੀਏ, ਇਹ ਮੈਂਡੇ ਜਿਸੇ ਆਏ, ਮੈਂ ਮੁੜ ਕੇ ਸੰਭਾਲ ਘਿਨਸਾ।"

"ਛੋੜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ," ਮੁਨਸ਼ੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਮਜ਼ਮੇਂ ਵਿਚੋਂ

ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਇਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੰਮਾ ਸਾਰਾ ਨੇਜਾ ਸੀ, ਉਹ ਬਾਕੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰਦਾ ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਹੋਰ ਵੀ ਆਦਮੀ ਛੱਤ ਤੇ ਪੁਜ ਗਏ ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਛੱਤ ਪੁਟਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿਤੀ। ਮਜ਼ਮੇਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਜਿਹੜਾ ਲਿਥਾਸ ਤੋਂ ਬੜਾ ਨਿਮਾਜੀ ਤੇ ਮੌਲਵੀ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਇਆ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਉਸ ਵੇਲੇ ਝੀਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਝਾਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅੰਦਰ ਵਲ ਝਾਕ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਹੱਥ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਹ-ਕੋਹ ਕੇ ਸੁਟੇਨੇਂ ਪਏ ਹੋ, ਖਬਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਤਕਾਂ ਜਾਤਕੜੀਆਂ ਵਿਚ ਕਿਸ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਬੈਠੀਆਂ ਹੋਣ।"

ਮੌਲਵੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੰਭੀਰ ਜਿਹਾ ਹਾਸਾ ਹੱਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨੇਜੇ, ਟਕੂਏ ਤੇ ਦੋ ਨਾਲੀਆਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਚੁਕੀ ਫਿਰਦੇ ਹੋ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਇਹ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਹੱਥ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨਹੀਂ?"

"ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਸਮ ਮੈਂ ਭੇ ਹਥ ਵਿਚ ਕਾਈ ਸੈ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤੇ ਹਿਕੇ ਗਲਾਂ ਕਾਣ ਫਿਰਨਾਂ ਵਤਨਾਂ ਕਿ ਰਸੂਲ ਅਲਾ ਨੀ ਉਮੱਤ ਵਧੇ," ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਛੰਡ ਕੇ ਕਿਹਾ।

"ਇਹ ਚੰਗਾ ਤ੍ਰੀਕਾ ਏ ਉਮੱਤ ਵਧਾਣ ਦਾ," ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਹੌਲੇ ਜਿਹੇ ਕਿਹਾ, "ਹੈ ਤੇ ਥੋਡੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਤਨੀ ਆਪਣੇ ਦੁਖ ਪਏ ਕਢੇਨੇ ਨ ਤੇ ਅਖੇਂਦੇ ਨ ਅਸੀਂ ਬਿਹਾਰ ਦਾ ਬਦਲਾ ਮੁਕੈਸਾਂ, ਖੁਦਾ ਜਾਣੇ ਅਸਾਂਕੂੰ ਤੇ ਕਾਈ ਖਬਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਿਹਾਰ ਕਿਥੇ ਕੁ ਹੈ।"

"ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹਮ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹਜ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਖਦੇ।" ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੌਲਵੀ ਫਿਰ ਬੋਲਿਆ, "ਮੈਂਡਾ ਕੰਮ ਤੇ ਹਿੱਕਾ ਹਾਈ, ਜਿਹੜਾ ਖੁਦਾ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਅਖੇਂਦੈ, ਉਸਾਂ ਰਸੂਲ ਦਾ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾ ਦੇਣਾ, ਹੋਰ ਸਾਡਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਕਾਣ ਵਾਸਤਾ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਾਰ ਛੋੜ ਕੇ ਮੀਆਂ ਵਾਲੀ ਤੋਂ ਇਸੇ ਨੇਕ ਕੰਮੇ ਕਾਣ ਨੱਸੇ ਹਾਂ।"

"ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹੋ?" ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸੁਆਲ ਸੁਣ ਕੇ ਮੌਲਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸੋਚੀਂ ਪੈ ਗਿਆ, ਫਿਰ ਆਖਣ ਲਗਾ, "ਜਿਥੇ ਜਮਾਤ ਥੀਂਦੀ, ਮਸਜਦ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਅੱਲਾ ਦਾ ਘਰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਥੋਡੀ ਮਰਜ਼ੀ ਥੀਵੇ ਤਾਂ ਜੁਲ੍ਹੇ, ਰਸੂਲ ਦਾ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਰਹਿਮਤਾਂ ਦੇ ਸਾਈਂ ਬਣੇ।" ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਗ ਸਿਰਫ ਮਸਜਦ ਨੂੰ ਹੀ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸਾਡੇ ਮਜ਼ਹਬ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹ ਸਾਰੇ ਬੰਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਤੇ ਉਹ ਆਪ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਜਿਸਮ ਹੀ ਹੱਥ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਅੱਲਾ ਦੇ ਇਸ ਅਸਲੀ

ਘਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਢਾਹਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਇਟਾਂ ਵੱਟਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਅਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦਾ ਘਰ ਆਖਦੇ ਹੋ ।"

ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੈਂਡੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਦਾ ਹੀ ਜੁਆਬ ਦਿਉ, ਹਿਨਾਂ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਕਿਉਂ ਮਰੋਂਦੇ ਹੋ ?"

ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹਾਮੀ ਨਹੀਂ, ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਤੇ ਭਤੀਜਾ ਹੀ ਘਬਰਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਤੇ ਲੜਕੇ ਮਰਨੇ ਨੂੰ ਹੀ ਮਰਦਿਉ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ । ਇਹ ਦੁਪੱਟਾ ਤੇ ਚੁੰਨੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏ ਜੋ ਅਸੀਂ ਮਰਨੇ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ । ਅਸੀਂ ਜਿਹੜਾ ਧਰਮ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਘਰ ਬਾਹਰ ਬੇਸਕ ਕੋਈ ਲੁਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇ, ਸਾਡਾ ਧਰਮ ਸਾਥੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਖੋਹ ਸਕਦਾ, ਜਦ ਤਕ ਸਾਡੀ ਜਾਨ ਵਿਚ ਜਾਨ ਹੈ ।"

"ਨਹੀਂ ਇਸਲਾਮ ਕਿਸੇ ਆਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ।" ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੌਲੀ ਜਿਹੇ ਇਹ ਗੱਲ ਆਖੀ ।

ਅੱਜ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਹੀ ਇਕ ਸਰਾਂ ਬਣਿਆ ਪਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਘਰ, ਕੋਈ ਮਹੱਲਾ, ਕੋਈ ਮੰਦਰ, ਕੋਈ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਚੀਖ ਪੁਕਾਰ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਚੀਕ ਚਹਾੜੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ । ਛਾਉਣੀ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੰਬੂ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਸਹਿਮੇਂ ਤੇ ਘਬਰਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ । ੧੩ ਮਾਰਚ ੧੯੪੭ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਪੰਡਤ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਦਾ ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਘੰਟੇ ਸਵੇ ਘੰਟੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਚੜ੍ਹਾਂ ਘੰਟਿਆਂ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਰਾਵਲ-ਪਿੰਡੀ ਪੁੱਜਾ । ਹਵਾ ਵਿਚ ਉਡਦਿਆਂ ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਅੱਗਾਂ ਦੇ ਭਾਬੜ ਤੇ ਧੂਆਂ ਹੀ ਵੇਖ ਸਕਿਆ । ਪਰ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਦੀ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਜ ਯਤੀਮਾ, ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਹੋ ਚੁਕੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਆਹਵਾ ਸੜਦੇ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਤੇ ਧੂਏਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਦਰਦਨਾਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ । ਪੰਡਤ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਸਮੇਤ ਜਦੋਂ ਦੀਵਾਨ ਪਿੰਡੀ ਦਾਸ ਦੀ ਕੋਠੀ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਕੋਠੀ ਫ਼ਰਯਾਦੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਚੁਕੀ ਸੀ । ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਏ ਚਮਨ ਲਾਲ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਸਭਨਾ ਦੀਆਂ ਦੁਖ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੋਟ ਕਰੋ । ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਦ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਲਮ ਵਿਰ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ । ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਨੇ ਵਡੇ ਕੈਂਪ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ । ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਅੱਥਰੂਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ । ਚਮਨ ਲਾਲ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਹੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲੇ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਲੱਗ ਢਾਹੀਂ ਮਾਰ ਮਾਰ

ਕੇ ਹੋਇਆ। ਅਕਾਲ ਗੜ੍ਹ ਗੁਰਦਵਾਰੇ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਵੜਦਿਆਂ, ਨੁਕਰ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਜਦ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਝਾਤ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਹੋਂਦੇ ਕੁਰਲਾਦੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿਮਟ ਗਏ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਢੇਰੀ ਵਾਲੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਟੱਬਰ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਅਭਾਗੇ ਜੀਅ ਸਨ। ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਜਰਾ ਦੁਰਾਡੇ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਜਰਾ ਘਟ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, ਨੇੜੇ ਆਣ ਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ, ਬੇ-ਹਿਸ ਜਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਮੀਨ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ। "ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ?" ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਪੁਛਣ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਲ੍ਹ ਆਵੇਗਾ।" 'ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਹੈ?' ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਇਤਨਾ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹਯਾਤ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਸੋ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਤੇ ਇਤਨਾ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਲਾਹੌਰ ਕਿਸ ਦਸਣਾ ਸੀ?" ਸੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਠੰਢਾ ਸਾਹ ਭਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਭਾਬੀ ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵਡੇ ਭਾਪੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਪਾਨ ਨਾਲ ਪਾਰ ਬੁਲਾਇਆ, ਭਾਬੀ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਲੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡਾ: ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਭਾਪੇ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਵਡੇ ਤੋਂ ਨਿਕਾ ਪੁਤਰ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿਚ ਅੱਵਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਦ ਕਿਸਮਤ, ਦੋ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾ ਘਰ ਛੁਟੀ ਤੇ ਆ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੀ ਲੈ ਆਈ। ਮੁੰਡਾ ਪਿਓ ਵਾਂਗ ਜੁਸੀਲਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਪਹਿਲੀ ਸੱਟੇ ਹੀ ਕਿਰਪਾਨ ਭੇਟ ਕਰ ਦਿਤੇ। ਇਹ ਕੁੜੀਆਂ ਨੈਣੋਂ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਗੁਠਾਂ ਵਿਚ ਦੜ ਗਈਆਂ, ਜਖਮੀ ਹੋਈਆ ਪਰ ਬਚ ਗਈਆਂ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਬੜਾ ਚਿਰ ਤਕਰਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਅਖੀਰ ਜਾਲਮਾ ਨੇ ਉੱਤੇ ਛੱਤ ਪਾੜ ਲਿਆ। ਅਸੀਂ ਸਵੇਰ ਤੋਂ ਹੀ ਹਯਾਤ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਵਿਚ ਡੱਕੇ ਹੋਏ ਸਾਂ। ਸਾਮ ਪੈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛੱਤ ਪਾੜ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅੰਦਰ ਸੁੱਟਿਆ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਤਾ, ਬੁਢੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਕਿਰਪਾਨ ਘੁੰਮਾਦਾ ਉਹ ਕੁਦ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਬਾਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨਾਲ ਲੁਕ ਕੇ ਖੜੋਤੇ ਜਾਲਮਾਂ ਨੇ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਰਛੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹ ਦਿਤਾ। ਭਾਪਾ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜਰਾ ਭਾਰਾ ਸੀ, ਉਹ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਲਾਸ ਤੇ ਵਹਿਣ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਝਾਉਲਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੋੜ ਕੇ ਮਜ਼ਮੇਂ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਤੇ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਜਖਮੀ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਇਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਨੂਰਾ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸਾਹਣੀਏ ਤੂੰ ਤੇ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹ ਲੈ। ਛਾਤੀ ਪਿਟਦੀ ਸੋਰਣੀ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿਤਾ, ਮੇਰੇ ਸ਼ੀਰ ਪੁਤਰ ਤੁਸਾਂ ਮਾਰ ਦਿਤੇ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹਾਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਹੱਥੜੀ ਛਾਤੀ ਪਿੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਨੂੰ ਆਈ, ਮੇਰੀ

ਨਜਰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਇਹ ਕੁੜੀਆਂ ਦਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਤਿੰਨੋਂ ਲਾਸ਼ਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਸਨ ਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਤੇ ਜਾ ਕੇ ਢੱਠੇ। ਉਤੋਂ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਫਿਹ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ ਸੜ ਰਹੇ ਜੱਦੀ ਮਕਾਨ ਦੀ ਡਿਉੜੀ ਤੇ ਸਿਰ ਲੁਕਾਇਆ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸਜਦ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾ ਕੇ ਕਲਮਾਂ ਪੜ੍ਹਾਨ ਦੀਆਂ ਸੋਆਂ ਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਅਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਾਂ ਕਿ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸੜਦੇ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ ਦਿਆਗੇ। ਸਵੇਰੇ ਸਾਰ ਮਿਲਟਰੀ ਆ ਗਈ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਥੇ ਲੈ ਆਂਦਾ।"

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਬੁਤ ਬਣਿਆ, ਸੋਹਣਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਖੀਰ ਡੂੰਘੀ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਉਥਾਸੀ ਲੈਂਦਿਆਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਪ੍ਰੇਮ ਅਗੇ ਹੀ ਆਖਦਾ ਸੀ ਜੇ ਕੋਈ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਬਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਭਾਪਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰ ਅੱਗ ਵਿਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨੀ ਹੈ।"

ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ 'ਪ੍ਰੇਮ' ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾ ਹੈ, ਲਾਹੌਰ ਵਿਚ ਵਕਾਲਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਉਹ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਵਾਈ ਅੱਡੇ ਤੇ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਖ ਭਰੀ ਵਾਰਤਾ ਦਸ ਦਿਤੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਪੁੱਜਣ ਤਕ ਉਹ ਗੰਮ ਦੇ ਹੰਝੂ ਪੀ ਚੁਕਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਇਆ ਕਿ ਹੁਣ ਅਠਾਈ ਜੀਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦਾ ਭਾਰ ਉਸ ਦੇ ਮੋਵਿਆਂ ਤੇ ਹੈ।

ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਖਬਰ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਕਾ ਭਰਾ ਤੇ ਭਰਜਾਈ ਸਰੋਬੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਡੱਕੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਦਿਨ ਮਿਲਟਰੀ ਦੇ ਜਵਾਨ ਮਿਲਣ ਵਿਚ ਲੱਗੇ। ਪ੍ਰੇਮ, ਦੀਸਰ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਤਿੰਨੋਂ ਸਰੋਬੇ ਪੁੱਜ, ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਭਰਾ ਭਰਜਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਢੇਰੀ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਵਾਪਸ ਪਰਤੇ। ਢੇਰੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਉਹ ਹਯਾਤ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੁੱਜੇ ਹੀ ਬੈਠੇ। ਨੂਰੇ ਨੇ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਬੋਰੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਗੇ ਆਣ ਕੇ ਰਖੀਆਂ ਤੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਆਪ ਬੇ-ਧਿਆਨਾ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਸੁਤੇ ਸਿੱਧ ਉਸ ਦਾ ਸਜਾ ਹੱਥ ਜਮੀਨ ਤੇ ਲਕੀਰਾਂ ਪਾ ਤੇ ਮਿਟਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੀਸਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਇਕ ਬੋਰੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਭਾਂਡੇ ਹਨ, ਦੂਜੀ ਵਿਚ ਸੂਤਰ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਲੜੀਆਂ, ਤੀਜੀ ਵਿਚ ਮੱਕਈ ਦੀਆਂ ਛਲੀਆਂ ਤੇ ਚੌਥੀ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਖਦੜ ਦੇ ਰੋਜੇ।

"ਨੂਰਿਆ ਰਖ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਇਹ ਅਮਾਨਤ, ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਯਾਦਗਰ। ਅਠਾਈ ਜੀਆਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਸਾਨੂੰ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਵਿਛੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਸਦਾ ਦਿਲਾਂਦੀ ਰਹੇਗੀ।"

ਪ੍ਰੇਮ ਲੱਕ ਤੇ ਹਥ ਧਰ ਕੇ ਉਠਿਆ ਤੇ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਗਾਰਦ ਨਾਲ ਲਾਰੀ ਵਿਚ ਬਹਿ ਗਏ।

ਹਿੰਦੂ ਪਾਣੀ-ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਾਣੀ

ਓਦੋਂ ਮੈਂ ਡਾਇਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਖਦਾ, ਤ੍ਰੀਕ ਮਹੀਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਸੰਨ ੧੯੩੧, ਮੀਂਹ ਕਣੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਨ। ਜਥੇਦਾਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਨੇੜੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਚਲੋ ਅਧਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋ ਆਈਏ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਦੋਹਾ ਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਂ ਦਰਕਾਲੀ ਆਏ ਸਾਂ ਤੇ ਇਥੋਂ ਅਧਵਾਲ ਮਸਾਂ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਕੋਹ ਸੀ। ਮੌਲਵੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਡਾਲੇ ਦੇ ਰੋੜ੍ਹਵੇਂ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਡਰ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਤੋਂ ਘੋੜੀ ਮੰਗ ਦਿਤੀ, ਘੋੜੀ ਮੋੜਨ ਲਈ ਨਾਈ ਨਾਲ ਟੋਰਿਆ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਜਥੇ ਟੁਰ ਤੇ ਪਏ, ਪਰ ਮੌਲਵੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਘੋੜੀ ਘੋੜੀ ਪਿੱਛੋਂ ਵੇਖਦਾ ਸੀ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਵੀ ਤੁਰਨ ਲਗਿਆਂ ਚੰਗੀ ਤਕੜੀ ਭਾਨੀ ਮਾਰੀ। ਬਦਲ ਗੱਜਦਾ ਸੀ ਤੇ ਵਡਾਲੇ ਵਿਚ ਵਧੀਕ ਪਾਣੀ ਆ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਸੀ। ਨਾਈ ਵੀ ਆਖਦਾ ਸੀ, "ਸ਼ਾਹ ਜੀ ਫਜ਼ਰੀ ਵੇਲੇ ਜੁਲਿਉ, ਹੁਣ ਕੁਵੇਲਾ ਹੋਈ ਗਿਐ, ਨਾਲੇ ਬਦਲੇ ਨਾ ਰੰਗ ਦੇ।"

ਜਥੇਦਾਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਨਾਈ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਘੁਸਾਈ ਮਾਰਨੈ।" ਨਾਈ ਤਿੜ ਪਿਆ।

"ਤੁਸਾਂ ਕਹਿ ਬਾਹਿਐ ਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਭਗਤੇ ਸਾਹੇ ਦੇ ਮਿਜਮਾਨਾਂ (ਮਹਿਮਾਨਾਂ) ਪਿਛੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੁਾੜੀ ਜਿੰਦ ਲਗੀ ਜਾਏ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਮਝਣੇ ਅੱਥੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ, ਸਾੜ੍ਹਾ ਤੇ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਸਾਂਝੇ। ਕਸਮ ਅੱਲਾ ਨੀ ਜੇ ਭਗਤਾ ਸ਼ਾਹ ਆਖੇ ਤਾਂ ਹਿਸੇ ਵੇਲੇ ਜੁਤੀ ਲਾਹੀ ਕੇ, ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕੇ ਪਿੰਡੀ ਜਾਣ ਲਈ ਦੌੜੀ ਪਵਾਂ, ਅਧਵਾਲ ਤੇ ਹੋ ਖੜੋਤੀ ਪਈ ਦੇ।"

ਦੋ ਦਲੀਲੇ ਮੌਲਵੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ, ਜਥੇਦਾਰ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫੜ ਕੇ ਘੋੜੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਬਿਠਾ ਦਿਤਾ, ਮੇਰਾ ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ ਕੰਨਵਸ ਦਾ ਬੰਗ ਨਾਈ ਨੇ ਫੜ ਲਿਆ। ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫਤਿਹ ਬੁਲਾਈ ਦੇ ਅਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਚਿਰ ਵਿਚ ਹੀ ਵਡਾਲੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਆਣ ਰੁਕੇ। ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਡਾਲੇ ਦੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪਾਣੀ ਭਾਵੇਂ ਭੁੰਘਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਬੜਾ ਰੋਹੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਹੋੜਦਿਆਂ ਹੋੜਦਿਆਂ ਹੀ ਜਥੇਦਾਰ ਵਡਾਲੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾ ਪੁਜਾ। ਉਥੋਂ ਬਾਰਸ ਦਾ ਨਵਾਂ ਪਾਣੀ ਹੋਰ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਬੜਾ ਘੋਲ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਥੇ ਉਸ ਦਾ ਧੱਕਾ ਨਾ ਚਲ ਸਕਿਆ। ਰੋਹੜ੍ਹ ਪਾਣੀ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਕੂਲਿਆਂ ਪਥਰਾਂ ਤੋਂ ਤਿਲਕਾ ਦਿਤੇ।

ਮੌਲਵੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਘੋੜੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੀ ਹਾਲ ਦੁਹਾਈ ਮਚਾ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਸੀ। ਮੈਂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸਾਂ। ਸਾਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਡਾਲੇ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਦੋ ਜਵਾਨ ਹੋਰ ਖੜੇ ਸਨ, ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਖਿੜ-ਖਿੜਾ ਕੇ ਹੱਸਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਹ ਤੁਰਤ ਸੰਜੀਦਾ ਹੋ ਗਏ, ਤੇ ਝਟ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਠਿੱਲ ਪਏ। ਮਲਕੜੇ ਹੀ ਸ਼ਰਨਾਹੀਆਂ ਤੇ ਤਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾ ਫੜਿਆ। ਜਥੇਦਾਰ ਘਬਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਵੱਡੇ ਪੱਥਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਅੜਾ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਾਣੀ ਪਲ ਪਲ ਵਿਚ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਰਨਾਹੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਜਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪਰਲੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਤੇ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਣ ਦੇ ਦੂਜੇ ਕਿਨਾਰੇ ਤੇ ਲੈ ਗਏ। ਘੜੀ ਤੇ ਨਾਈਂ ਅਸਾਂ ਉਰਲੇ ਬੰਨਓਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਮੌੜ ਦਿਤੇ। ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਮਾਸਕੀ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਇਨਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਜਬਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਲੈਣੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, "ਅਸ ਕੋਈ ਜਹੇ ਕਮੀਨੇ ਆਂ, ਮਿਜਮਾਨਾ ਕੋਲੂੰ ਪੈਸੇ ਘਿੰਨੀਏ, ਖੰਨਜੀਰ ਖਾਈਏ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਏ ਹੋ, ਸਾਡੇ ਸਿਰੇ ਨੇ ਸਾਹਬ ਔ, ਆਖੋ ਤੇ ਕਿਨਹਾੜੇ ਤੇ ਚਾਈ ਕੇ ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਅਧਵਾਲਾ ਛੋੜ ਆਈਏ। ਜਣੇ-ਕੁਜਣੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਦੂਰੋਂ ਪਛਾਣੀ ਘਿਨਨੇ ਆਂ, ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਨਾ ਨਾ ਨਾਂਹ ਘਿਨੇ, ਅੱਲਾ ਨਾ ਦਿਤਾ ਬਹੁ ਕੁਝ ਏ, ਬੰਦਾ ਕਦੇ ਰਜਿਐ। ਨਾਈਏ ਨੇ ਦਸਿਐ, ਤੁਸ ਅਮਰਸਰੋਂ ਆਏ ਹੋ। ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਹ ਵੀ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਜਾਣੇ ਹੋਣੇ ਨੇ ਅਮਰਸਰ ਜਿਆਰਤ ਕਰਨ। ਤੁਸਾਂ ਕੀ ਵਡਾਲਿਉਂ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਨਾ ਅਸੀਂ ਇਨਾਮ ਘਿਨੀਏ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਧਰ ਜਾਈ ਕੇ ਕਿਹ ਆਖਸੋ, ਇਥੇ ਬੰਦੇ ਵਸਣੇ ਨ ਕਿ ਸੂਰ। ਗੱਛੇ, ਦਿਗਰੀ ਹੋਣੀ ਪਈ ਏ, ਬਦਲ ਆਈ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋਸੋ, ਪਾਂਚੇ ਛੁੰਗੋ, ਜੁਤੀਆਂ ਹੱਥ ਕਰੋ, ਤੇ ਪੈਰ ਪੁਟੀ ਜੁਲੇ।" ਅਸੀਂ ਜਦ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਭਿਜੇ ਹੋਏ ਕੁੜਤੇ ਵਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਲਾਹੀ ਕੇ, ਨਿਚੋੜੀ ਕੇ, ਫਿਰ ਬਾਹੀ ਲੋ ਤੇ ਤੰਬੀ ਘਰ ਜਾਈ ਕੇ ਪਾਈ ਘਿਨਣੀ।"

ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ : "ਮੈਂ ਗਰਮੀ ਵਿਚ ਪਾਜਾਮਾਂ ਪਾਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

"ਹਛਾ ਗੋਡਿਓਂ ਨੰਗੇ ਹੀ ਰਹਿਨੇ ਓ?" ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਓਪਰੇ ਜਿਹੇ ਲਹਿਜੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ।

੨

"ਹੱਖ ਸਾਈਂ ਨੀ!" ਇਹ ਸੁਆਗਤੀ ਸਬਦ ਜਿਹੜੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਪੈਰ ਰਖਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਵਰਤੇ, ਮੇਰੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਵਰਤਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦਿਹੂੰ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਸੀ, ਡੋਉਡੀ ਦੀ ਖੁਰਤੀ ਦੇ ਕਿੱਲੇ ਨਾਲ ਮੱਝ ਦੀ ਰੱਸੀ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਤਿੰਨੇ ਜਣੇ ਬਾਹਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਹੋਏ।

"ਆਉ ਜੀ, ਆਉ ਜੀ, ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ, ਮੌਲਵੀ ਸਾਹਿਬ।"

"ਲਾਲਾ ਜੀ ਇਹ ਤੇ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਮੌਲਵੀ ਆਖਦੇ ਨੇ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਖੌਲ ਕਰਨ

ਲੱਗ ਪਏ ਓ ।" ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ । "ਜਥੇਦਾਰ ਉਹੀ ਤੇ ਉਂਜ ਹੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ।" ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੱਸ ਪਏ । ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੌਲਵੀਆਂ ਵਰਗੀ ਹੈ, ਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਦੰਦ ਇਸਤਰੂਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਰ ਵੇਲੇ ਹੱਸਦਾ ਹੀ ਦਿਸਦਾ ਹੈ । ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਇਧਰ ਹੀ ਦਿਸਾਰਾ ਸੀ । ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਪਈ ਸਣ ਦੀ ਮੰਜੀ ਤੇ ਬਹਿੰਦਿਆ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਲਾਲਾ ਜੀ ਅੱਜ ਜਥੇਦਾਰ ਉਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਹੀ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਚਲੇ ਸਨ ਜੇ ਦੋ ਮਾਸ਼ਕੀ ਨਾ ਬੋੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਤਾਂ ।" ਚੋਹਰੇ ਤੇ ਆਈ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਲਿਆਣ ਹੀ ਲਗੇ ਸਨ ਕਿ ਜਥੇਦਾਰ ਬੋਲ ਪਿਆ, "ਲਾਲਾ ਜੀ ਦਾ ਮੁਰਗਾ ਖਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਮੁੜ ਆਏ ।" ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਰੁਖ ਬਦਲ ਗਿਆ ।

‘ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੁਰਗਾ !’

“ਲਾਲਾ ਜੀ ਅੱਜ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਵਡਾਲੇ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਘੋਲ ਸ਼ਰੂ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਇਸ ਸਮਝਿਆ ਇਥੇ ਵੀ ਧੱਕਾ ਚਲ ਜਾਸੀ,” ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੱਲ ਭੁਲਾਈ, ਪਰ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਫਿਰ ਝਟ ਆਖ ਦਿਤਾ : ਟਿਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਰਗੇ ਲਈ ਸੀ ।”

“ਹਿਸ ਵੇਲੇ ਯਾਰਾ ਬਣਾਸੀ ਰਿਨ੍ਹਸੀ ਕੌਣ ?” ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ।

“ਲਾਲਾ ਜੀ ਜਾਣ ਦਿਉ ਇਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪੱਕਾ ਰਿੱਧਾ ਹੈ, ਖਾ ਲਵਾਂਗੇ” ਪਰ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਮੌਲਵੀ ਨੂੰ ਮਾੜੀ ਜਿਹੀ ਘੂਰੀ ਵਟਦਿਆ ਤੇ ਹਸਾਉਣੇ ਦੰਦਾਂ ਤੇ ਜੀਭ ਫੇਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਮੌਲਵੀ ਬੜਾ ਸੁਸਤ ਆਦਮੀ ਏ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈਸੇਵਾਂ ਵਿਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਹੱਟੀ ਤੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਹੱਡਾ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪੈ ਗਿਐ, ਲਾਲਾ ਜੀ । ਮੁਰਗੇ ਦਾ ਕੀ ਏ, ਮਿੰਟਾਂ ਵਿਚ ਖੁੰਨ ਭੰਨ ਲਾ ਗੇ ।” ਮੌਲਵੀ ਫਿਰ ਵੀ ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ । ਜਥੇਦਾਰ ਉਤਾਵਲੀ ਜਿਹੀ ਚੁਪ ਵਿਚ ਦੰਦਾ ਨੂੰ ਹੇਠਾ ਹੇਠ ਲੁਕਾਈ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵਲ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ।

“ਬਖਤਾਂ ਜਰਾ ਮੈਂਡੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ।”

“ਆਈ, ਭਾਈ ਜੀ ।”

ਕੌਠੇ ਦੇ ਬਨੇਰੇ ਤੇ ਖੜੋ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਸਾਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ ਤੇ ਬਖਤਾਂ ਦਾ ਜੁਆਬ ਸੁਣ ਕੇ ਹੇਠ ਆ ਗਏ ।

“ਕੋਈ ਚੂਚਾ ਹੈ ਈ ?”

ਬਖਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਈ, ਤੁਰਤ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਈ ।

“ਧਾੜ ਫਿਰਨੀ ਏ, ਭਾਈ ਜੀ,” ਆਖਦੀ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰੀਂ ਪਰਤ ਗਈ ।

“ਜਲੋਂ ਨਾਲ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਪਕੜ ਲਈਏ, ਕੈਡੀ ਕੁ ਦੂਰ ਹੈ ਬਖਤਾਂ ਦਾ ਘਰ ?”

ਗੱਲ ਅਜੇ ਜਥੇਦਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਬਖਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਇਕ ਕੁਕੜ ਵੜੀ ਆ ਗਈ।

“ਹਾ ਘਿੰਨੋਂ ਭਾਈ ਜੀ ! ਆਪੂੰ ਕੋਹੀ ਘਿੰਨੋਂ, ਸਾੜੇ ਕੁੱਠੇ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਖਾਣੇ ਨਹੀਂ। ਹਾਏ ਅੱਲਾ (ਜੀਭ ਟੁਕ ਕੇ) ਮੈਂ ਭੁਲੀ ਗਈ, ਹੇ ਮੁੰਡੀ ਤਰੁੰਡਣੇ ਕੀ ਤੁਸ ਕੇ ਆਖਣੇ ਓ, ਹਾ ਸਚੀ ਕੋਹੀ ਨਹੀਂ ਝਟਕਾਈ ਘਿੰਨੋਂ।”

ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਆਖਦਾ ਰਿਹਾ, “ਦੋ ਕੇ ਕਰਨੇ ਨੇ,” ਪਰ ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਮਲੂਮੀ ਜਿਹੀ ਝਾੜ ਪਾਦਿਆਂ ਦੋਵੇਂ ਮੁਰਗੇ ਫੜ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮੌਲਵੀ ਦਾ ਹਾਜ਼ਮਾ ਖਰਾਬ ਏ” ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਵੱਢ ਟੁਕ ਕੇ ਮੁਰਗੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ। ਮਾਸੀ ਨੇ ਮਸਾਲਾ ਘੋਟ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਤੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਵੀ ਹੱਥ ਵਟਾਏ ਰਹੇ। ਮੌਲਵੀ ਮੰਜੇ ਤੇ ਲੰਮਾ ਪਿਆ ਉਡੀਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਮਹਿਰੀ ਨੇ ਰੋਟੀਆ ਲਾਹੀਆਂ। ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਰੋਟੀਆ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਾ ਲਈ। ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਇਕ ਦੋ ਵੇਰਾ ਫੁਲਕੇ ਚੰਗੇ ਸੇਕਣ ਲਈ ਆਖਿਆ। ਮੈਂ ਬਾਹਰੋਂ ਆਣ-ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲੀਂ ਲੱਗਾ ਰਿਹਾ। ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਕਈਆਂ ਨੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ ਆਖਿਆ, “ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੋ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਏ ਹਾਂ” ਪਰ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸਾਇਦ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਵੀ ਕੋਈ ਮੁਟਗਾ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਚੁਲ੍ਹੇ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਹੀ ਰਿਹਾ।

(੩)

ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਵੇਰੇ ਮੱਝ ਚੋ ਕੇ ਹਟੇ, ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇ ਕੱਚਾ ਹੀ ਪੀ ਲਵਾਂਗਾ। ਜਿਹੜਾ ਦੁਧ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ, ਉਹ ਮਾਸੀ ਕਲਤਾਰੇ ਦੇ ਚੁਲ੍ਹੇ ਤੇ ਗਰਮ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇ ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਪੀ ਲਿਆ।

“ਲਾਲਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ, ਇਥੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਥੇ ਟੱਬਰ ਵਿਚ ਚਲ ਕੇ ਰਵ੍ਹੋ, ਬੁੱਢੀਆ ਹੱਡੀਆ ਹਨ, ਚਾਰ ਦਿਨ ਸੁਖ ਲਵੋ।” ਜਥੇਦਾਰ ਨੇ ਦੁਧ ਨਾਲ ਲਿਬੜੀਆ ਮੁਛਾ ਸਾਫ ਕਰਦਿਆ ਕਿਹਾ।

“ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਮੈਂਡਾ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜੇ ਹਿੱਕ ਦਿਹਾੜਾ ਵੀ ਮੈਂ ਕਿਧਰੇ ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਚਲਾ ਜਾਵਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਗਿਰਾਏ ਵਿਚ ਤਰਬੱਲੀ ਮਚ ਜਾਨੀ ਏ। ਅਜ ਤੁਸੀਂ ਰਹੋ ਤਾਂ ਆਪੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਏ ਕਿ ਮੈਂ ਇਥੇ ਕੇ ਕਰਨਾ ਹਾਂ।”

“ਰਹਿ ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਲਾਲਾ ਜੀ, ਪਿਛੇ ਕੰਮ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।” ਜਥੇਦਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਲਵੀ ਬੋਲ ਪਿਆ।

“ਚਲੋ, ਚਲੋ, ਚਲੋ” ਅਸੀਂ ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਤਹਿਮਤ ਵਾਲਾ ਜਵਾਨ ਪੱਟਿਆਂ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰਦਾ ਅੰਦਰ ਆਇਆ।

"ਨਿਕੇ ਭਾਈ ਉਰੀ ਕਦਣ ਆਏ ਨੇ?" ਮੇਰੀ ਵਲ ਤਕ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇ ਦਸਤ-ਪੰਜਾ ਲੈ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ। "ਆ ਅਹਿਮਦ, ਕੇ ਗੱਲ ਏ? ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁਛਿਆ।"

"ਭਾਈ ਜੀ ਗੱਲ ਕੇ ਏ, ਮੈਂਡੇ ਨਾਲ ਜ਼ਰਾ ਜੁਲੇ, ਨਵਾਬੇ ਨੀ ਚਰੀ ਮਾਲੇ ਆਂ ਕੈ ਚਰਾ ਬੈਠਾਂ, ਬਲਾ ਗਲ ਪਾ ਲਈ ਏ, ਕੋਈ ਮਿਣ ਕਛ ਕੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਂਨਾ, ਕਿਸੇ ਆਂ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਆਣਾ, ਜੁਲਸੇ ਤੇ ਨਿਬੜਸੀ।"

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਲ ਵੇਖਕੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਟੁਰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਜੁਲਨੇ ਆ।" ਅਹਿਮਦ ਸ਼ਾਹ 'ਹਫ਼ਾ' ਆਖ ਕੇ ਟੁਰ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਅਜੇ ਬ੍ਰਹਿਉਂ ਬਾਹਰ ਪੈਰ ਰਖਿਆ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਮਤਾ ਨਾਈ ਆ ਗਿਆ।

ਮੌਲਵੀ ਨੇ ਜਥੇਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ : "ਉਠੋ ਫਿਰ ਧੁਪ ਚੜ੍ਹ ਪਵੇਗੀ।"

ਮਤੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਿਆ ਕਿਹਾ, "ਨਿੱਕੇ ਭਾਈ ਉਰੀ ਆਏ ਕਦਣ ਤੇ ਟੁਰਨੇ ਨੀਆਂ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਪਏ ਕਰਨੇ ਨੇਂ।"

ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਪੁਛਣ ਤੇ ਮਤਾ ਆਖਣ ਲਗਾ, "ਭਾਈ ਜੀ ਇਸ ਗੁਰੇ ਮਰਵਾਹੇ ਨੇ ਤੇ ਹੱਦ ਹੀ ਮੁਕਾ ਦਿਤੀ ਏ, ਖ਼ਬਰੇ ਹਥੇ ਆ ਜਾਨ ਦੇਣੀ ਸੋ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਮੱਕਈ ਨੀ ਹਿਕ ਪਾਈ (੩੧ ਸੇਰ) ਪਿਛਲੇ ਸਿਆਲੇ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਘਿਧੀ ਸੀ ਤੇ ਦਾਹ ਨਗਦ, ਉਹ ਸੌ ਪੂਰਾ ਬਣਾਈ ਬੈਠੇ, ਜਰਾ ਉਸ ਦੀ ਵਹੀ ਵੇਖ ਕੇ ਨਾਵਾਂ ਲੁਹਾ ਦਿਉ, ਮੈਂਡੀ ਜਾਨ ਛੁਟਨੀ ਔਖੀ ਹੋਈ ਪਈ ਏ।"

"ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਤਿਆ, ਮਹਿਮਾਨ ਟੁਰ ਲੈਣ, ਮੈਂ ਗੁਰੇ ਆਂ ਸਮਝਾਸਾ, ਹਿਸਾਬ ਵੇਖ ਘਿਨਸਾਂ।" ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੁਣ ਕੇ ਮਤੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ੇਝਣਾ ਚਿਹਰਾ ਭਖ ਪਿਆ।

"ਚੰਗਾ ਲਾਲਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦੇਰ ਹੁੰਦੀ ਏ।" ਜਥੇਦਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਮੈਂ ਤੇ ਮੌਲਵੀ ਦੋਹਾ ਨੇ ਹੁੰਗਾਰਾ ਭਰਿਆ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਠੇ ਹੀ ਸਨ ਕਿ ਜੁੰਮੇ ਮੁਸੱਲੀਏ ਨੇ ਆਣ ਸਾਹਿਬ ਸਲਾਮ ਆਖੀ। "ਭਾਈ ਜੀ ਮੈਂ ਪਹਾੜੁ ਅਲਪਿਆਲੇ ਨਾਲ ਵੱਢੇ ਦਾ ਸੌਦਾ ਮਾਰਿਐ, ਜੁਲੇ ਜਰਾ ਦੰਦ ਤਕੀ ਕੇ ਉਸ ਨੀ ਉਮਰਾਂ ਨਾ ਅੱਟਾ ਸੱਟਾ ਦਸੋ ਖਾਂ।"

"ਓ ਮੁਸੱਲੀਆ ਸੋਹਰਿਆ ਕਿਥੇ ਅਲਪਿਆਲਾਂ ਦੇ ਅੱਡੇ ਜਾ ਚੜ੍ਹਐਂ," ਜੁੰਮੇ ਨੂੰ ਜੁਆਬ ਦੇਂਦਿਆਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ : "ਅਜੇ ਤੇ ਮੈਂ ਵਿਹਲਾ ਨਹੀਂ।" ਜੁੰਮੇ ਕੁਝ ਸਹਿਮ ਗਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਸਿਆ ਰੰਗੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਾਣਾ ਔਖਾ ਸੀ, ਮੂੰਹੋਂ ਚੁਪ ਸੀ ਤੇ ਦੰਦ ਬੰਦ ਸਨ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪੱਕੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਉਠੇ। ਜਥੇਦਾਰ ਤੇ ਮੌਲਵੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, ਲਾਲੇ ਉਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਮੁਕਣੇ, ਛੁਟੀ ਲਵੋ, ਮੈਂ ਵੀ ਕਿਹਾ, ਹਾਂ-ਹਾਂ ਚਲੋ। ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ

ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਉੜਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ ।

"ਹੇ ਕੈ, ਆਏ ਕਦਣ ਤੇ ਜੁਲੇ ਕਦਣ, ਸੁਜਾਨ ਸਿਘਾ ਤੁਸ ਦਸਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਗੁਰਮੇ ਉਰੀ ਆਏ ਹੋਏ ਨੇ, ਜੇ ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਨਾ ਆਂਨੀ ਤਾਂ ਇਹ ਮਿਲੇ ਬਗੈਰ ਹੀ ਨੱਸ ਜੁਲਿਆ ਸਾ, ਗੁਰਮਾ ਹੁਣ ਵਡਾ ਜਣਾ ਹੋ ਗਿਐ ।"

"ਨਹੀਂ ਚਾਚੀ ਖਾਤੂ"

"ਨਹੀਂ ਕੇ ਮੈਂ ਤੇ ਰੱਬ ਸਬੱਬੀ ਹੀ ਭਾਈ ਉਰਾ ਅਲ ਆਈ ।" ਇਤਨੀ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਕੇ ਖਾਤੂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੀ, "ਭਾਈ ਜੀ ਉਹ ਸੂਰ ਆਏ ਹੋਏ ਨੇ, ਛੁੜਾਉ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਮੈਂਡੀ ਧੀਉ ਨੀ ਜਾਨ, ਤੋਥਾ ਜਿਹਾ ਸਾਕਾ ਤੋਂ, ਦੇਣ ਜੇ ਦੇਣੇ ਨੇ ਤਲਾਕ, ਤੇ ਜੁਲੇ ਆਖੇ ਨੇ, ਖਾਣ ਆਪਣੇ ਸਿਰੇ ਆ ।"

"ਹਛਾ ਖਾਤੂ ਮੈਂ ਹਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਰਾ ਟੋਰ ਆਵਾਂ ।"

ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਖਾਤੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅੱਜ ਹਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ, ਮੈਂ ਕੁਕੜ ਭੋਜਨੀ ਆਂ, ਨਾਲੇ ਕੜਾਹੀ ਵਾਸਤੇ ਆਟਾ, ਘਿਉ ਤੇ ਮਿੱਠਾ, ਗੁਰਮੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਤੇ ਸੰਗੀਆ ਨੇ ਕਦਣ ਇਥੇ ਆਣੇ ।"

"ਨਹੀਂ ਇਹ ਤੇ ਸਵੇਲੇ ਨੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਨੇ, " ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, "ਖਾਤੂ ਮੈਂ ਹਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੋਰ ਕੇ ਹੁਣੇ ਆਨਾਂ ਵਾਂ ।" ਖਾਤੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਰਹਿਣ ਲਈ ਫਿਰ ਬੜਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿਤਾ, ਅੱਜ ਉਹ ਧੀ ਦੇ ਸੌਹਰਿਆਂ ਹਥੋਂ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਕੁਝ ਹਮਸੋਸੀ ਹੋਈ ਸੀ । ਸਾਨੂੰ ਟੁਰਦਿਆਂ-ਟੁਰਦਿਆਂ ਹੀ ਦੁਪਿਹਰ ਆ ਗਈ । ਅਸਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤੇਰਾ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰੀ ਜਾਉ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣ ਦਿਉ, ਪਰ ਉਹ ਉਤਲੀ ਬੰਨੀ ਤਕ ਸਾਨੂੰ ਟੋਰਨ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਪਿੰਭ ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੀ ਹੈ । ਖੈਰ ਖੈਰ ਕਰ ਕੇ ਜਦ ਅਸੀਂ ਬੁਹਿਉਂ ਬਾਹਰ ਮਿਕਲੇ, ਸਾਡੇ ਅਗੇ ਤੁਰੇ ਜਾਏ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਵੇਖ ਦਿਤੂ ਮਰਾਸੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਭਾਈਆ ਕਿਥੇ ਜੁਲਿਐ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਾ ਕਿ ਚਾਰ ਅੱਠੇ ਮੰਜੀ ਨੇ ਪੁਆਸਾਂ ।" ਦਿੱਤੂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਵਾਣ ਦਾ ਪਿੰਨਾਂ ਸੀ ਤੇ ਮੋਢੇ ਤੇ ਚੁਖਾਟ । ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਦਿਤੂ ਮੈਂ ਹਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਰਾ ਅਗੇ ਵੱਡੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਤਕ ਕਰ ਆਵਾਂ ।

"ਨਿੱਕੇ ਭਾਈ ਉਰੀ ਤਾਂ ਰਹਿਸਣ ਨਾ ।"

"ਨਹੀਂ ਇਹ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁਲਿਐ ।" ਦਿਤੂ ਨੂੰ ਜੁਆਬ ਦਿੰਦੇ ਟੁਰਦੇ ਗਏ । ਬੰਨ੍ਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਸਾਰਾ ਗਿਰਾਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਟੋਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ । ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਤੇ ਸਾਰੀ ਹੀ ਸੀ ।

ਹੁਣ ਮੈਂ ਭਾਇਰੀ ਲਿਖਦਾ ਹਾਂ, ੨੦ ਮਾਰਚ ੧੯੪੭ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ । ਮੇਰਾ ਇਕ ਹਉਕਾ ਨਿਕਲ ਗਿਆ । ਮੈਂ ਬੜਾ ਪਛਤਾਇਆ, ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮਝੈਲ ਮੈਨੂੰ ਚੋੜਦੇ ਰਹੇ, ਪਰ ਪਤਾ

ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂ, ਜਿਥੋਂ ਪਿੰਡੀ ਦੇ ਅਧਵਾਲਾ ਦਾ ਰਾਹ ਪਾਟਦਾ ਸੀ, ਤੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਚੌਕ ਚੋਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਅਧਵਾਲਾ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਪੈ ਗਏ। ਹਸਤੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਸਲਮੂਨ ਆਇਆ। ਸਲਮੂਨ ਨੇ ਨੱਥੂ ਖੋਜੇ ਨੂੰ ਮੈਂ ਤਾਇਆ ਤੇ ਸੇਰੇ ਨੂੰ ਚਾਚਾ ਆਖਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾ। ਚਾਚੀ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਜੋਗਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮੱਖਣ, ਵਿਚ ਗੁੜ ਦੀਆਂ ਰੋੜੀਆਂ ਭੋਰ ਕੇ ਕੈਂਹ ਦੇ ਭਾਡੇ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਚਟਾ ਦੇਂਦੀ ਸੀ। ਇਕ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਪਟਾਰੀ ਵਿਚ ਉਹ ਭੁਜੇ ਹੋਏ ਛੋਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੁਲੀਆਂ ਚੁਣ ਚੁਣ ਕੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਖਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡੂੰਘੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਸਾ, ਮਝੈਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੋਢਾ ਮਾਰਿਆ, "ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਮੁਸਾਫਿਰ, ਕਿਨ੍ਹਾ ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿਚ ਏ।" ਇਥੇ ਮੁਸਾਫਿਰ ਸਬਦ ਸੂਈ ਵਾਗ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਚੁੜਿਆ। ਮੈਂ ਚਾਲ੍ਹੀ ਕੁ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਧੁੰਦਲੇ ਉਮਰ-ਪਤਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਧ-ਮਿਟੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਗਿਣ ਰਿਹਾ ਸਾ—ਚਾਚੀ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋਂ ਦੇ ਘੜੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਟਾਸ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਪੀ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਚਾਚੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਮਰੋੜੇ ਸੀ, "ਭੈੜਿਆ ਜਾਤਕਾ ਅਗੋਂ ਨਾ ਹੋ ਗੱਲ ਕਰੀਂ, ਤੁਸਾਂ ਸਾੜਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪੀ ਸਕਣੈ।" "ਤੇ ਮੱਖਣ ਗੁਲੀਆਂ ਖਾ ਸਕਦੇ ਆਂ?" ਮੇਰੀ ਗਲ ਦਾ ਜੁਆਬ ਚਾਚੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਤਨਾ ਹੀ ਦਿਤਾ ਸੀ, "ਜੇ ਤੂੰ ਅਗੋਂ ਹਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਸੇਂ ਤਾਂ ਭਾਈ ਉਰੀ ਮੈਂਡੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਉਂ ਵੜਨ ਦੇਣ ਲਗੇ।"

ਸਲਮੂਨਾਂ ਤੇ ਅਧਵਾਲਾ ਦੇ ਖੂਹ ਜਿਮੀਆਂ ਵਾੜੀਆਂ ਸਭ ਸਾਝੀਆਂ ਹਨ।

ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਛਿਆ ਫੌਜੀਆਂ ਦੀ ਹਿਫਾਜਤ ਵਿਚ ਹਾਂ, ਤਿੰਨ ਰੁਹਤਕ ਦੇ ਜਾਟ ਹਨ ਤੇ ਤਿੰਨ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਸਲਮੂਨਾਂ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸਾਂ, ਮੈਂ ਗਿਰਾਏ ਵਲ ਰੁਖ ਕੀਤਾ, — ਇਕ ਮੁਸਲਮਾਨ ਫੌਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਸਿਧੇ ਅਧਵਾਲੇ ਜੁਲੇ ਜੇ ਜੁਲਣਾ ਨੇ ਤੇ, ਨਾਲੇ ਲਾਰੀ ਵਿਚ ਬਹਿ ਜਾਓ, ਹਨੇਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪਿੰਡੀ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ।" ਮੈਂ ਦਸ ਚੁਕਾ ਹਾਂ, ੨੦ ਮਾਰਚ ੧੯੪੭ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ ਅਜੇ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਸੜਕ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਬੰਨੀ ਸਾਵੀਆਂ ਕਚੂਰ ਕਣਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸਾਂ। ਅਬਦਾਂ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਲਾਰੀ ਰੁਕ ਗਈ। ਨਿੱਕੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਸੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮੱਝ ਨੁਹਾਂਦਾ ਤੇ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਂਦਾ ਸਾ। ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਦੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਲਾਰੀ ਚੋਂ ਇਸੇ ਬੰਨੀ ਤੇ ਉਤਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਜਦ ਕਦੇ ਆਵਣਾ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਇਥੇ ਹੀ ਉਡੀਕਦੇ ਹੋਣਾ, ਕਿਸੇ ਮੇਰਾ ਸੂਟਕੇਸ ਫੜ ਲੈਣਾ ਕਿਸੇ ਕੰਥਲ, ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਮਿਠੇ ਮਖੌਲ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਚੁਕ ਲੈਣਾ। ਅਜ ਕੋਈ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆਂ। 1940 ਵਿਚ ਮੈਂ ਸਤਿਆਗ੍ਰਹਿ ਕਰ ਕੇ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸਾ। 1941 ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਫਿਰ ਅਗਸਤ 1642 ਵਿਚ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਗਿਆ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਪਿਛੋਂ ਹੀ ਸਦਾ ਲਈ ਵਛੋੜਾ ਦੇ ਗਏ। ਇਸ ਵਾਰੀ ਰਿਹਾ ਹੋ ਕੇ ਵੀ

ਮੈਂ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰਿਹਾ। ਮਤਲਬ ਇਹ ਕਿ ਅਗੇ ਮੈਂ 1940 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਤੇ ਅਧਵਾਲੇ ਆਇਆ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਅੱਜ ਇਉਂ ਜਾਪਿਆ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਸਦੀਆਂ ਦਾ ਓਪਰਾ ਹਾਂ। ਅਬਦਾਂ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਤੇ ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਲ ਵੀ ਨਾ ਜਾਣ ਦਿਤਾ। ਦੂਰ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਹਟਵੇਂ ਕੁਝ ਤਹਿਮਤਾਂ ਤੁਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਖੜੇ ਸਨ, ਫੌਜੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਸਾਰੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਰਸਤਿਓਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੈ ਗਏ। ਇਕ ਫੌਜੀ ਦੇ ਰੋਕਦਿਆਂ ਰੋਕਦਿਆਂ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਕੱਚੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਥਾਣੀ ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਕੋਠੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਮੈਂ ਤਾੜ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤਕ ਸਿਧੇ ਰਸਤਿਓਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣ ਦਿਤਾ ਗਿਆ। ਚਾਚੇ ਮੁਖੇ ਖਨੇ ਦੇ ਘਰ ਤਕ ਸਭ ਖੋਲੇ ਹੀ ਖੋਲੇ ਹੋਏ ਪਏ ਸਨ। ਅੱਧ-ਸੜੀਆਂ ਛੱਤਾਂ, ਅੱਧ-ਡਿਗੀਆਂ ਕੰਧਾਂ, ਹਵੇਲੀ ਦਾ ਹੁਲਿਆ ਬਦਲਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਤਾਏ ਨਾਨੂੰ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਢਠੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਦੇ ਓਹਲੇ ਕੁਝ ਜਣੇ ਜਨਾਨੀਆਂ ਖੜਤੇ ਹਨ। ਬਖ਼ਤਾਂ ਸੂਬੇਦਾਰਨੀ, ਭਾਗਭਰੀ ਮਰਾਸਣ ਤੇ ਜੀਉਣੀ ਤੇਲਣ ਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਝੂਟ ਕੇ ਮੇਰੀ ਵਲ ਹੱਥ ਨਾਲ ਇਸਾਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੂਬੇਦਾਰਨੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਹਿਲਦੇ ਬੁਲ੍ਹਾਂ ਚੋਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਕੁਝ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਕਦਾ, "ਹੇ ਭਾਗਭਰੀਏ ਨੀ ਹੇ ਜੀਉਣੀਏ, ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਜਾਨੇ ਨਾ ਜਾਤਕ ਨਹੀਂ?" "ਹੈ ਤੇ ਉਹਾ ਈ, ਪਰ ਹੇ ਅਜੇ ਜਾਤਕ ਏ ਹੈਡੀ ਲੰਮੀ ਦਾਹੜੀ।" "ਸਾੜ੍ਹਾ ਤੇ ਜਾਤਕ ਈ ਏ ਗੁਰਮਾ, ਸਾੜ੍ਹੇ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਜੰਮਿਐ।" "ਹਾ ਸਚੀ ਮੱਖਰੋ ਨੀ ਦਾਈ ਤੇ ਖਾਤੂ ਹੀ ਸੀ।" "ਹਾਂ ਸਾੜ੍ਹੇ ਹਥਾਂ ਵਿਚ ਜੰਮਿਐ, ਦੋਹਾ ਭੈਣਾ ਤੇ ਪਲੇਠੀ ਨਾ ਜਾਤਕ ਸੀ, ਹਿਸੇ ਛਤੇ ਆ ਪਾੜ ਕੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾਇਆ ਸੀ।" "ਹਾਏ ਭੈੜਾ ਭੁਖਾ-ਭਾਣਾ ਹੋਸੀ, ਹਿਥੇ ਕੁਣ ਟਿਕੀ ਪੁਛਣੇ ਆਲਾ ਸੂ।" "ਅਸ ਹੁਣ ਹਿਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਵੀ ਨਾ ਕਰ ਸਕਣੇ" "ਹਾਏ ਜਮਾਨਿਆ, ਹੀ ਬਿਹਾਰ ਕੁਥੇ ਏ ਜਿਥੇ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਕੀ ਮਾਰਿਆ ਨੇ ਤੇ ਸਾਡੇ ਜਣਿਆ ਕੀ ਤੋਸ਼ ਆ ਗਿਐ ਸਾਡੀ ਬਲਾ ਜਾਣੇ।"

ਕੋਠੇ ਤੋਂ ਹੇਠ ਉਤਰਨ ਲੱਗਿਆ ਅਜੇ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਮੈਂ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਜਾ ਡਿੱਗਾ। ਇਕ ਫੌਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਛਿੱਡੇ, ਸੁਫੇ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਵੜਿਆ, ਅਗਲੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਫਿਰ ਆਇਆ, ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਅੜੀ। ਸੁਫੇ ਵਿਚ ਕੰਧ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਬਗ਼ੈਰ ਢਕਣਾਂ ਦੇ ਦੋ ਲਕੜ ਦਿਆਂ ਸੰਦੂਕਾਂ ਪਈਆਂ ਸਨ। ਅੰਦਰ ਵੜਦਿਆਂ ਬੂਹੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਚੱਕੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਈ ਸੀ, ਇਸ ਚੱਕੀ ਉਤੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਕਈ ਵੇਰਾਂ ਨਦਰੇ ਅਲਪਿਆਲੇ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਮੱਕਈ ਦਲਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਭਾਗੀ ਆਪਧਿਆਨੀ ਕਈ ਮਾਹੀਏ ਦੇ ਟਪੇ ਗਾਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ ਮੈਂ ਬੂਹੇ ਪਿਛੇ ਲੁਕ ਕੇ ਸੁਣਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਟਪਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਯਾਦ

64 ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ"

ਆ ਗਿਆ । ਮੈਂ ਗੁਣ ਗੁਣਾਣ ਲਗ ਪਿਆ । "ਪਿਪਲੇ ਨੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵੇ ਕੇਹੀ ਖੜ ਖੜ ਲਾਈ
ਹੋਈ ਆ, ਝੜ ਗਏ ਪੁਰਾਣੇ ਵੇ, ਰੁਤ ਨਵਿਆਂ ਦੀ ਆਈ ਹੋਈ ਆ ।"

"ਜੁਲੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਹਨੇਰਾ ਪਏ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪਿੰਡੀ ਪਹੁੰਚਣੈ ।" ਇਕ ਫੌਜੀ ਦੀ
ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੀ ਅਖ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਸਾਫਿਰ ਤੇ
ਯੂ. ਐਨ. ਪੋਬਰ ਨਾਲ

ਮੁਸਾਫਿਰ ਮੈਮੋਰੀਅਲ ਹਾਲ
ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ

ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤ੍ਰੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਛਪੀ ਪੁਸਤਕ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਸਵੇਰ ਦਾ ਅਖਬਾਰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ

ਕਵੀ ਮੁਸਾਫਿਰ

ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ
ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰੀ

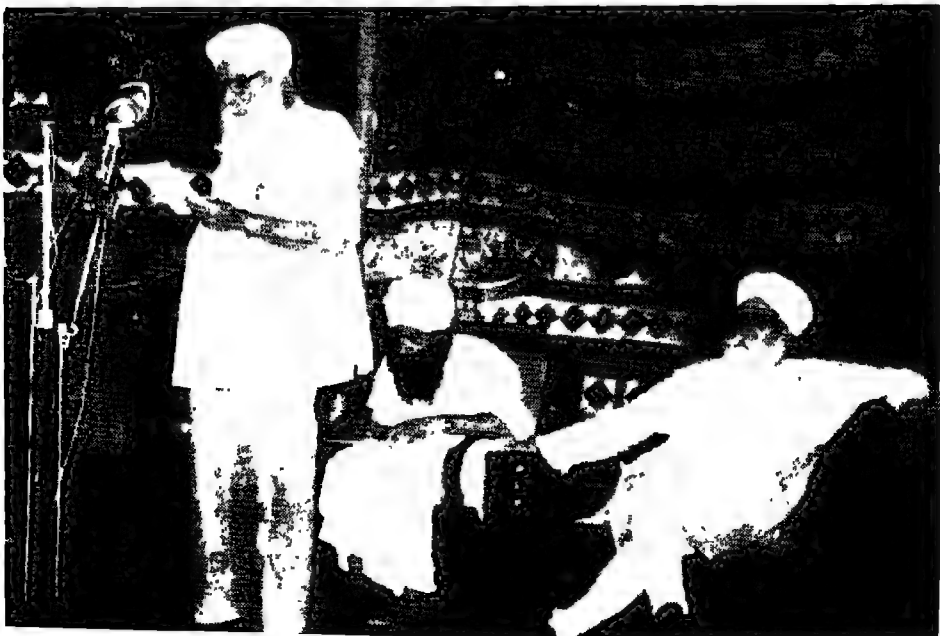

ਨਾਸਤਾ ਲੈ ਰਹੇ

ਕੇਂਦਰੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਭਾ ਦੇ ਮੰਚ ਤੇ ।

ਸ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤ ਲੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਬੇ ਹਥ ਖੈਣੇ ਹਨ

ਪੰਡਤ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਗਾਂਧੀ ਨਾਲ

ਗਿਆਨੀ ਜ਼ੈਲ ਸਿੰਘ ਤੇ ਕਾਮਰਾਜ ਦੇ ਨਾਲ

ਉਘੇ ਪਤ੍ਰਕਾਰ ਲਾਲਾ ਜਗਤ ਨਾਰਾਇਣ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ

1965 ਦੀ ਭਾਰਤ-ਪਾਕ ਲੜਾਈ ਵਿਚ
ਜੰਗ ਦੇ ਮੁਹਾਜ਼ ਤੇ ਇਕ ਫੋਰੀ

ਮਾਸਟਰ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ

ਲੇਨਿਨਗਰਾਡ ਵਿਚ ਇਕ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ ਵਫਦ ਦੇ ਨਾਲ

ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ

ਪੰਡਤ ਨਹਿਰੂ ਤੇ ਹੋਰ ਭਾਰਤੀ ਆਗੂਆਂ ਨਾਲ

ਡਾਕਟਰ ਜ਼ਾਕਿਰ ਹੁਸੈਨ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਲਾਲ ਬਹਾਦਰ ਸਾਸਤਰੀ

ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ

ਤੇ ਵਿਰ ਉਹ ਤੁਰ ਗਏ

ਨਿੱਥੀ ਜੁੱਤੀ

ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਨਿੱਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਵੈਰਾਗ ਜਿਥੇ ਵੀ ਪਾ ਕੇ ਜਾਦਾ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਵਲ ਉਚੇਚੇ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ। ਜਾਣੂ-ਪਛਾਣੂ ਬੰਦੇ ਤਾਂ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਬਾਬਤ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਦਿੰਦੇ, ਪਰ ਅਣਜਾਣੂ ਵੀ ਇਸ ਵਲ ਐਸੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਮਿੱਤਰ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤਕ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਕਾਫ਼ੀ ਚਰਚਾ ਦਾ ਮਜ਼ਮੂਨ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਕੋਈ ਹੀ ਮਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਜੁੱਤੀ ਮੰਗਵਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ, “ਯਾਰ ਵੈਰਾਗ! ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਕਿਥੋਂ ਤੇ ਕਦੋਂ ਮੰਗਵਾਈ ਉਂ? ਕਿਤਨੇ ਤੋਂ ਆਈ ਏ? ਕੌਣ ਲਿਆਇਆ ਏ?” ਇਹ ਤਾਂ ਇਕ ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਭ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਵੈਰਾਗ ਪਾਸੋਂ ਜਿਤਨੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਇਸ ਸੰਬੰਧੀ ਪੁੱਛੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖਿੱਝਦਾ ਨਹੀਂ, ਸੁਆਦ ਜਿਹਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਪਰ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਦੇ ਕਿਧਰੇ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਨਾ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਵੈਰਾਗ ਉਦਾਸੀ ਜਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵੈਰਾਗ ਕਈ ਵੇਰ ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਤੇ ਇਕ ਦੋ ਵੇਰ ਚੰਗੇ ਵੱਡੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਤੋਂ। ਕਾਰਨ ਇਹ ਕਿ ਤੁਰਦਾ-ਤੁਰਦਾ ਅੱਗੇ ਸਿੱਧਾ ਵੇਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੁੱਤੀ ਵਲ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਵਲ ਉਚੇਚਾ ਵੇਖਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਜੁੱਤੀ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਉਹ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ। ਨਜ਼ਰ ਤਾਂ ਹੱਦਾਂ-ਬੰਨਿਆਂ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ, ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਸਪੋਰਟ-ਵੀਜ਼ੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਤਿਆਰ ਹੋਈ, ਉਹ ਰਛ-ਦਾਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਬਣੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਹੱਥ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਲਈ ਧਾਗੇ ਵੱਟੇ, ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਚਮੜੇ ਨੂੰ ਧੋੜ੍ਹਾ ਮਲਿਆ, ਉਹ ਗੋਡੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਜਨਮ ਧਾਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਈ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਵਾਤਾਵਰਨ, ਵੈਰਾਗ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫਿਰਨ ਲੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵੈਰਾਗ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰ ਹੋਈਆਂ ਕਈ ਜੁੱਤੀਆਂ ਹੰਢਾਈਆਂ ਸਨ, ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨਾਲ ਐਡਾ ਮਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਸਗੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪੈਰੋਂ ਨੰਗੇ ਗ਼ਰੀਬ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨਵੀਂ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਜੁੱਤੀ ਛੇਤੀ ਬਦਲ ਲੈਣ ਕਰ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਮੋਚੀਆਂ ਦੇ ਮਹੱਲੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਲਾਗੇ ਚਾਗਿਉਂ

ਦੋਸਤਾਂ-ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਜਾਂ ਤੀਜੇ-ਚੌਥੇ ਉਸ ਮਹੱਲੇ ਵੇਰਾ ਮਾਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਬਹੁਤੇ ਦੋਸਤ ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਮੋਚਾ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਮੋਚੇ ਦੀ ਹੀ ਬਣਵਾ ਕੇ ਭੇਜ ਦੇ। ਵੇਰਾਗ ਜਦ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਉੱਚੀ ਸਾਰੀ ਆਖਦਾ, "ਚਾਚਾ ਸੁਰਾਜ !" "ਸਾਹਿਬ ਸਲਾਮਤ ! ਜੀ ਆਏ ਸ਼ਾਹ ਜੀ," ਸੁਰਾਜ ਹੱਥਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਦਿਆਂ-ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਆਖਦਾ : 'ਨੂਰੋ, ਸ਼ਾਹ ਵਾਸਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲੈ ਆ' ਨੂਰੋ ਦੌੜ ਕੇ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਕੋਲ ਬਹਿ ਕੇ ਹੌਲੇ-ਹੌਲੇ, ਪੌਲੇ-ਪੌਲੇ ਵੇਰਾਗ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੀ। ਸੁਰਾਜ ਵੇਖ ਕੇ ਆਖਦਾ : "ਐਡੀ ਜਲਦੀ ਕਿਥੇ ਮੋਚੇ ਵਿਚ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਣੇ, ਵੇਰਾਗ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਜ ਪਛਾਣ ਏ ਕਿ ਅੱਖੀਆਂ ਨੂਟ ਕੇ ਜੁੱਤੀ ਬਣਾ ਛੋੜਾਂ ਤੇ ਤੀਲੇ ਜਿੰਨਾ ਫਰਕ ਵੀ ਪੈ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨਬੂ ਦਾ ਪੁੱਤ ਨਾ ਸਮਝੇ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਉਸ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਕੱਚੇ ਪਰ ਸੋਹਣੇ ਲਿਪੇ ਪੋਚੇ ਹੋਏ ਕੱਚੇ ਵਿਚ ਬਹਿ ਕੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਕਸ਼ੇ ਦੀ ਯਾਦ ਹੁ-ਬਹੁ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਵੇਰਾਗ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਕਿਤਨਾ-ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਖੁਸ਼ੀ, ਉਦਾਸੀ, ਰੋਸ, ਰੁਖੇਵੇਂ, ਆਸਾ-ਨਿਰਾਸਾ ਦੀ ਖਿੱਚੜੀ ਜਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ।

ਹੁਣ ਵੇਰਾਗ ਨੂੰ ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਨਿੱਥੀ ਜੁੱਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਰਤਦਿਆਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਿਫ਼ ਨਿੱਥੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਇਸ ਦੇ ਪੰਜਿਆਂ ਦੇ ਦੋਹੀਂ ਪਾਸੀ-ਐਸੀਆਂ ਬਾਰੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥਾਣੀ ਹਵਾ ਤਾਂ ਕੀ ਆਉਣੀ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ-ਰੋੜੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚੋਭ ਜਹੀ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨ੍ਹਾਣ-ਧੋਣ ਪਿਛੋਂ ਜਦ ਵੇਰਾਗ ਨਵੇਂ ਬੂਟ ਜਾਂ ਜੁੱਤੀ ਪਾਣ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਪਾਸੋਂ ਟਿੱਚਰ ਆਇਉਡੀਨ ਪੈਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਉਂਗਲੀ ਤੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਬਸ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇਕ ਸੁਆਦਲੀ ਚਰਚਾ ਛਿੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ : "ਹੁਣ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਖਹਿੜਾ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ? ਰੋਜ਼ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਜ਼ਖਮ ਜਿਹਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਜੁੱਤੀ।" ਵੇਰਾਗ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਟਿੱਚਰ ਦਾ ਬੁੜਾ ਲਾਂਦਿਆਂ-ਲਾਂਦਿਆਂ ਭਾਬੀ ਜਦ ਇਹ ਗੱਲ ਆਖਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਰਾਗ ਹਾਲੀ ਦਾ ਸ਼ੇਅਰ ਗੁਣ-ਗੁਣਾਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ : "ਹੈ ਪਾਸ ਦੋਸਤੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਯਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਯਾ ਰੱਬ ਕਭੀ ਨਾ ਪਾਏ ਜ਼ਖਮ ਇੰਦ-ਇ-ਮਾਲ ਮੇਰਾ।" ਥੋੜ੍ਹਾ ਚਿਰ ਦਿਓਰ-ਭਾਬੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਟਿੱਚਕਰ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਦ ਭਰਜਾਈ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦੀ। ਖ਼ਬਰੇ ਕਿਤਨੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਮੁਹਾਂਦਰਿਆਂ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਭਾਬੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਖ ਦਿੰਦੀ, ਤੇ ਵੇਰਾਗ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਟਾਲਦਿਆਂ ਆਖਦਾ, "ਭਾਬੀ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹੀ ਤਾਂ ਐਡੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ ਬੜੀ

ਚੰਗੀ ਏ, ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਬੁਰਸ ਹੱਥ ਲੱਗ ਜਾਏ ਤਾਂ ਖਬਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਸ਼ੇਰਗਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਵਿਚ ਮਾਤ ਕਰ ਜਾਵੇਂ।" "ਜੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਓਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ, ਛੜਾ ਲੰਡੋਰ ਹੀ ਰਹੇਂਗਾ, ਤੇ ਛੜੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਘਰ ਗੁਆਂਢ ਮਕਾਨ ਵੀ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।" ਭਾਬੀ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਆਖਦਾ ਹੈ : "ਭਾਬੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਣਾ ਹੀ ਕੰਮ ਨਹੀਂ, ਮਾਵਾ-ਭਰਜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਐਵੇਂ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਏ।" ਅਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਤੇ, ਅਜਿਹੀ ਚਰਚਾ ਵੇਲੇ, ਵੈਰਾਗ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈ ਲੈਂਦਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬੜਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਡ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਭਾਬੀ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਾ : — ਭਾਬੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਡਾਕਟਰ ਰਾਏ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਣਦੀ ਏਂ, ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਵਾਇਆ। ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਗੁਪਤਾ, ਮਦਰਾਸ ਦਾ ਮੁਖ ਮੰਤਰੀ ਕਾਮਰਾਜ ਨਾਡਾਰ ਤੇ ਇਹ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਮੈਨਨ, ਸਾਰੇ ਕੁਆਰੇ ਦੇ ਕੁਆਰੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਦੱਸ ਇਹ ਲੰਡੋਰ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਦਾ ਘਾਟਾ ਸੀ ? ਇਥੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਹੀ ਕੋਈ ਵਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੂਬੇ ਵਿਚ ਵੀ, ਭਾਬੀ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਈਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਮਰਦਾਂ-ਜਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਏ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਰਹੇ ਹਨ।" "ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ, ਮਨ ਹਰਾਮੀ, ਹੁੱਜਤਾ ਦੇਰ। ਮੈਂ ਕਲ੍ਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਠਿੱਥੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਮਾਦਾਰ ਦੀ ਟੋਕਰੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿਆਗੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਤੂੰ ਜਿਸ ਕਮਰੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ, ਦਰੀ ਗੰਦੀ ਹੋ ਜਾਦੀ ਹੈ, ਪੈਰ ਵੀ ਤੇਰੇ ਉਲਟੇ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।"

"ਲੈ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਕਿਥੋਂ ਆਣ ਜੋੜੀ ਸੂ ?" ਭਾਬੀ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਉੱਜ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤੇ ਭਾਬੀ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਕਿਹੜਾ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਹੁੰਦਾ ਏ। ਵੈਰਾਗ ਭਾਬੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਜਬਾਨ ਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਮੁਸਕਾਨ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ-ਬੁਝ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਬੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਟੋਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਦਕ-ਪੈਸਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਪ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਬੀ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵੇਲੇ, ਇਹ ਠਿੱਥੀ ਜੁੱਤੀ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਵਿਚ ਰਖ ਹੀ ਦਿਤੀ ਜਿਹੜਾ ਸਵੇਰੇ ਸਾਰ ਜਮਾਦਾਰ ਨੇ ਉਠਾਣਾ ਸੀ। ਪਰ ਸਵੇਰੇ ਸਾਰ ਜਾਗਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੁੱਤੀ ਨੂੰ ਪਈ ਵੇਖਿਆ। ਉਰਦੂ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਾਇਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਚੰਦ 'ਮਹਿਰੂਮ' ਕਿਧਰੇ ਸੈਰ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਇਧਰੋਂ ਆਣ ਲੰਘੇ ਸਨ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਡਰਾਇੰਗ ਰੂਮ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕਵਿਤਾ "ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ" ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਭਾਬੀ ਗਈ ਤਾਂ ਜੁੱਤੀ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਫਿਰ ਕੂੜੇ ਦੇ ਢੇਰ ਤੇ ਸੁਟਣ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਪਰ ਝਕ ਜਿਹੀ ਗਈ।

"ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣ ਲੱਗਿਆਂ ਖੋਹ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ। ਛੱਡਣਾ ਇਹ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤਿਆਗ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੇ। "ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ" ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਵ ਹਨ।" ਸਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।" "ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਵਸ ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ।"

"ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਹੀ ਹੋਈ ਨਾ।"

ਵੇਰਾਗ, ਦੀ ਭਾਬੀ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪਈਆਂ। "ਇਹ ਡੂੰਘੇ ਵਹਿਣਾ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ ਹਨ," ਆਖਦੀ ਉਹ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਮੁੜ ਆਈ।

ਵੇਰਾਗ ਮਹਿਰੂਮ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਵਿਦਾ ਕਰ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰਸਪਰ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਅਸਰ ਅਜੇ ਉਸ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੇ ਸੀ। "ਭਾਬੀ ਅੱਜ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਗੱਲ ਦੱਸ, ਜਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਏ ਝੱਟ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰ੍ਹੇ ਸੁੱਟ ਕੇ, ਉਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਵੀਂ ਲੈ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?"

"ਬੱਚੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀਆਂ ਚਲਾਕੀਆਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ, ਹੁਣੇ ਤੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਆਦਮੀ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਚੱਟ ਰਿਹਾ ਸੈਂ! ਬਦਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਚੀਜ਼-ਚੀਜ਼ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਹੱਛਾ ਤੂੰ ਬੜਾ ਖੋਜੀ ਬਣਿਆਂ ਫਿਰਦਾ ਏਂ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ।"

"ਜਿਹੜਾ ਬੰਦਾ ਪੁਰਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਤੇ ਬੜਾ ਪਿਆਰ ਜਤਾਏ, ਉਸ ਨੂੰ ਤਿਆਗੇ ਨਾ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਆਂ ਨਵੀਆਂ ਨੂੰ, ਵਰਤਦਾ ਰਹੇ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ ਕੀ ਦੱਸਦਾ ਹੈ?" ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਚੋਰੀ ਦਾ ਝੂਠਾ ਇਲਜਾਮ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਚੋਰੀ ਪਕੜੀ ਗਈ ਹੋਵੇ, ਵੇਰਾਗ ਨੂੰ ਮੁੜ੍ਹਕੇ-ਮੁੜ੍ਹਕੀ ਹੋਏ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਬੀ ਨੇ ਝਟ ਕਿਹਾ : "ਵੇਰਾਗ ਗੱਲ ਤੇ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਏ ਨਾ, ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਕਿਤਨੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋੜੇ, ਜੁੱਤੀਆਂ ਤੇ ਬੂਟਾ ਦੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਵਾਰੀ-ਵਾਰੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਏ। ਤੂੰ ਸਿੱਧਾ ਦੱਸ, ਘਰ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਲਈ ਨਵੀਆਂ ਵਰਤਣੀਆਂ, ਠੀਕ ਹੈ?" ਵੇਰਾਗ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਘੁੰਗਣੀਆਂ ਵੇਖ, ਉਸ ਦੀ ਭਾਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ :

"ਘਬਰਾ ਨਹੀਂ, ਗੱਲ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦੀ ਹੀ ਹੋ ਰਹੀ ਏ।" "ਭਾਬੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤੇ ਫ਼ਿਲਾਸਫ਼ਰ ਵੀ ਏ।" "ਤੂੰ ਛੋੜ ਹੁੱਜਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਗੱਲ ਦਸ, ਕਿਹੜੀ ਕੁੜੀ ਤੈਨੂੰ ਪਸੰਦ ਏ।"

"ਲੈ ਭਾਬੀ ਕਿਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਏਂ?" "ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਮੈਂ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੀ ਨਾ। ਲਾਹੌਰ ਜੋੜ-ਮੇਲੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਜਾਣਾ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਇਤਫਾਕੀਆ ਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵੇਰਾਗ ਦੱਸ ਚੁੱਕੀ ਹਾਂ ਨਾ ਕਿ ਸੁਰਾਜ ਮੋਰੀ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਜੁੱਤੀ ਲੈ ਕੇ ਆਪੇ

ਲਾਹੌਰ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਖਿਆਲ ਨਾਲ, ਕਿ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿੱਲੀਉਂ ਜਾਂ ਅੰਮਿਤਸਰੋਂ ਆਇਆ ਬੰਦਾ ਮਿਲ ਹੀ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਜੁੱਤੀ ਭੇਜ ਦਿਆਂਗਾ ।"

"ਭਾਬੀ ਫਿਰ ਮਾੜਾ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੁੱਤੀ ਲਿਆਣ ਵਿਚ ਪਛਤਾਣ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਦੇ ?"

"ਵੇਰਾਗ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਸਰਾਜ ਆਖਦਾ ਸੀ, ਨੂਰੋ ਹੁਣ ਨੂਰ ਭਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ਤੇ ਇਸ ਜੁੱਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਡੰਗੇ ਲਾਏ ਨੇ ਤੇ ਉਸ ਹੀ ਆਪਣੇ ਅੱਥੇ ਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ, ਤੇਰੇ ਲਈ ਜੁੱਤੀ ਲਾਹੌਰ ਜਾ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾਣ ਲਈ, ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਰਾ ਮੁਹਾਦਰਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵੀ ਮੁਸਕਰਾਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ ਸਨ । ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਐਡਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਠਿੱਥੀ ਹੋ ਕੇ, ਪਾਟ ਚੁਕੀ ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਜਨੂੰਨ ਵੇਖ ਕੇ, ਮੈਂ ਆਖਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ।"

"ਭਾਬੀ ਤੂੰ ਤੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਹੱਦੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਗਈ ਏ ।"

"ਤੂੰ ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਇਐ, ਉਹ ਤੇਰੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ।" "ਲੈ ਹੋਰ ਸੁਣ ।" "ਵੇਰਾਗ ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸਾਰੇ ਗਿਰਾਏ ਵਿਚ ਰੋਲਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਵੇਰਾਗ ਸੁਰਾਜੇ ਮੋਚੀ ਦੇ ਘਰ, ਰੋਟੀ ਖਾ ਆਇਐ । ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੋਕਾ ਤਾਹਨੇ ਦਿਤੇ, ਉਸ ਸੁਰਾਜ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਉਹ ਮੁਕਰ ਗਿਆ, ਤੇ ਫਿਰ ਆਖਣ ਲਗਾ, ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਗੁੰਨ ਕੇ ਨੂਰੋ ਨੇ ਮੰਡੇ ਸੇਕੇ ਸਨ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਪਕਾਏ ਮੰਡੇ ਭਿੱਟਦੇ ਨਹੀਂ, ਤੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ, ਵੇਰਾਗ ! ਤੂੰ ਆਪ ਆਪਣੇ ਭਾਪਾ ਜੀ ਅਗੇ ਮੰਨ ਗਿਆ ਸੈਂ ।" ਭਾਬੀ ਇਹ ਕੀ ਆਖਿਆ ਈ, ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ? ਜੇ ਮੈਂ ਭੁਲਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਜ ਤੇਰੇ ਤਾਹਨੇ।" "ਹੱਛਾ ਤੂੰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਿਆ, ਮੈਂ ਇਕ ਗੱਲ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸਣੀ ਚੁੱਲ ਗਈ ਸਾਂ । ਸੁਰਾਜ ਨੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੂਰੋ ਹੁਣ ਨੂਰ ਭਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ, ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣਾ ਕਸਬ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਸਕਦਾ ਤੇ ਇਹ ਜੁੱਤੀ ਸਾਡੀ ਆਖਰੀ ਸੁਗਾਤ ਸਮਝੋ ।"

"ਭਾਬੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਦੀਉਂ ਤਾਂ..।" "ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ । ਵੇਸੇ ਮੈਂ ਜਿਹੜਾ ਰੋਸਮੀ ਸੂਟ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਲੈ ਗਈ ਸਾਂ, ਉਹ ਨੂਰੋ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਸੁਰਾਜੇ ਹੱਥ ਹੀ ।" "ਭਾਬੀ ਇਹ ਖਾਣ ਪੀਣ ਤੇ ਸੁਚ-ਭਿੱਟ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਹੁਣ ਮਿਟ-ਮਿਟਾ ਗਈਆਂ ਨੇ ।"

"ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਹੀ ਮਿਟੀਆਂ ਨੇ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਿਆ । ਨਾਲੇ ਵੇਰਾਗ ਸਾਡੇ ਵੇਖਦਿਆਂ-ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਗੱਲ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ ।"

ਹੁਣ ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖਾਏ। ਮਰਾਸੀ ਵੀ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੀਆਂ ਜੰਝਾਂ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਰਸਦ ਮੰਗਦੇ ਸਨ।"

"ਹੁਣ, ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਭਾਬੀ?" ਭਾਬੀ ਨੇ ਵੈਰਾਗ ਵਲ ਕੁਝ ਐਸੇ ਲਹਿਜ਼ੇ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਵੈਰਾਗ ਨੇ ਲਾਡ ਜਿਹੇ ਨਾਲ ਭਾਬੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਲੁਕਾ ਲਿਆ। "ਵੈਰਾਗ ਹੁਣ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਤੇ ਸੁਟ-ਭੱਟ ਦੀਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹੱਟ ਗਈਆਂ, ਪਰ ਮੁਲਕੀ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਪੱਕੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਐਸੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਬੱਝ ਗਈਆਂ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਨਮ-ਭੂਮੀ, ਆਪਣਾ ਵਤਨ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਜਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦੇ, ਵੈਰਾਗ ਡਾਢਾ ਦਿਲ ਕਰਦੈ, ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣ ਨੂੰ।"

ਪ੍ਰਗਟ ਤੌਰ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਆਰੀ ਭਾਬੀ ਦੀ ਸ਼ਾਹਿਸ਼ ਨੂੰ ਹੀ ਅਮਲੀ ਸ਼ਕਲ ਦਿਤੀ। ਵਸਾਖੀ ਤੋਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭਾਬੀ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਉਤਰੇ। ਸੁਰਾਜ ਤੇ ਨੂਰ ਭਰੀ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਤੇ ਖੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੂਰ ਭਰੀ ਦੇ ਕੁੱਛੜ ਬਾਲ ਸੀ, ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਭਾਬੀ ਨੇ ਚੁੰਮ-ਚੱਟ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੁੱਛੜ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। "ਇਹ ਤੇ ਨਿਰਾ ਵੈਰਾਗ ਏ।" ਭਾਬੀ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਨੂਰ ਭਰੀ ਜਰਾ ਕੁਝ ਸਹਿਮ ਜਿਹੀ ਗਈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਸਹੇਲੀ ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਸੁਰਾਜ ਨੇ ਚਾਦਰ ਦੇ ਲੜ ਵਿਚੋਂ ਜੁੱਤੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ: "ਇਹ ਤੇਰੇ ਮੇਚ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਜੋੜਾ ਨੂਰੋ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਪਿਆ ਸੀ।"

ਨੂਰੋ ਦੀ ਮਾ ਨਿੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਮਰ ਗਈ ਸੀ। ਨੂਰੋ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਵੈਰਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ਗੁੰਨੂ ਕੇ ਮੰਡੇ ਵੀ ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਖੁਆਏ ਸਨ, ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵੇਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੂਰੋ ਜਦ ਕੁਝ ਸਿਆਣੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਵੈਰਾਗ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੁਰਾਜ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੂਰੋ ਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕੁੰਭਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਤੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਸੀ: "ਅੱਥੇ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਜਰੂਰ ਆਇਉ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਵਾਗੀ ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੋਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਾਗੀ।"

ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਚੇਤੇ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਪਿੰਡੀ ਤੋਂ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਤਕ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਗਏ। ਸਾਡੀ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਭਾਬੀ ਦੀ ਜਠਾਣੀ ਬਣਨ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਿ ਨਹੀਂ।

ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਮਿਲ ਜਾਣ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਠਿੱਥੀ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਵੀ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੈ।

ਕਵਿਤਾਵਾਂ

ਬਚਪਨ

ਵਿਚ ਰੰਜ, ਰੰਜ ਵਧਾ ਗਈ,
ਮਨ ਧੂਹ ਜਿਹੀ ਇਕ ਪਾ ਗਈ,
ਕੁਝ ਕਰਕ ਸੀਨੇ ਲਾ ਗਈ,
ਜਦ ਯਾਦ ਬਚਪਨ ਆ ਗਈ ।
ਵਾਹ ਮਜ਼ਾ ਸੀ ਅਣ-ਜਾਣਿਆ,
ਬਿਪਤਾ ਪਈ ਜਦ ਜਾਣਿਆ ।

ਦੰਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੱਢਣਾ,
ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ,
ਅਡਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ,
ਝੱਗਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਾੜਨਾ,
ਕਦੇ ਏਸ ਦੇ, ਕਦੇ ਏਸ ਦੇ,
ਭੈਨ ਕਲਮ, ਪੱਟੀ ਮੋਸ ਦੇ,
ਪੀਪਾ ਘਿਉ ਦਾ ਡੋਲ੍ਹ ਕੇ,
ਰੇਸ਼ਮ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਰੋਲ ਕੇ,
ਮੂਰਤ ਦਾ ਸੀਸਾ ਤੋੜਨਾ,
ਕੱਚੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਫੋੜਨਾ
ਖਾ ਕੇ ਚੁਪੋੜਾਂ ਨੱਸਣਾ,
ਰੋਣਾ ਤੇ ਛੇਤੀ ਹੱਸਣਾ,
ਮਾਰੋ ! ਬੜਾ ਸੈਤਾਨ ਦੇ,
ਜੀ ਜਾਣ ਦਿਓ, ਅੰਜਾਣ ਦੇ ।

ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੀ ਮੌਜਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ,
ਕੋਦੇ ਨ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆ,
ਛੱਲੀਆਂ ਤੋਂ ਦਾਣੇ ਉਘਾੜਦਾ,
ਫਿਰਦਾ ਸਾਂ ਫੱਕੇ ਮਾਰਦਾ,

ਹੋਵੇ ਮਹੱਲਾ ਜਾਂ ਗਲੀ,
 ਠੰਢੀ ਸੜਕ, ਅਨਾਰਕਲੀ,
 ਨੰਗਾ ਫਿਰਾਂ, ਕੱਜਿਆ ਫਿਰਾਂ,
 ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਸੱਜਿਆ ਫਿਰਾਂ,
 ਬੇ-ਫਿਕਰ, ਬੇ-ਪਰਵਾਹ ਸਾਂ,
 ਮਨ ਦਾ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਨਸਾਹ ਸਾਂ,
 ਕੋਈ ਨਾ ਸੀ ਲੱਥੀ-ਚੜ੍ਹੀ,
 ਮੁੜ ਆਉਂਦੀ ਨਾ ਉਹ ਘੜੀ,
 ਅੜੀਆਂ ਇਹ ਅਹੁਦੇਦਾਰੀਆਂ,
 ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਸੌ-ਸੌ ਵਾਰੀਆਂ ।

ਕਹਿੰਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ੈਤਾਨ ਸੀ,
 ਕੋਈ ਆਖਦਾ ਹੈਵਾਨ ਸੀ ।
 ਮਾਸੀ ਨੇ ਕਹਿਣਾ 'ਮੁੱਖਿਆ'
 ਚਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿਣੈ ਭੁੱਖਿਆ !
 ਮਾਰੂਗੀ ਮਰਨੇ-ਜੋਗਿਆ ।
 ਕੈਡਾ ਤੂੰ ਜਿੱਦੀ ਹੋ ਗਿਆ !
 ਭਾਬੀ ਕਹੇ, ਅਮੋੜ ਦੇ,
 ਕੈਡਾ ਇਹ ਰੰਡੀ-ਛੋੜ ਦੇ !
 ਗੱਲਾਂ ਮੁਹੱਬਤ ਵਾਲੀਆਂ,
 ਅੱਜ ਬਣ ਗਈਆਂ ਨੇ ਗਾਲ਼ੀਆਂ ।

ਗਾਲ਼ਾਂ ਇਹ ਕਿਉਂ ਅਖਵਾਦੀਆਂ,
 ਸੀਨੇ 'ਤੇ ਠੋਕਰ ਲਾਂਦੀਆਂ,
 ਸੀਨਾ, ਇਹ ਉਹ ਸੀਨਾ ਨਹੀਂ,
 ਸੀਨਾ ਇਹ, ਬਿਨ ਕੀਨਾ ਨਹੀਂ,
 ਅਣਜਾਣ ਸਾਂ 'ਗੁਰਮਾ' ਸਾਂ ਮੈਂ,
 ਹਰ ਅੱਖ ਦਾ ਸੁਰਮਾ ਸਾਂ ਮੈਂ,
 ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਥੇਦਾਰ ਹਾਂ,
 ਕਈਆਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਖਾਰ ਹਾਂ,
 ਅਕਲ ਤੇ ਇਹ ਜੋ ਹੋਸ ਹੈ,

ਏਸੇ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ,
 ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੋਂ ਚਿੜ੍ਹਨਾ ਵਾਂ ਮੈਂ,
 ਭੈੜਾ ਕਹੋ, ਭਿੜਨਾ ਵਾਂ ਮੈਂ,
 ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ,
 ਬੱਚੇ ਜਿਹਾ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ,
 ਅੰਨ੍ਹੇ ਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਕਹਿ ਤੱਕੇ,
 ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਉਹਦਾ ਸਹਿ ਤੱਕੇ,
 ਕਹੋ ਚੋਰ ਨੂੰ ਜੇ ਚੋਰ ਏ,
 ਮੱਚ ਜਾਉਂਦਾ ਫਿਰ ਸੋਰ ਏ ।

ਬੇਸੱਕ ਅੰਞਾਣੇ ਭੁੱਲਦੇ,
 ਇਕ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਘੁੱਲਦੇ,
 ਮਾਰਨ-ਮਰਨ ਤਕ ਜਾਉਂਦੇ,
 ਢਹਿੰਦੇ ਕਦੇ ਤੇ ਢਾਹੁੰਦੇ,
 ਲੜਨਾ ਵੀ ਇਹ ਇਕ ਖੇਲ ਹੈ,
 ਬਸ ਮਿੰਟ ਦੇ ਵਿਚ ਮੇਲ ਹੈ ।

ਬੀਰੇ ਨੂੰ ਧੀਰੇ ਮਾਰਿਆ,
 ਮਾਂ ਏਹਦੀ ਉਹਨੂੰ ਤਾੜਿਆ,
 ਉਸ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ,
 ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੀਂਹ ਬਸ ਵੱਸਿਆ,
 ਗੁੱਤਾਂ ਤੇ ਪੱਟੀਆ ਪੁੱਟੀਆ,
 ਲੜ-ਭਿੜ ਕੇ ਜਦੋਂ ਹੱਟੀਆਂ,
 ਬੀਰੇ ਦੀ ਮਾਂ ਬੀਰਾ ਲੱਭੇ,
 ਧੀਰੇ ਦੀ ਮਾਂ ਧੀਰਾ ਲੱਭੇ,
 ਬੀਰੇ ਦੀ ਬਾਂਹ, ਧੀਰੇ ਦੇ ਗਲ,
 ਧੀਰੇ ਦੀ ਬਾਂਹ ਬੀਰੇ ਦੇ ਗਲ,
 ਔਹ ਆਉਂਦੇ ਨੀ ਹੱਸਦੇ,
 ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਦੱਸਦੇ ।

ਬੱਚੇ ਨੇ ਇੱਕੋ ਹੋ ਗਏ,
 ਵੱਡੀਆਂ ਨੇ ਝਾਟੇ ਖੋਹ ਲਏ,

ਚਿਰ ਤਕ ਉਹ ਰਹੀਆਂ ਰੁੱਸੀਆਂ,
 ਉਹ ਖੇਡਦੇ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ।
 ਉਹ ਦੌੜਦੇ, ਉਹ ਹੱਸਦੇ
 ਸੰਗ ਸੈਣਤਾਂ ਦੇ ਦੱਸਦੇ ।
 ਸਿੱਖੋ ਅਸਾਥੋਂ ਹੱਸਣਾ,
 ਮਿਲ ਬੈਠਣਾ, ਮਿਲ ਵੱਸਣਾ,
 ਵਾਹ ਬਾਲਪਨ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਿਆ ।
 ਅਣਜਾਣਿਆ ਨਾ ਜਾਣਿਆ !

ਹੁਣ 'ਓਏ' ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ,
 ਆਖੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ,
 ਝੂਠੀ ਵਡਾਈ ਹੋ ਗਈ,
 ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਧੋ ਗਈ ;
 ਮੂੰਹ 'ਤੇ : ਜੀ ਇਹ ਸਰਦਾਰ ਹੈ,
 ਸਾਡਾ ਇਹ ਜੱਥੇਦਾਰ ਹੈ ;
 ਪਿੱਛੋਂ ਇਹ ਮਿੱਤਰਮਾਰ ਹੈ,
 ਇਸ ਦਾ ਨਾ ਕੁਝ ਇਤਬਾਰ ਹੈ,
 ਇਥੋਂ ਸੁਣਾਈ ਏਸ ਨੂੰ,
 ਇਥੋਂ ਲਗਾਈ ਏਸ ਨੂੰ,
 ਭਾਂਬੜ ਜਦੋਂ ਬਸ ਮੱਚ ਗਿਆ,
 ਵਿਚ ਝੂਠ, ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਚ ਗਿਆ ;
 ਅੱਗ ਈਰਖਾ ਦੀ ਬਲ ਰਹੀ,
 ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਜਲ ਰਹੀ ;
 ਬੱਚਾ ਹੀ ਇਕ ਉਸਤਾਦ ਹੈ,
 ਇਸ ਅੱਗ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ,
 ਕੁਝ, ਸੁਆਦ ਹੈ, ਕੁਝ ਸੁਆਦ ਹੈ,
 ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬਚਪਨ ਯਾਦ ਹੈ ।

ਹਾਂ, ਹੋਰ ਵੀ ਇਕ ਰਾਜ ਹੈ,
 ਦੱਸਣ ਦਾ, ਜੋ ਮੁਹਤਾਜ ਹੈ;
 ਬਾਪੂ ਦੀ ਬੱਚਾ ਜਾਨ ਹੈ,

ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਮਾਣ ਹੈ,
 ਉਸ ਮਾਣ 'ਤੇ ਹੈ ਖੇਲਦਾ,
 ਨਹੀਂ ਫਿਕਰ ਹਲਦੀ-ਤੇਲ ਦਾ,
 ਪੱਕੀ-ਪਕਾਈ ਮਿਲ ਗਈ,
 ਤੱਲੀ-ਤਲਾਈ ਮਿਲ ਗਈ,
 ਨਾ ਨੌਕਰੀ, ਨਾ ਕਮਾਉਣਾ,
 ਸੌਣਾ ਤੇ ਪੀਣਾ ਖਾਉਣਾ,
 ਪੈਣਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰਮਾਉਣਾ,
 ਕਰਜਾ ਨਾ ਮੰਗਣ ਜਾਉਣਾ,
 ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਨਾ,
 ਕੁਝ ਸੋਚਣੇ ਦਾ ਜਿਕਰ ਨਾ,
 ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋੜਾ ਨਹੀਂ ?
 ਲੋੜਾ ਦੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ?
 ਨਹੀਂ, ਨਹੀਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ,
 ਨਿਸਚਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਬਾਪ 'ਤੇ ।

ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਇਕ, ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਇਕ,
 ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਪਾਲਿਕ ਹੈ ਇਕ,
 ਸਾਰਾ ਹੀ, ਇਹ ਜੱਗ ਹੈ,
 ਵਾਗੀ, ਇੱਕੋ ਦਾ ਵੱਗ ਹੈ,
 ਅਕਲਾ ਨੇ ਮੁਸਕਾ ਤਣ ਲਈਆ,
 ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਹੱਦਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆ,
 ਵਖਰੇ, ਵਖੇਵੇਂ ਪੈ ਗਏ,
 ਵਖਰੇ, ਰੁਝੇਵੇਂ ਪੈ ਗਏ,
 ਇਕ ਸਾਗਰੋਂ ਉਰਵਾਰ ਹੈ,
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਬੰਨੇ ਪਾਰ ਹੈ,
 ਕੀਤੀ ਹੈ ਇਹ ਤਕਸੀਮ ਚਾ,
 ਯੂਰਪ ਹੈ ਉਹ, ਇਹ ਏਸੀਆ,
 ਵੰਡ ਸਾਗਰਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਜਦ,
 ਫਿਰ ਆਈ ਦਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਹੱਦ,

ਇਹ ਚੀਨ, ਉਹ ਜਾਪਾਨ ਹੈ,
 ਇਹ ਮੇਰਾ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਹੈ,
 ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ,
 ਯੂ. ਪੀ. ਹੈ, ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਹੈ,
 ਰਾਵੀ ਦਾ ਬੰਨਾ, ਬਾਰ ਹੈ,
 ਧੰਨ ਤੇ ਪੋਠੋਹਾਰ ਹੈ,
 ਵਿਚ ਤਣ ਗਿਆ, ਇਕ ਜਾਲ ਸਾ,
 ਮਾਝਾ, ਤੇ ਇਹ ਉਹ ਮਾਲਵਾ,
 ਜਿਲ੍ਹਿਆਂ, ਤਹਿਸੀਲਾ, ਥਾਣਿਆ,
 ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਜੰਗ ਜਾਣਿਆ,
 ਮੇਰਾ ਗਿਰਾਂ, ਮੇਰੀ ਗਲੀ,
 ਬੋੜੀ ਜਿਹੀ ਬਸ ਥਾ ਮਲੀ,
 ਗਲੀ 'ਚ ਮੇਰਾ ਘਰ ਹੈ,
 ਇਸ 'ਤੇ ਹੀ ਨਾ ਨਿਰਭਰ ਹੈ,
 ਇਹ ਮੰਜੀ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੀ
 ਇਹ ਹੈ ਮਿਰੀ ਭਰਜਾਈ ਦੀ,
 ਇਹ ਆਈ ਦੀ, ਇਹ ਝਾਈ ਦੀ,
 ਇਹ ਹੈਗੀ ਮਾਂ-ਪਿਉ-ਜਾਈ ਦੀ,
 ਮੇਰੀ, ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਸੋਵਣਾ,
 ਇਸ ਵੰਡ ਵਿਚ, ਖੁਸ਼ ਹੋਵਣਾ;
 ਬਾਲਕ ਦਾ ਕੁਲ ਜਹਾਨ ਹੈ,
 ਵੱਡੇ ਦਾ ਬੋੜਾ ਥਾਨ ਹੈ,
 ਚੰਗਾ ਹੀ ਸੀ ਅਣਜਾਣਿਆਂ,
 ਬਿਪਤਾ ਪਈ ਜਦ ਜਾਣਿਆਂ,
 ਬਾਪੂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਬਾਲ ਬਣ,
 ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਬਣ, ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਬਣ ।

(੧੯੩੦)

ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੱਬ

'ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ ਖੁਦਾ ਦਾ, ਦੂਜਾ ਰਸੂਲ ਦਾ ਏ ।
ਮੰਨੇ ਰਸੂਲ ਨੂੰ, ਤਾ ਅੱਲਾ ਕਬੂਲਦਾ ਏ ।
ਇਹ ਭਾਵ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੇ, ਤੇਰੇ ਅਸੂਲ ਦਾ ਏ ।
ਮੇਰਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਿੱਧਾ, ਪੁੱਜੇ ਅਖੀਰ ਬੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਆਵੇ* ਜਰੂਰ ਆਵੇ, ਰਸਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਆਵੇ ।
ਪਾਵੇ ਜਰੂਰ ਪਾਵੇ, ਰਸਤੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪਾਵੇ ।
ਦਾਹਵਾ ਹੈ ਇਕ ਤਅੱਸੁਬ, ਉਲਟਾ ਇਹ ਰਾਹ ਭੁਲਾਵੇ ।
ਮੋਮਨ ਨੇ ਸਭ ਸੁਜਾਖੇ, ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਸਾਰੇ ਅੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਗੋਰਾ ਯਾ ਕਾਲਾ ਸੋਲਾ ਇਹ ਰੰਗ ਵਨ-ਸੁਵੰਨੇ ।
ਹਰ ਰੰਗ ਵਿਚ ਉਹ ਵੱਸੇ, ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਬੰਨੇ ।
ਆਪੇ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਆਪੇ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਭੰਨੇ ।
ਉਹ ਲੱਭ ਲਿਆ ਸੀ ਵੇਖੋ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਧੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਹੈ ਪਸਰਿਆ ਚੁਫੇਰੇ, ਉਹਦਾ ਪਸਾਰ ਸਾਰੇ ।
ਉਹੋ ਹੈ ਹੇਠ-ਉੱਤੇ, ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਸਾਰੇ ।
ਦੱਸਣ ਉਸੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ, ਜੰਗਲ-ਪਹਾੜ ਸਾਰੇ ।
ਉਹਦੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜਾਣੋ, ਉੱਜੜੇ ਦੁਆਰ ਬੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਸ਼ਾਤੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਮਜ਼ਹਬ, ਮੱਲਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਅਖਾੜਾ ।
ਇੱਥੇ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸੱਕੇ, ਦੂਈ, ਦਵੈਤ, ਸਾੜਾ ।
ਹੱਦ ਏਸ ਦੀ ਸਚਾਈ, ਸੱਚ ਏਸ ਦਾ ਹੈ ਵਾੜਾ ।

* ਜਿਹੁ ਦੁਆਰੈ ਉਭਰੈ ਤਿਤੇ ਲੇਹੁ ਉਥਾਰਿ ।

ਨਿਸਚਾ ਟਿਕਾ ਕੇ ਟਿਕੇ, ਵਹਦਤ ਦੇ ਪੀਵੇ ਛੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਸਭ ਪੁਤਲੀਆਂ ਨਚਾਂਦਾ, ਇੱਕੋ ਉਹ ਤਾਰ ਵਾਲਾ ।
ਰਸ ਦੇਵਦਾ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਨੂੰ, ਇੱਕੋ ਬਹਾਰ ਵਾਲਾ ।
ਗੁਣ ਓਸ ਦੇ ਨੇ ਸਾਰੇ, ਓਹੋ ਭੰਡਾਰ ਵਾਲਾ ।

ਉਸੇ ਨੇ ਰਸ ਰਸਾਇਆ, ਭਰਿਆ ਜੋ ਵਿਚ ਗਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਹੈ ਬੀਜ ਦੀ ਹੀ ਬਰਕਤ, ਪਰ ਬੀਜ ਕਿਸ ਉਗਾਇਆ ?
ਅਕਲਾਂ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੇ, ਪਰ ਅਕਲ ਕਿਸ ਸਿਖਾਇਆ ?
ਅਸਲੂੰ ਹੈ ਮੂਲ ਕਿਹੜਾ ? ਆਇਆ, ਕਿ ਜੋ ਲਿਆਇਆ ?

ਜੜ੍ਹ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਉਪਜਨ ਨ ਡਾਲੀਆਂ ਨ ਭੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਪੰਛੀ, ਜਨੌਰਾਂ ਸਬਜ਼ੀ, ਕੁਦਰਤ ਬਣਾਏ ਜੋੜਾ ।
ਇੱਕੇ ਬਿਰਛ ਦੇ ਫਲ ਨੇ, ਮਿੱਠਾ ਤੇ ਕੋਈ ਕੌੜਾ ।
ਪਰਬਤ ਹੈ ਯਾ ਕਿ ਤੀਲਾ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਿਲੋੜਾ ।

ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਨੇ ਏਹੋ, ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਭ ਇਹ ਪੰਨੇ ।
ਜੋ ਇਕ ਅਕਾਲ ਮੰਨੇ, ਮੰਨੇ, ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨੇ ।

ਦਾਸ ਦੀ ਮੋਤ

ਜਦ ਇਕ ਸੀ ਆਸਾਨ ਸੀ,
ਵਿਚ ਜਿਸਮ ਦੇ ਬੰਦ ਜਾਨ ਸੀ,
ਹੁਣ ਇਕ ਨਹੀਂ ਉਹ ਦੋ ਨਹੀਂ,
ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਯਾ ਪੰਜ ਸੌ ਨਹੀਂ,
ਜੇ ਪਕੜਨੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,
ਸਮਝੋ ਉਹ ਤੇਤੀ ਕ੍ਰੋੜ ਹੈ,
ਨਹੀਂ ! ਏਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਹੈ,
ਉਹਦੀ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੈ,
ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?

ਕੀਕਣ ਪਛਾਣੋ ਉਹ ਹੋ ?
ਉਹਦੀ ਤਾ ਕੇਵਲ ਛੁਹ ਹੈ,
ਹੁਣ ਜਿਸਮ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਾਨ ਹੈ,
ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਕੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੈ ?
ਉਹ ਚਲ ਗਿਆ ਉਹ ਚਲ ਗਿਆ,
ਵਿਚ ਰਲ ਗਿਆ ਵਿਚ ਰਲ ਗਿਆ,
ਅਪਣੀ ਵੀ ਜੰਜੀਰ ਤੱਕ,
ਛੁੱਟਣ ਦੀ ਵੀ ਤਦਬੀਰ ਤੱਕ ।
ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?

ਪੱਕਾ ਕਰੋ ਦਸਤੂਰ ਨੂੰ,
ਜਾਂ ਢੜ ਲਵੋ ਮਫ਼ਰੂਰ ਨੂੰ,
ਇਕ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਸਭ ਹੈ,
ਏਸੇ ਲਈ ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ,

ਮਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਨੂਰ ਹੈ,
 ਪਕੜਨ ਦੀ ਹੱਦੋਂ ਦੂਰ ਹੈ,
 ਭੱਜਣ ਸਮੇਂ ਜੇ ਕਹਿ ਗਿਆ,
 ਮੈਂ ਅਹਿ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਅਹਿ ਗਿਆ,
 ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
 ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?

ਕਤਰਾ ਸੀ ਜਾਂ, ਖਤਰਾ ਸੀ ਤਾਂ
 ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ ਜਾਂ,
 ਚਲਿਆ ਜਾਂ ਬੁਤ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ,
 ਫਿਰ ਕੌਣ ਰਖਦਾ ਹੋੜ ਕੇ,
 ਅੱਡ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋ ਖੇਲ ਸੀ,
 ਅਸਲ ਦੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੇਲ ਸੀ,
 ਨਾ ਔਹ ਗਿਆ ਨਾ ਅਹਿ ਗਿਆ,
 ਸਭਨਾ ਦੇ ਦਿਲ 'ਤੇ ਬਹਿ ਗਿਆ,
 ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
 ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?

ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਵਿਚ,
 ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਵਿਚ,
 ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਿਚ,
 ਹਾਂ, ਗ਼ੈਰ ਦੀ ਵੀ ਜਥਾਨ ਵਿਚ,
 ਹਨ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਮਰ ਗਿਆ,
 ਉਹ ਬੀਰ ਸੀ ਹੋ ਅਮਰ ਗਿਆ,
 ਜੀਹਦਾ ਕਿ ਮਨ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ,
 ਆਜ਼ਾਦ ਉਹ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ,
 ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
 ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?

ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੁਣ ਜਿਹਲ ਦਾ,
 ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਇਹ ਖੇਲ ਦਾ,
 ਕੜੀਆਂ ਤੇ ਕੰਧਾਂ ਭਾਰੀਆਂ,

ਹੋਈਆਂ ਨਿਕੰਮੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ,
 ਹੁਣ ਕੇਦ ਵਿਚ ਘੁੱਲਾਂਗੇ ਨਾ,
 ਜਿਹਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰੁੱਲਾਂਗੇ ਨਾ,
 ਇਹ ਦਾਸ* ਬਾਬੂ ਦੱਸ ਗਿਆ,
 ਦੋਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਨੱਸ ਗਿਆ,
 ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ, ਹੁਣ ਪਕੜ ਲੋ,
 ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ? ਪਕੜੋਗੇ ਕੀ ?
 (੧੯੨੯)

* ਜਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਦਾਸ

ਦੁਹਾਈ

ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਾਂ ਤਾਰਿਆ ਦੀ ਮੈਂ ਛਾਵਾਂ,
ਚੜ੍ਹੇ ਦਿਨ 'ਤੇ ਜਾਵਾਂ ਡੁੱਬੇ ਦਿਨ ਤੇ ਆਵਾਂ,
ਕਮਾਵਾਂ, ਕਮਾਵਾਂ, ਕਮਾਵਾਂ, ਕਮਾਵਾਂ,
ਹਾਏ ਫੇਰ ਵੀ ਰੋਟੀ ਰੱਜਵੀਂ ਨਾ ਖਾਵਾਂ,
ਲੁੱਟੀ ਜਾਉਂਦੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰੀ ਕਮਾਈ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਸੁੰਦਰ ਮੋਟਰਾਂ, ਕਾਰਖਾਨੇ, ਮਸ਼ੀਨਾਂ,
ਧੱਕੇ, ਜੋਰ ਸੰਗ ਜੋਈ ਮਲੀਆ ਸੁਕੀਨਾ,
ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਹਦਾ ਵਗਿਆ ਪਸੀਨਾ,
ਉਸੇ ਨਾਲ ਧੱਕਾ, ਉਸੇ ਨਾਲ ਕੀਨਾ,
ਭਲਾਈ ਦਾ ਬਦਲਾ ਹੈ ਮਿਲਦਾ ਬੁਰਾਈ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਕਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਨ ਗਾਲਾ,
ਮਿੱਟੀ, ਰੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਸੋਨਾ ਨਿਕਾਲਾ,
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਸਤੇ ਐਡੇ ਜਫਰ ਮੈਂ ਜਾਲਾਂ,
ਲੱਖਾਂ ਕਸ਼ਟ ਸਹਿ ਜੀਹਦੇ ਟੱਬਰ ਨੂੰ ਪਾਲਾਂ,
ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਉਹ ਖੁਹਿਦਾ ਗਰਾਹੀ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਉਹਦੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਨਿਭੇ ਕੀਭੂੰ ਯਾਰੀ,
ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਜੋ ਕਾਰੀ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਖੁਾਰੀ,
ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਸਮਝ ਲੈ ਕਟਾਰੀ,
ਇਹੋ ਪੂੰਜੀਦਾਰੀ, ਇਹੋ ਪੂੰਜੀਦਾਰੀ,
ਹੈ ਮਰਦੀ ਲੁਕਾਈ ਦੀ ਨੱਕ ਜਾਨ ਆਈ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਇਹ ਜੋ ਇੰਜਣ ਦੀ ਭਾਹ ਹੈ,
ਸਮਝ ਲੈ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੀ ਇਹ ਆਹ ਹੈ,
ਅਸਾਡੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਉਂਦੀ ਸਦਾ ਹੈ :
ਦਗਾ ਹੈ, ਦਗਾ ਹੈ, ਦਗਾ ਹੈ, ਦਗਾ ਹੈ,
ਹੈ ਭਰਦੀ ਸਹਾਦਤ ਤੇ ਦੋਦੀ ਗਵਾਹੀ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਹਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਹਵਾਂ ਪਿਛੋਂ ਬੀਜ ਪਾਵਾਂ,
ਕਠਨ ਮਿਹਨਤਾਂ ਨਾਲ ਫਸਲਾਂ ਪਕਾਵਾਂ,
ਵੱਢਾਂ, ਫੂਕਾਂ, ਛੇਡਾਂ, ਜਦੋਂ ਗਾਹ ਲਿਆਵਾਂ,
ਨਵਾ ਲਹਿਣੇਦਾਰਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾਵਾਂ ।
ਇਹੋ ਮੇਰੀ ਮਿਹਨਤ, ਇਹੋ ਮੇਰੀ ਵਾਹੀ,
ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ ।

ਦਸੇ ਦੋਸਤੋਂ ਏਸ ਦਾ ਕੀ ਸਬੱਬ ਹੈ,
ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੱਥ ਹੈ,
ਮੇਰੀ ਵਲ ਨਾ ਵੇਖੋ ਅਜੱਬ ਹੈ ਅਜੱਬ ਹੈ;
ਕਹੋ ਸਾਰੇ ਉੱਚਾ ! ਗ਼ਜ਼ਬ ਹੈ ਗ਼ਜ਼ਬ ਹੈ,
ਜੇ ਹੈ ਕੋਈ ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਵੀ ਹੋ ਨੀਂਦ ਆਈ,
ਪੁੱਜੇ ਓਸ ਤੀਕਣ ਨਾ ਸਾਡੀ ਦੁਹਾਈ ।

ਕਾਫ਼ਰ ਬਣਾਂ, ਆਖਾਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਰਈ,
ਹੈ ਇਹ ਪਾਸੇ ਦੀ ਕੁਝ ਰਿਹਾ ਪੈਰਵਈ,
ਵੱਡਾ ਹੈ ਤੇ ਚਾਹਦਾ ਨਹੀਂ ਇਕ-ਸਈ,
ਹੈ ਤਾਂ ਸਹੀ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹੀ,
ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਾਡੀ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਸੀ ਚਾਈ,
ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਪਾਵਾਂ ਦੁਹਾਈ ! ਦੁਹਾਈ !

ਜਦੋਂ ਤਕ ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਗੱਲ ਵਿਚ ਇਹ ਫਾਹ ਹੈ,
ਅਸਾਡੀ ਨਾ ਆਪਸ ਦੀ ਪੱਕਦੀ ਸਲਾਹ ਹੈ,
ਗਰੀਬੀ ਦੀ ਜੱਗ 'ਤੇ ਜੋ ਫੈਲੀ ਵਬਾ ਹੈ,
ਨਾ ਇਹਦਾ ਹੈ ਦਾਰੂ ਨਾ ਇਹਦੀ ਦਵਾ ਹੈ,

ਕਰੋ ਖੁਲ੍ਹ ਹਾਸਿਲ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ,
ਨਾ ਫਿਰ ਲੋੜ ਰਹਿਸੀ ਕਰਨ ਦੀ ਦੁਹਾਈ ।

ਸਲਣ ਵੇਖੋ ਸੀਨਾ, ਕਰਨ ਦੇਣ ਸੀ ਨਾ,
ਗੁਲਾਮੀ ਦਾ ਜੀਣਾ ਵੀ ਹੈ ਕੋਈ ਜੀਣਾ ?
ਸੁਣੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਈਂ ਪਰ-ਅਧੀਨ :
ਕਮੀਨਾ, ਕਮੀਨਾ, ਕਮੀਨਾ, ਕਮੀਨਾ ।
ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨ ਕਿਧਰੇ ਸੁਣਾਈ,
ਕਰਨ ਕਹਿਣ ਬੇਸ਼ੱਕ ਦੁਹਾਈ, ਦੁਹਾਈ !

ਹੈ ਅਸਲੋਂ ਤਾਂ ਕਿਰਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਸਾਰੀ,
ਮਗਰ ਪੂੰਜੀਦਾਰੀ ਦੀ ਪੈ ਗਈ ਬੀਮਾਰੀ,
ਬਿਨਾਂ ਜੱਥੇਬੰਦੀ ਦੇ ਹੋ ਰਹੀ ਖੁਆਰੀ,
ਮਿਲੇ ਤੀਲਾ ਤੀਲਾ ਬਣੇ ਤਾਂ ਬਹਾਰੀ,
ਤੱਕੋ ! ਪੂੰਜੀਦਾਰੀ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸਫ਼ਾਈ,
ਦੁਹਾਈ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ ਵਿਚ ਦਵਾਈ ।

(੧੯੨੭)

ਮੇਰਾ ਦੇਸ

ਚੌੜਾ, ਸਾਦਾ, ਬੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,
ਗੁਰੂਆਂ ਵਾਲਾ, ਪੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,
ਆਸ਼ਕ ਮਸਤ ਫਕੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,
ਰਾਂਝਿਆਂ ਵਾਲਾ, ਹੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,
ਨਦੀਆ, ਸੋਹਣਿਆਂ ਨੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,
ਜੰਨਤ ਜਹੇ ਕਸਮੀਰਾਂ ਵਾਲਾ,

ਵਿਚ ਵਲੈਤੀਂ ਪੁੰਮੀਆਂ ਪਈਆਂ,
ਹੱਲਾ, ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ।

ਭਰ-ਜੋਥਨ ਮੁਟਿਆਰਾ ਕੁੜੀਆਂ,
ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਦੀਆ ਬੱਝੀਆਂ ਪੁੜੀਆਂ,
ਜੀਵੇ ਮਾਹੀਆ, ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ,
ਸੋਹਣੀਆ ਸੋਹਣੀਆਂ ਤਰਨ ਝਨਾਵਾ,
ਕੁੰਦੀਆਂ ਬੂਰੀਆਂ, ਲਾਖੀਆਂ ਗਾਵਾਂ,
ਜੰਗਲ ਬੇਲੋ ਘਣੀਆਂ ਛਾਵਾਂ,

ਬਾਗਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਸੁਟ ਗਈਆਂ,
ਝੱਲਾ, ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ।

ਕਣਕਾਂ, ਛੋਲੇ, ਮੁੰਜੀਆ, ਝੋਨਾ,
ਖਾਵਣ ਲੋਹਾ ਉਗਲਣ ਸੋਨਾ,
ਕਾਠ-ਕਸਾਂਦਾ, ਫੁਟੀਆ, ਛੱਲੀਆ,
ਨਿਰੀਆ ਨੇ ਚਾਦੀ ਦੀਆਂ ਡਲੀਆ,
ਜੱਟ ਦੇ ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਵਿਚ ਤਾਸੀਰਾਂ,
ਮਿੱਟੀ ਮਾਤ ਕਰੇ ਅਕਸੀਰਾਂ,

ਲਾ ਦੇਵਣ ਰਿਜਕੇ ਦੀਆਂ ਥਹੀਆ,
ਹੱਲਾ, ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ।

ਆਖਣ ਦੀ ਢਿੱਲ ਸੇਰਾ ਬਲਿਊਆ,
ਜੋਰ ਨਾ ਜਾਵੇ ਬਸ ਫਿਰ ਝੱਲਿਆ,
ਜੀਵਦਿਆਂ ਤਾਂ ਜਾਨਾਂ ਲਾਵਣ,
ਮੁਰਦੇ ਵੀ ਬੇ-ਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵਣ,
ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਲਟਕਾਵਣ ਹੱਡੀਆਂ,
ਪੈਰਸ ਤੇ ਲੰਡਨ ਦੀਆ ਨੱਢੀਆਂ,

ਗੋਰੀਆਂ ਦੇ ਗਿੱਟੇ ਢੱਕ ਰਹੀਆਂ,
ਮੱਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ।

(੧੯੩੧)

ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ

ਸਤਲੁਜ, ਬਿਆਸ, ਰਾਵੀ, ਝਨਾ, ਜਿਹਲਮ ਜਦ ਤਕ ਵਗੇ ਸੁਹਾਂ,
ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਉੱਤੇ ਆਸਮਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਬਾਗ਼ ਹੈ ਲਾਇਆ, ਫੁੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸਾਇਆ,
ਰੱਜ ਰੱਜ ਮਾਣੇ ਬੂਟਿਆ ਦੀ ਛਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਸੁਖ ਸੋਆਂ ਸੁਣ ਵਧਦਾ ਚਾਅ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਜੀਵਸੁ ਭੈਣ ਭਰਾ,
ਵੱਸਦਾ ਰਹੇ ਉਹਦਾ ਪੇਕਾ ਗਿਰਾ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ, ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਨ,
ਓਸ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮੈਂ ਵੀ ਜੀਆਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਮਾਲਿਕ ਰਾਣੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੀਟੇ ਲਹੂ-ਪਾਣੀ,
ਕਦੇ ਨਾ ਸਰਿਆ ਮੈਥੋਂ ਨਿਆਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਅੱਕੇ ਨਾ ਮੱਥੇ ਵੱਟ ਪਾਵੇ, ਮੇਰੀਆ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਵੇ,
ਓਹ ਪਈ ਜਾਗੇ ਮੈਂ ਸੌਂ ਜਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਗੀਤ ਵਤਨ ਦੇ ਬੈਠਾ ਗਾਵਾ, ਬੇ-ਫਿਕਰੀ ਦੀ ਬੀਨ ਵਜਾਵਾ,
ਰਵਾਂ ਆਜਾਦ ਜਾਂ ਕੈਦ ਰਹਾ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਵਧਦੀ ਜਾਪੇ ਸਾਨ ਵਧੇਰੀ, ਕੰਮ ਉਸ ਦਾ ਵਡਿਆਈ ਮੇਰੀ,
ਓਸ ਤੇ ਪਰਾ 'ਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਉੱਡਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਸਫ਼ਰ ਥਕੇਵਾ ਦੂਰ ਉਦਾਸੀ, ਖਿੱਚ ਦੀ ਭਾਹ, ਉਡੀਕ ਉਥਾਸੀ,
ਐਂਸੀਆਂ ਪਾਵੇ ਉਡਾਵੇ ਕਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪੂਰੇ ਪੱਖਾ, ਡੋਲ ਰਹੀ ਬੇੜੀ ਦਾ ਚੱਪਾ,
ਕਾਇਮ ਰੱਖੇ ਧਰਮ ਈਸਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।
ਹਿਰਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਖਜਾਨਾ, ਵੱਸਦਾ ਪਿਆ ਮੁਸਾਫਿਰ ਖਾਨਾ,
ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਦੀ ਖੈਰ ਮਨਾਂ, ਜੀਂਦੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ।

(੧੯੪੧)

ਲੀਡਰੀ ਦੀ ਫਿੱਕ

ਲੀਡਰੀ ਦੀ ਫਿੱਕ ਨੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ,
 ਮਾਤ ਮਿੱਠੀਆ ਸੁਰਾਂ, ਮੱਚੀ ਪਾਹਰਿਆ ਹੀ ਪਾਹੀਰਆ।
 ਬੇਅਦਬੀ ਦੇ ਸੌਰ ਵਿਚ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਕਿਸ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ?
 ਆ ਅੰਦਰੋਂ ਟੁੰਬਿਆ ਕਿਸੇ, ਲਲਕਾਰ ਨੇ ਲਲਕਾਰਿਆ।
 ਮਰਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵੇਖ ਕੇ ਤੂ ਪੱਥਰਾਂ ਰੋਇਆ ਨਹੀਂ।
 ਨਾਅਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਸੀਆ ਇਕ ਵੇਣ ਤੱਕ ਛੋਹਿਆ ਨਹੀਂ।
 ਆਖਿਆ ਇਕਬਾਲ ਦਾ ਉਹ ਅੱਖ ਅਖਵਾਉਣਾ ਤੇਰਾ।
 ਹਾਂ ਪੀੜ ਹੋਵੇ ਕਿਧਰੇ, ਉਹ ਸਾਇਹਾ ਰੋਣਾ ਤੇਰਾ।
 ਹੁਣ ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਜਾਪਦਾ, ਹੋਣਾ ਜਾ ਨਾ ਹੋਣਾ ਤੇਰਾ।
 ਇਹ ਚੁੱਪ ਧੱਬਾ ਧੋਬੀਆ ! ਧੋਣਾ ਸੀ ਕਿਸ ਧੋਣਾ ਤੇਰਾ ?
 ਮਰਦਾਨਗੀ ਮਰਦੀ ਰਹੀ, ਇਕ ਹਾਹ ਵੀ ਨ ਨਿਕਲੀ।
 ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿਲ ਦੀ ਅੱਗ ਦਾ, ਇਕ ਆਹ ਵੀ ਨਾ ਨਿਕਲੀ।
 ਫੁੱਲ ਨਾਜ਼ਕ ਜਾਪਦਾ ਸਸਤਾ ਸੀ ਤੇਨੂੰ ਲੱਭਿਆ।
 ਅਹੁਦਿਆ ਦੇ ਭਾਹ ਹੋਠਾ, ਮਿਥਿਆ ਈ ਕੱਢਿਆ।
 ਮਹਿਕ ਤੇ ਅੰਬਾਰ ਨੂੰ ਤੂੰ ਹੋਠ ਗੰਦਗੀ ਦੱਬਿਆ।
 ਮਾਣਨ ਦੀ ਸੈ ਸੀ ਮੂਰਖਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਚਿਥ ਕੇ ਚੱਢਿਆ।
 ਕਾਵਿ ਜਿੰਦਗੀ-ਬਖਸ਼ ਦੇ ਤੂੰ ਅਤਿਥ ਏਲਟੇ ਕਰ ਗਿਆ।
 ਲੋਕ ਸਮਝਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਾਇਹ 'ਮੁਸਾਫਿਰ' ਮਰ ਗਿਆ।
 ਪਰਲੋ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਵਣੀ ਜ ਤੂੰ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾ।
 ਤੇਰੇ ਸਹਾਰੇ ਟਿਕਿਆ ਟੱਟੀਰਹੀਏ ਅਸਮਾਨ ਨਾ।
 ਦੇਸ ਸੇਵਾ ਸੀ ਬਹਾਨਾ, ਉਹ ਵੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾ।
 ਕਾਹਨੂੰ ਮਿਸਾਲਾਂ ਦੇਣੀਆ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾ।
 ਕਾਵਿ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਜੇ ਸੁੱਧ ਹਵਾ ਤੇ ਮਾਨਣੀ।
 ਤਾਂ ਲੀਡਰੀ ਦੇ ਟਿੱਬਿਆ ਦੀ ਛੱਡ ਮਿੱਟੀ ਛਾਨਣੀ।

(੧੯੪੯)

ਵੱਖਰਾ ਵੱਖਰਾ, ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ

ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
 ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
 ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ
 ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।
 ਵਗਦੇ ਵਗਦੇ ਨਦੀਆ ਨਾਲੇ,
 ਹੋਲੇ ਵਹਿਣ ਜਾਂ ਵੱਗਣ ਕਾਹਲੇ —
 ਵੱਗਦੇ ਰਹਿਣ
 ਤਾਂ ਸਾਗਰ ਹੀ ਹਨ ।
 ਛੱਪੜ, ਢੱਠਾ —
 ਵਹਿਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ
 ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਕੇ
 ਖੜੇ ਤਰੱਕਣ,
 ਤੱਪਣ,
 ਖਾ ਕੇ ਫੇਰ ਉਥਾਲੇ
 ਉੱਡਣ,
 ਪਰਬਤ ਦੀਆਂ ਚੁਪੌੜਾਂ ਖਾ ਕੇ
 ਫੇਰ ਪਰੱਤਣ,
 ਮੁੜ ਵੱਗਦੇ ਦੀ ਸੰਗਤ ਰਲਦੇ
 ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਪਰਵਾਨ ।
 ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
 ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
 ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ
 ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।
 ਮਿਲੇ ਪਰਦੇਸ
 ਜਾਂ ਬਣਿਆ ਦੇਸ,

ਦੇਸ ਮਿਲੇ
 ਬਣ ਗਿਆ ਜਹਾਨ,
 ਵਾਸੀ ਇਕ ਜਹਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ।
 ਮੁਲਕੀ ਵੰਡ, ਇਲਾਕੇ-ਬੰਦੀ —
 ਕੇਵਲ ਇਕ ਪ੍ਰਬੰਧ-ਸਹੂਲਤ,
 ਸਾਰੇ ਇਕ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਾਸੀ ।
 ਵਤਨ ਪਿਆਰ ਦਾ
 ਭੂਘਾ ਜਜ਼ਬਾ,
 ਇਕ ਉਦਾਹਰਣ —
 “ਇਕ ਇਕ ਅੰਗ ਨਰੋਆ ਮਿਲ ਕੇ
 ਸਾਰੇ ਤਨ ਦੀ ਬਣਦਾ ਸ਼ਾਨ ।”
 ਸਾਰੇ ਇਕ ਜਹਾਨ ਦੇ ਵਾਸੀ,
 ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
 ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
 ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿਆ
 ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।

ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ ਬੁੱਤ ਬਣਾਏ,
 ਇਕ ਸੁਚੱਜੇ ਕਾਰੀਗਰ ਨੇ ।
 ਸੰਗ-ਮਰਮਰੀ, ਚਿੱਟਾ-ਦੁੱਧ
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ-ਰੰਗੀਆ
 ਕੋਈ ਸਾਵਲਾ,
 ਕਣਕ ਵੰਨੀਆਂ
 ਕਈ ਮੂਰਤਾਂ,
 ਨਕਸ਼ ਸੁਨੱਖੀਆਂ
 ਕਈ ਮੂਰਤਾਂ,
 ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦੇ ਭੱਦੇ ਧੱਬੇ —
 ਉਚ-ਨੀਚ ਦੇ ਕੋਝੇ ਦਾਗ
 ਨਿਰਧਨ, ਸਰਧਨ ।
 ਵਿਤਕਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਝਰੀਟਾਂ ਪਾ ਕੇ,

ਆਪ ਪਿਆ ਹੈ ਕੋਝਾ ਬਣਦਾ
ਆਪੇ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ।
ਇੱਕੋ ਕਾਰੀਗਰ ਹੈ,
ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਿਆਨ,
ਸਭ ਜਾਨਾਂ ਵਿਚ,
ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ ਜਾਨ ।
ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ
ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।

ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ
ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਤੇ
ਇਨਸਾਨ ਬਤੋਰ ਇਨਸਾਨ,
ਇਨਸਾਨ
ਸਾਰੇ ਹੰਗਾ ਵਿਚ ਇਕ-ਰੰਗ ਹੈ,
ਜੇ ਕੋਈ ਸਕੇ ਪਛਾਣ ।
ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ
ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।

ਹੱਸਦਾ, ਹੱਸਦਾ
ਫੱਲ ਟਾਹਣੀ ਦਾ
ਮਿੱਥ ਦਿੱਤਾ
ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ;
ਨਿਕਲ ਗਿਆ ਰਸ—
ਪੈ ਗਈ ਫੋਗਾਂ ਦੀ
ਇਕ ਪੰਡ ਠਾਣੀ,
ਅੱਡ-ਅੱਡ ਹੋ ਗਏ
ਰੰਗ, ਵਾਸਨਾ,

ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਮੇਲ
ਤਾ ਫੁੱਲ ਸੀ ।
ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ,
ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ,
ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ,
ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।

ਜੰਗ ਦੇ ਆਸਕਾ ਨੂੰ
ਕੀ ਹਾਲ ?
ਕਬਜ਼ਾ ਕੁਝ ਲਾਸਾ ਦਾ ।
ਉਹਨਾ ਵੀ ਬਦਬੂ ਜਦ ਛੱਡੀ
ਫਿਰਸੀ ਨੱਕ ਲੁਕਾਈ ਭੱਜਿਆ
ਜੀਵਨ—ਜੀਵਨ ਹੀ ਹੈ—
ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਹੋਵੇ,
ਜੀਵਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਬਦਲਣ,
ਜੀਵਦਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਬਦਲਦੇ,
ਜੀਵਦਿਆਂ ਦੇ ਚਾਅ ਬਦਲਦੇ ।
ਜੀਵੇ ਵੱਗਦੇ ਪਾਣੀ ਵਾਗਣ
ਵਿਛੜਨ;
ਵਿਛੜ-ਵਿਛੜ
ਫਿਰ ਮਿਲਦੇ ।
ਵੱਖਰਾ, ਵੱਖਰਾ
ਕਤਰਾ, ਕਤਰਾ
ਮਿਲਿਆ, ਮਿਲਿਆ
ਸਾਗਰ, ਸਾਗਰ ।
ਕਤਰਾ ਦਰਿਆ,
ਦਰਿਆ ਸਾਗਰ,
ਵਗਦਾ ਰਹੇ
ਪਰ, ਵੱਗਦਾ ਰਹੇ ਤਾ ।

(੧੯੬੫)

ਸਤਾਈ ਮਈ

ਸੰਨ ਉੱਨੀ ਸੌ ਚੌਠ੍ਹਾ—
 ਸਤਾਈ ਮਈ ਦੀ
 ਸਿਖਰ ਦੋਪਹਿਰੇ, ਦੋ ਵਜੇ ਹੀ
 ਰਾਤ ਕਾਲੀ ਪੈ ਗਈ ।
 ਸ਼ਾਮ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ,
 ਆਕਾਸ਼ ਕੁਝ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਚੈਨ ਅੱਜ ਲੀਤਾ ਕਿਸੇ ਬੇਚੈਨ ਨੇ,
 ਬੇ-ਚੈਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋ ਗਈ,
 ਸਾਰੀ ਖੁਦਾਈ ਹਿੱਲ ਗਈ ।
 ਜਾਗਣ ਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਾਰ ਸੀ
 ਉਹ ਸੌਂ ਗਿਆ,
 ਜਾਗਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ ਹੁਣ
 ਹਰ ਏਕ ਨੂੰ ।
 ਤਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਅਸਮਾਨ 'ਤੇ—
 ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੀ ਕਰੇ ?
 ਰਾਤ ਹੈ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ,
 ਅਸਮਾਨ ਕੁਝ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਜਾਗਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ—
 ਪਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਕਦੋਂ ਤਕ ?
 ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨੀਂਦਰ
 ਸੁਆਂਦਾ, ਸੌਂ ਗਿਆ ।
 ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਨੀਂਦਰ
 ਸੌਂ ਗਿਆ ।
 ਜਾਗਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ—
 ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਤਕ ?

ਰਾਤ ਕੁਝ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ,
 ਅਸਮਾਨ ਕੁਝ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਤਾਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਣਤੀ ਲਈ
 ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕੀ ਕਰੇ ?
 ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੋਢਿਆ
 ਇਕਸਾਰ ਚੁੱਕੀ ਰਖਿਆ,
 ਅੱਜ ਜੇ ਉਹ ਹੰਭ ਗਏ ਤਾਂ
 ਕੋਈ ਅਣਹੋਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਇਹ ।
 ਭਾਰ ਚੁੱਕਣਾ ਪਏਗਾ ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ,
 ਹਉਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਥਰੂ ਕੇਰਿਆ
 ਭਾਰ ਇਹ ਖੁਰਨਾ ਨਹੀਂ ਘਾਟਣਾ ਨਹੀਂ
 ਰਾਤ ਉਭੋਂ ਧੁੰਦਲੀ
 ਆਕਾਸ਼ ਅੱਜ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਅਗਾਹ-ਵਧੂ ਰਾਹ-ਨੁਮਾ ਨੇ
 ਪਰਤਣਾ-ਮੁੜਨਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ।
 ਮਿੱਥ ਕੇ ਮੰਜਲ ਨੂੰ, ਟੀਚਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ
 ਉਹ ਮੁਸਾਫਰ ਤੁਰ ਗਿਐ,
 ਵਿੱਥ ਬਹੁਤੀ ਪਾ ਕੇ ਉੱਚਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਐ ।
 ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉੱਚਾ
 ਆਪ ਉੱਚਾ ਹੋਣ ਲਈ ।
 ਚੰਨ ਹੈ ਆਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਧਰਤੀ ਲਈ,
 ਅੰਬਰੀ ਸੂਰਜ ਵੀ ਹੈ ਧਰਤੀ ਲਈ,
 ਇਹ ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਹੋਏ ਨੇ, ਬਸ ਦੂਰ ਤੀਕਣ
 ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਹੁੰਚਾਣ ਲਈ ।
 ਨੀਵੀਆਂ ਨੁੱਕਰਾਂ ਦੇ ਤੀਕਣ
 ਚਾਨਣਾ ਫੈਲਾਣ ਲਈ ।
 ਠਰਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੁਝ
 ਨਿੱਘ ਪੁੱਜੇ—
 ਇਹ ਹੀ ਮਕਸਦ ਹੈ ਇਹਨਾਂ ਦਾ
 ਇੰਜ ਉੱਚੇ ਹੋਣ ਦਾ ।

ਰਾਤ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੁੰਦਲੀ
 ਆਕਾਸ਼ ਕੁਝ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਤਾਰੇ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ
 ਮਗਰ ਜਾਂਦੀ ਨਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋਅ ।
 ਇਹ ਘਟਾਵਾਂ ਕਾਲੀਆ, ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ
 ਚੰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈਂਦੀਆਂ ਬੇਸ਼ੱਕ ਲੁਕੇ ।
 ਰਾਤ ਕੁਝ ਪੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ
 ਆਕਾਸ਼ ਕੁਝ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ ।
 ਜਗ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਛੋਕੜ—
 ਉਦਾਂ ਹੀ ਉਹਨਾ ਦੀ ਲੋਅ,
 ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁਣਗੇ ਜੋ
 ਵੇਖ ਸਕਣਗੇ ਇਹ ਲੋਅ ।
 ਲਾਲ ਤੁੱਲਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ,
 ਜਵਾਹਰ ਨਹੀਂ ਵਿਕਦੇ ਕਦੇ ਵੀ
 ਮਾਸ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ।
 ਸੱਚ, ਨਿਆ, ਤਪ, ਬੀਜਤਾ,
 ਤਿਆਗ—
 ਆਪਾ ਵਾਰਨ ਦੀ ਮਸਾਲ ।
 ਇਹ ਸਦਾ ਜਿੰਦਾ ਹੈ ਸਮਝੋ—
 ਇਹ ਹੈ ਅਸਲੀ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ।
 ਇਸ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਆਸਿਆ ਵਿਚ
 ਹੈ ਅਗੰਮੀ ਕੋਈ ਫੁਹ ।
 ਮਾਸ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ਦੇ ਵਿਚ
 ਇਸ ਨੇ ਕਦੇ ਪਾਇਆ ਨਾ ਮੁਹ ।
 ਰਾਖ ਰੂੜੀ ਬਣ ਕੇ ਖਿੱਲਰੀ —
 ਏਸ 'ਚੋਂ ਵੀ ਲੋੜਵੰਦਾ ਵਾਸਤੇ
 ਪੁੰਗਰਿਆ ਜੀਵਨ ਦਾ ਬੀਜ ।
 ਤਾਰੇ ਨਹੀਂ ਆਕਾਸ਼ 'ਤੇ
 ਅੱਜ ਰਾਤ ਹੈ ਪੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ,
 ਡਲੁਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਿਛੋਕੜ —

ਏਸ ਚੰਨ ਦੀ ਚਾਨਣੀ ।
ਫੁੱਲ ਕੁਮਲਾਦਾ ਹੈ —
ਉਸ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਜਾਦੀ ਸਮੇਂ ।
ਰਾਤ ਹੈ ਧੁੰਦਲੀ ਜਿਹੀ,
ਆਕਾਸ਼ ਹੈ ਮੈਲਾ ਜਿਹਾ
ਤਾਰੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਗ ਰਹੀ
ਉਹਨਾ ਦੀ ਲੋਅ ।

(੧੯੬੪)

ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਵਤਨ ਦਾ ਹੁਣ ਤਕ ਪੁਜਾਰੀ ।
ਨਹੀਂ ਉੱਤਰੀ ਅਜੇ ਤਕ ਵੀ ਖੁਮਾਰੀ ।
ਲੰਘੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਵੇਂ ਹੀ ਉਮਰ ਸਾਰੀ ।
ਮਗਰ ਪਰਬੱਲ ਹੈ ਇਕ ਸੋਚ ਜਾਰੀ ।
ਮੇਰੇ ਜਜ਼ਬੇ ਇਹ ਜਾਨਣ ਨੂੰ ਨੇ ਕਾਹਲੇ :
ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਮੇਰਾ ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੇਰੀ ਜਗੀਰ ਏ ।
ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਏ ।
ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਆਦਿ ਮੇਰਾ, ਇਹੀ ਅਖੀਰ ਏ ।
ਮੈਨੂੰ ਏਸ ਦਾ ਦਲੀਆ ਵੀ ਖੀਰ ਏ ।
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਫਿਕਰ ਹੋਈ ਕਿਉਂ ਦੁਆਲੇ :
ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ ਹਰਾਰਤ ।
ਨਾ ਸਮਝੇ ਏਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਰਾਰਤ ।
ਬੁੱਝਣ ਯੋਗ ਹੈ ਇਹ ਇਕ ਬੁਝਾਰਤ ।
ਇਕ ਦੀ ਝੋਂਪੜੀ, ਇਕ ਦੀ ਅਮਾਰਤ ।
ਸੁਆਲ ਇਸ ਵਿਤਕਰੇ ਨੇ ਕਈ ਉਠਾਲੇ ।
ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਹੀ ਸੀ ਉਹ ਦੁਹਾਈ ।
ਵਤਨ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨਵੀਂ ਸੀ ਜਾਨ ਪਾਈ ।
ਹੋਈ ਸੀ ਦੂਰ ਤਕ ਜਿਸ ਦੀ ਸੁਣਾਈ ।
ਦੇਸ਼ੋਂ ਗ਼ੈਰ ਨੇ ਗਠੜੀ ਉਠਾਈ ।
ਰਿਹਾ ਬਾਕੀ ਮਗਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸੁਆਲ ਏ :
ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਇਉਂ ਜਾਪੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਚੋਭ ਚੁੱਭੇ ।
 ਹੈ ਸਿੱਧਾ ਤੀਰ, ਵਿਚ ਸੀਨੇ ਦੇ ਖੁੱਭੇ ।
 ਘੁੰਮਣ-ਘੇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਮਨ ਡੁੱਬੇ !
 ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ਹਿਰਦੇ 'ਚ ਸੁਬੂ ।
 ਹੁਣੇ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ, ਨਿਰਣਾ ਇਹ ਕਰਾ ਲੇ ।
 ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਦੀ ਤਰਾਵਤ ।
 ਵਤਨ ਸੱਖੀਆ ਕਹੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪਾਵਤ ।
 ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਕੋਈ ਅਦਾਵਤ ।
 ਕੋਈ ਰੱਣਾ ਕਹੇ, ਕੋਈ ਬਗ਼ਾਵਤ ।
 ਇਹ ਪਰਗਟ ਹੋ ਰਹੇ ਅਰਮਾਨ ਪਾਲੇ ।
 ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਨੇ ਦਿੱਡ ਵਿਚ ਖਾਣਾ ਲੁਕਾਈਆ ।
 ਵਤਨ ਵਾਲਾ ਦਏ ਭੁੱਖਾ ਦੁਹਾਈਆ ।
 ਵਤਨ ਦੇ ਪੈਰ ਵਿਚ ਨਦੀਆ ਸਮਾਈਆਂ ।
 ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦੀਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹੀਆ ਤਿਹਾਈਆਂ ।
 ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹਵਾਲੇ ।
 ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਦੇ ਪੈਣ-ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਤਾਸੀਰਾਂ ।
 ਵਤਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਰਦਾ ਨਾਲ ਪੀੜਾਂ ।
 ਵਤਨ ਤਾਂ ਪੈਰ ਰੱਖਦਾ ਵਿਚ ਅਮੀਰਾਂ ।
 ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਝੱਗਾ ਲੀਰਾ-ਲੀਰਾ ।
 ਇਹ ਪੂਜੀ ਪੂਜੀਏ ਜਾਂ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ?
 ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਦੇ ਜਿਸਮ ਵਿਚ ਹੈ ਆਤਮਾ ਇਹ ਵਤਨ ਵਾਲਾ ।
 ਵਤਨ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵਿਚ ਹੈ ਵਾਸਨਾ ਇਹ ਵਤਨ ਵਾਲਾ ।
 ਵਤਨ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਇਹ ਵਤਨ ਵਾਲਾ ।
 ਵਤਨ ਬੁੱਢੇ ਦੀ ਸਮਝੋ ਢਾਸਨਾ ਇਹ ਵਤਨ ਵਾਲਾ ।

ਵਤਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕੀ ਕੋਈ ਵਤਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਵਖਾਲੇ ?

ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

ਅਸਲ ਵਿਚ ਵਤਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਵਤਨ ਹੈ ।

ਵਤਨ-ਮਾਲਾ ਦਾ ਮਣਕਾ ਇਹ ਰਤਨ ਹੈ ।

ਵਤਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਯਤਨ ਹੈ ।

ਨਿਰਾ ਜਜ਼ਬਾ ਨਹੀਂ, ਸੱਚਾ ਕਥਨ ਹੈ ।

ਬਣਾਣੀ ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਏ ਸੋ ਬਣਾ ਲੇ ।

ਵਤਨ ਪੂਜਾਂ ਕਿ ਪੂਜਾਂ ਵਤਨ ਵਾਲੇ ?

(੧੯੫੯)

ਵੀਅਤਨਾਮ

ਵੀਅਤਨਾਮ ਵਿਚ
 ਵਸਾਈ ਅੱਗ ਦਾ
 ਧੂੰਆਂ
 ਫੈਲਿਆਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ
 ਵੀਅਤਨਾਮ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੁਣ
 ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ —
 ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਏਕਤਾ
 ਅਮਨ ਦੀ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ
 ਮੌਤ ਹੈ
 ਜੰਗ-ਬਾਜ਼ ਦੀ ।
 ਹਿੱਲ ਗਏ ਥੰਮ੍ਹ
 ਸਾਮਰਾਜੀ ਮਹਿਲ ਹੇ ।
 ਆਹਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
 ਬਾਰੂਦ ਹੈ,
 ਅੱਥਰੂਆਂ ਵਿਚ ਅੱਗ ਹੈ ।
 "ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਲਤਾੜੀ ਬਰਫ
 ਧਾਰਦੀ ਪੱਥਰ ਦਾ ਰੂਪ"
 ਹੱਕ ਲਈ ਮਰਨਾ—
 ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ,
 ਦੇਸ਼-ਰਾਖੀ ਲਈ
 ਟਾਕਰਾ—
 ਇਕ ਦਲੇਰੀ ਦਾ ਕਦਮ,
 ਐਸੀ ਬਦ-ਅਮਨੀ ਵੀ
 ਸਾਧਨ ਅਮਨ ਦਾ ।

ਵੀਅਤਨਾਮ ਵਿਚ
 ਲਹੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੱਗ ਰਿਹਾ,

ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੇ ਅਮਨ ਦਾ
 ਸੰਦੇਸ਼ ਲਿਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ।
 ਜਿੱਤ ਵੀ ਜੰਗ-ਥਾਜ਼ ਦੀ
 ਇਕ ਹਾਰ ਹੈ,
 ਜੰਗ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਦੀ
 ਜਿਨਸ —
 ਲਾਸਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ।
 ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਵਸੀਲੇ
 ਦੁੰਡਣਾ —
 ਆਪਣੇ ਮਰਨੇ ਦਾ ਸਾਮਾਨ
 ਇਹ ਚੰਗਾਰੀ ਜਿਤਨੀ ਵੀ
 ਰਖੇਗੀ,
 ਭਖਾਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਹੀ
 ਇਸ ਦਾ ਸੇਕ
 ਸਹਿਣਾ ਪਏਗਾ ।
 ਇਹ ਕਵੀ ਦਾ ਹੀ
 ਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ,
 ਹੱਕ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ,
 ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ
 ਫ਼ਰਿਆਦ ਹੈ,
 ਵੀਅਤਨਾਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼
 ਹੁਣ
 ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ ।

[ਇਹ ਕਵਿਤਾ ਜੀ. ਡੀ. ਆਰ. (ਈਸਟ ਬਰਲਿਨ) ਦੀ ਸੰਸਾਰ ਅਮਨ
 ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਅਵਸਰ 'ਤੇ ਓਥੋਂ ਦੇ ਰੇਡੀਓ ਤੋਂ ਸਣੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ
 ਉਲਥੇ ਦੇ ਨਸ਼ਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ।] (੧੯੬੯)

ਲੈਨਿਨ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਤੋਂ

ਚੁਪ-ਚਾਪ
ਸਾਂਤ ਵਾਤਾਵਰਨ,
ਹੌਲੇ ਪੌਲੇ ਪੈਰ
ਲੰਮੀ ਇਕ ਕਤਾਰ,
ਨਿੱਘੀ ਜਿਹੀ ਸਨਮਾਨਤਾ—
ਪੜ੍ਹੀ ਜ ਦੀ ਸਾਫ
ਹਰ ਇਕ ਚਿਹਰਿਉਂ ।

ਜਾਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ
ਪਾਈ ਜਾਨ
ਸਾਰੇ ਦੇਸ ਨੇ,
ਪਿਆ ਉਹ
ਬੇ-ਜਾਨ ਨਹੀਂ ।
ਸਾਰੀਆ ਜਾਨਾਂ 'ਚ
ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਹੈ,
ਦੇਸ ਸਾਰੇ ਨੂੰ ਜਗਾ
ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ।

ਗੁੰਦਿਆ ਹਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਇਹ ਸੁਰਖ ਫੁੱਲ
ਹੋ ਰਹੇ ਨੇ ਜਿਸ ਦੀ ਭੇਟ,
ਉਸ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੈ
ਰੋਗਤ ਮਿਲੀ ।
ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸਨਾ—
ਆਪਣੀ ਉਸ ਦੀ ਹੀ
ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਟ ਹੈ ।

ਭੰਨ-ਭੁੰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ
 ਸਾਮਰਾਜੀ ਮਹਿਲ—
 ਜ਼ਾਰ-ਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਹਿਸਾਰ,
 ਕਰਮ-ਯੋਗੀ
 ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ?
 ਢਾਹਣ ਤੇ ਤਾਮੀਰ ਦੇ ਨੇ
 ਵੱਖਰੇ ਵੱਖਰੇ
 ਰੱਛ-ਕਾਨ ।

ਚੁੱਪ ਹੈ, ਪਰ
 ਲੱਗ ਗਈ
 ਇਕ ਬੱਚੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹੀ
 ਮੂੰਹ ਨੂੰ
 ਅੱਜ ਹੈ—ਇਸ ਦੀ ਜਬਾਨ :
 "ਅਮਨ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ,
 ਚੰਗੀ ਉਸਾਰੀ ਵਾਸਤੇ
 ਹੈ ਲੋੜ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਤੀ ਦੀ—
 ਡੂੰਘੀ ਸਿਆਣਪ ਸੋਚ ਦੀ ।"

ਚੁੱਪ ਦੀ ਹੀ ਜਬਾਨ ਵਿਚ
 ਸੋਚ ਹੋ ਰਹੀ
 ਸਾਕਾਰ :
 ਮਨੁੱਖ-ਮਾਤਰ ਦੀ ਭਲਾਈ—
 ਅਮਨ ਦੇ ਵਿਚ
 ਫੁੱਪਿਆ ਇਸ ਦਾ ਹੈ ਰਾਜ ।

ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ
 ਸਾਹੋ-ਸਾਹ ਹੋਇਆ
 ਹਮੇਸ਼ਾ ।
 ਹੁਣ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹ
 ਰਲ ਗਏ

ਸਾਰਿਆਂ ਸਾਹਵਾਂ
 ਦੇ ਵਿਚ ।
 ਬੇ-ਸਾਹ ਨਹੀਂ
 ਉਹ ਚੁੱਪ ਨਹੀਂ,
 ਫੁੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿ
 ਆਪੇ ਬੋਲਦੀ ਹੈ
 ਵਾਸਨਾ—
 ਖਿੱਲਰਦੀ ਹੈ
 ਵਾਸਨਾ ।

(੧੯੬੯)

ਮੇਰਾ ਵਤਨ

ਮੇਰਾ ਦੇਸ
 ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ
 ਲੱਭਤਾਂ ਦਾ ਘਰ
 ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਜ਼ਰੀਏ
 ਪਾੜ ਪਾੜ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਾਂ
 ਵਤਨ ਮੇਰੇ ਵਿਚ
 ਕੀ ਕੁਝ ਹੈ
 ਪਰ ਸਭ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ।
 ਚੌੜੇ ਸਾਗਰ ਤਹਿ ਡੂੰਘੀ ਵਿਚ
 ਸੁਰੇ ਮੋਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਛੁਪਾਏ ।
 ਸਰਲ ਵਗਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ
 ਖਿਲਰੀ ਖਿਲਰੀ
 ਪੰਘਰੀ ਪੰਘਰੀ ਚਾਂਦੀ ।

ਧਰਤੀ ਉਗਲੇ ਸੌਨਾ
 ਜੰਗਲ ਘਣੇ
 ਸੁਖਾਵੀਆਂ ਛਾਵਾ
 ਬੂਟੀਆਂ ਉੱਗਣ ਨਰੋਈਆਂ
 ਜਿੰਦਗੀ ਬਖਸ਼ ਹਵਾਵਾਂ
 ਪੰਜ ਕਲਿਆਣੀਆਂ ਦੁੱਧਲ ਮੱਝਾਂ
 ਗੋਰੀਆਂ-ਲਾਖੀਆਂ ਗਾਵਾ ।
 ਪਰਬਤ ਪਹਿਰੇਦਾਰ
 ਪੱਥਰ ਹੀਰੇ ਖਾਣਾ
 ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਦੀ ਇਕ ਇਕ ਖਾਣ
 ਗਿਣ ਗਿਣ ਦੱਸਾਂ ਕਰ ਕਰ ਮਾਣ ।

ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਵਿਚ
 ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ
 ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ—
 ਪਰ ਸਭ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ
 ਦੀਵੇ ਬੁਝਦੇ ਦਿਸਦੇ ਜਾਪਣ
 ਭਰੇ ਤੇਲ ਦੇ ਖੂਹ
 ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁੰਦਿਆਂ
 ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਾਂ
 ਥੋੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਪਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪਏ ਹਾਂ ।

ਮੇਰਾ ਦੇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ
 ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀ
 ਸੋਨੇ ਦੀ ਇਹ ਚਿੜੀ
 ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਸੋਧ ਨਿਸ਼ਾਨਾ
 ਪਿੰਜਰੇ ਅੰਦਰ ਜਖ ਰਿਹਾ ਸੀ
 ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਰੋਂ ਆਣ ਬੇਗਾਨਾ
 ਹੁਣ ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਹਾਨਾ ।
 ਦੋਸ਼ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੱਥੇ ਮੜ੍ਹੀਏ
 ਅਸਲ ਵਿਚ
 ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ
 ਇਕ ਭੁੱਖਾ
 ਇਕ ਰੱਜਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ।

ਮੇਰਾ ਦੇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ
 ਸਾਹ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਟਿੱਬੇ ਇਸ ਦੇ
 ਡਿੱਗਣ ਦਾ ਭਰ ਟੋਏ
 ਮਿੱਟੀ ਉਤਨੀ
 ਜਿਤਨੀ
 ਟਿੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਸਾਰਾ ਕਰਿਆਂ
 ਟੋਏ ਜਾਵਦੇ ਪੂਰੇ
 ਪੱਧਰੇ ਰਾਹ 'ਤੇ

ਸਾਹ ਨਹੀਂ ਫੁਲਦਾ
ਨਾ ਠੁੱਡੇ ਨਾ ਠੋਹਕਰ
ਮੇਰਾ ਦੇਸ਼ ਵਿਸ਼ਾਲ ।

ਇਸ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ
ਸਭ ਦਾ ਵਿਰਸਾ
ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਦੇਸ਼
ਇਸ ਦੇ ਸਾਲਮ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚ
ਮੇਰਾ ਵੀ ਇਕ ਸਾਹ
ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਦੇਸ਼
ਇਕ ਇਕ ਇਕ
ਇਕੱਲੇ ਦਾ ਵੀ
ਦੇਸ਼ ਮੇਰੇ ਵਿਚ
ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ
ਪਰ
ਸਭ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

(੧੯੭੪)

ਅਮਰੀਕਾ

1990

ਪਾ ਲਿਆ ਮੋਤ ਤੇ ਕਾਬੂ
 ਰਹਿਣ ਬਹਿਣ ਲਈ
 ਥਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੀ
 ਧਰਤੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਲੱਭ ਲਈਆਂ
 ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਮਾਨ
 ਐਥੇ ਮਿਲ ਰਹੇ ।
 ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਜੋ ਲੋਕ
 ਰਹਿਣ ਲਈ
 ਭੱਜੇ ਸਨ ਚੰਨ ਵਲ
 ਵਿਚ ਵਿਚਾਲੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹਨ ।
 ਮਣਾਂ ਮੂੰਹੀਂ ਅਨਾਜ
 ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਵਾਲਾ
 ਅਨਭਵ ਕਰ ਰਿਹਾ ਲੋੜ
 ਆਪ ਅਨਾਜ ਦੀ ।

ਦਰਿਆਵਾਂ ਝੀਲਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ
 ਮੋੜ ਦਿਤੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਲ
 ਮੁੰਡਿਆਂ ਕੁੜੀਆਂ
 ਪਾਇਆ ਸ਼ੋਰ ;
 ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੁਆਦ
 ਸਾਡੇ ਨਹਾਣ ਦਾ ।
 ਨਹਾਣ ਦਿਆਂ ਸੂਟਾਂ ਦੇ ਵਪਾਰੀ
 ਹੋਏ ਨਿਕੰਮੇ
 ਥੋਠੇ ਧਰਨੇ ਮਾਰ ।

ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਮੁਕਿਆ
 ਬਾਹਰ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ਮਾਲ
 ਵਡੇ ਵਡੇ ਲੱਖ ਪਤੀਆਂ ਦਾ
 ਹੋਇਆ ਬੁਰਾ
 ਹੈ ਹਾਲ ।
 ਹੱਥ ਤੇ ਹੱਥ ਧਰ ਬੈਠੇ ਨਾਈ
 ਕਟਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਵਾਲ
 ਰੁਖ ਲੋਕਾਂ ਦਾ
 ਆਪਣੀ ਵਲ ਮੋੜਨ ਲਈ
 ਨਵੀਂ ਹੈ ਵਿਚਲੀ ਚਾਲ
 ਫਿਰਨਾ ਚੰਗਾ ਜਾਣਨ ਲੱਗੀਆਂ
 ਕੁੜੀਆਂ ਪੈਰੋਂ ਨੰਗੀਆਂ
 ਮਰਦ ਖੁਸ਼ ਹਨ
 ਕਿਉਂ ?
 ਚੰਗੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ
 ਵਹੁਟੀਆਂ ਵੀ
 ਕਈ ਵੇਰਾਂ
 ਵਖਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸੀ ਜੁੱਤੀਆਂ
 ਪਸੇਮਾਨ ਹੈ ਮੋਚੀ ।
 ਕਪੜੇ-ਲਤੇ ਦੀ
 ਬਹੁਤੀ ਮੁਹਤਾਜੀ
 ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕੁੜੀਆਂ
 ਖੜਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ
 ਕਪੜੇ ਦੀਆਂ
 ਵਡੀਆਂ ਵਡੀਆਂ ਮਿੱਲਾਂ
 ਉੱਜ ਵੀ ਤੰਗ ਸਨ
 ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਵਾਲੇ
 ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਹੈ ਘਾਟ
 ਪਾਣੀ ਖੇਤਾਂ ਵਲ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ
 ਬੰਦ ਹੋਈਆਂ

ਆਬਸਾਰਾਂ
 ਜੋ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ
 ਵਡੀ ਸੈ ਦਾ ਦਾਰੂ ਮਿਲਿਆ
 ਨਿੱਕੀ ਹੈ ਭੁਲ ਜਾਂਦੀ ।
 ਮੌਤ ਦਾ ਦਾਰੂ ਜਦ ਦਾ ਲੱਭਾ
 ਬੀਮਾਰ ਦਵਾਈਆਂ ਹੀ
 ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ
 ਵਡੇ ਵਡੇ ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
 ਕਬਰਾਂ ਵਰਗੀ ਸ਼ਾਂਤੀ
 ਡਾਕਟਰ ਬੈਠ
 ਉਬਾਸੀਆ ਮਾਰਨ
 ਸੋਚਣ ਭੁੱਖ ਦਾ ਇਲਾਜ
 ਮੌਤ ਦਾ ਦਾਰੂ ਲਭਦੇ ਲਭਦੇ
 ਸੁੱਝੀ ਨਾਲ ਗੱਲ
 ਜੰਮਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ।
 ਜਾਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬੰਦ
 ਆਣ ਦਾ ਖੁਲ੍ਹਾ
 ਭੀੜ ਅਵੱਸ ਹੈ
 ਹਾਦਸਿਆਂ ਦਾ ਡਰ
 ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੋਖਲਾ
 ਕੁਦਰਤ ਉਤੇ ਕਾਬੂ ਪਾ ਕੇ
 ਜਦ ਤੋਂ ਰੋਕੀ ਮੌਤ
 ਬਾਹਰ ਗਏ ਅਮਰੀਕਨ
 ਘਰ ਵਲ ਮੁੜ ਪਏ
 ਮੌਤ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਰ੍ਹੇ ਪਰ੍ਹੇ
 ਪਰਤ ਰਹੇ ਨੇ ਸਾਰੇ
 ਇਸ ਲਈ ਉਰ੍ਹੇ ਉਰ੍ਹੇ
 ਵੀਅਤਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ
 ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਏ ਕੰਬੋਡੀਆ
 ਇਜ਼ਰਾਈਲ ਕੁੜਿੱਕੀ ਫਾਥਾ

ਹਥਿਆਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ
 ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ
 ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ
 ਮਰਨਾ ਬੰਦ ਹੈ
 ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਜੀਣਾ
 ਬੁੱਢਿਆਂ ਦੀ ਹੈ
 ਬਣ ਗਈ ਫੌਜ
 ਇਕ ਪਾਸੇ ਦਾ ਖਰਚ ਸੀ
 ਘਟਿਆ
 ਪਰ ਹੁਣ ਦੂਣਾ-ਤੀਣਾ
 ਵਧਿਆ
 ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਚੰਗਾ
 ਸਾਇੰਸਦਾਨਾਂ ਲੈ ਲਿਆ ਪੰਗਾ
 ਜਦ ਤੋਂ ਉਡਿਆ
 ਮੌਤ ਦਾ ਭੈ
 ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਸਭ ਲਾਪ੍ਰਵਾਹ
 ਮੌਤ ਦੀ ਉਲਝਣ ਕੀਹਦੀ ਹੈ
 ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਚੇ ਪੈ ਗਏ
 ਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ
 ਸੋਚ ਉਡਾਰੀ
 ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਉਲਟੀ ਤਿਆਰੀ
 ਚੰਗਾ ਹੈ
 ਮੋਟਰ ਖੜੀ ਕਰਨ ਦੀ
 ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ
 ਥਾਂ ।
 ਲਿਫ਼ਟਾਂ ਚੁਕਣ
 ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ
 ਨਾ ਉਰਵਾਰ
 ਨਾ ਪੁਜਣ ਪਾਰ
 ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ

ਜਿਤ ਕੇ ਹਾਰ
 ਚੰਨ ਤੇ ਸੀ ਜਦ ਹੱਥ
 ਜਾ ਪਾਇਆ
 ਮੁੰਡਿਆਂ ਕੁੜੀਆਂ
 ਨਹੀਂ ਸੀ
 ਇਤਨਾ ਬੁਰਾ ਮਨਾਇਆ
 ਠੰਢੇ ਚੰਨ ਦੇ ਘਟ ਪੁਜਾਰੀ
 ਵਧੀਆਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ
 ਮੂੰਹ ਦਿਤੇ ਸੂਰਜ ਵਲ ਮੋੜ
 ਜਦ ਸੂਰਜ ਵੀ ਕਾਬੂ ਆਇਆ
 ਧੁਪ ਸੇਕਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਗਵਾਇਆ
 ਨੱਢੀ ਖੁੱਢੀ
 ਹਰ ਜਨਾਨੀ
 ਗੰਦਮੀ ਰੰਗ ਦੀ
 ਬੜੀ ਚਾਹਵਾਨ
 ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਤੋਂ ਤੰਗ ਸੀ ਆਈ
 ਧੁਪ ਸੇਕ ਕੇ
 ਕਣਕ ਵੰਨਾ
 ਰੰਗ ਬਦਲਾਈ
 ਜਿਵੇਂ ਜਾਪਦੀ
 ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੀ
 ਫੜ ਵਿਗਿਆਨੀ
 ਸੂਰਜ ਲੈ ਗਏ
 ਅਮਰੀਕਨ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਚਾਅ
 ਜਿਥੇ ਸਨ ਉਥੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ
 ਖੁਫੀਆ ਖਬਰ ਦੇਣ ਲਈ
 ਆਲੇ
 ਜਣੇ ਜਨਾਨੀ ਦਾ ਵੀ ਭੇਦ
 ਜੋ ਚਾਹੇ ਉਹ
 ਘਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ

ਆਪੇ ਪਾ ਲਏ
 ਨਾ ਓਹਲਾ
 ਨਾ ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਹ
 ਹਰ ਇਕ ਘਰ ਵਿਚ
 ਇੱਟ ਖੜਕਾ
 ਬਣੇ ਤਮਾਸ਼ਾ
 ਵਾਹ ਬਈ ਵਾਹ
 ਔਖੇ ਨਾਈਟ ਕਲੱਬਾਂ ਵਾਲੇ
 ਹੋਏ ਨਿਕੰਮੇ
 ਲਗ ਗਏ ਤਾਲੇ
 ਅੰਦਰ ਜਾਣ ਲਈ
 ਕਿਉਂ ਖਰਚੇ
 ਕੋਈ ਪੈਸੇ
 ਬਾਹਰ ਜੋ ਫਿਰਦੀ
 ਹਰ ਇਕ ਨੰਗੀ
 ਇਕ ਲਈ ਜੋ ਗਲ ਮਾੜੀ
 ਦਿਸੇ
 ਦੂਜੇ ਲਈ ਉਹੋ ਹੈ
 ਚੰਗੀ
 ਪੈਸੇ ਲੈ ਨੰਗੋਜ ਵਖਾਵੇ
 ਭੱਜ ਭੱਜ ਲੋਕ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ
 ਮੁਫਤ ਫਿਰਨ
 ਕੋਈ ਤਨ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ
 ਤੱਕਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ
 ਸਾਰੀ ਹੋ ਗਈ ਇਹੋ ਜਿਹੀ
 ਇਕ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਕੀ ਹੋਇਆ
 ਬਿਖਰ ਗਿਆ ਸਭ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ
 ਅਣਜਾਣੂ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਸੌਖੇ
 ਜਾਣ ਗਏ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਔਖੇ
 ਅਣਜਾਣੇ ਕੁਝ ਜਾਣ ਵੀ ਸਕਣ

ਜਾਣ ਗਏ ਹੁਣ
 ਭੁਲ ਨਾ ਸਕਣ
 ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ
 ਪਵੇ ਮੁੜਨਾ ਉਂਜ ਹੈ
 ਔਖਾ
 ਬਾਹਰ ਦੂਰ ਦੂਰ
 ਥਾਵਾਂ ਲਈ ਲੜਦੇ
 ਭਾਵੇਂ ਉਦੋਂ ਵੀ ਸੀ
 ਮਹਦੇ
 ਜਾਦੇ ਸੀ ਮਰ ਜੀਣ ਲਈ ਹੀ
 ਵਧਾਣ ਵਾਸਤੇ
 ਮੁਲਕੀ ਹੱਦਾਂ
 ਹੁਣ ਪੈ ਗਈ ਉਲਟੀ
 ਸੁਲਝਾਣੀ
 ਉਲਝ ਗਈ ਹੈ
 ਘਰ ਦੀ ਤਾਣੀ
 ਮਿੱਟੀ ਹੋਈ ਖਰਾਬ
 ਅਕਲ ਦੀ
 ਜਿਤਨੀ ਦੂਰ ਹੋਈ
 ਬੇਅਕਲੀ ।
 ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ
 ਉੱਚੇ ਉਡਣ ਲਈ
 ਕਈ ਸਾਲ ਸੀ ਲਾਏ
 ਤੋੜ ਪਹੁੰਚ ਕੇ
 ਮਿੱਥੀ ਮੰਜਲ ਉਤੇ
 ਹੋਰ ਹੀ ਸੋਚਾਂ ਪੈ ਗਈਆਂ
 ਅੱਜ ਹੁਣ ਬਹਿ ਕੇ
 ਸਾਇੰਸਦਾਨ
 ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਨ
 ਕਿਤਨਾ ਚਿਰ ਲਗੇਗਾ

ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਨੂੰ
 ਫਿਰ ਇਸ ਟਿਕਾਣੇ ਉਤੇ
 ਟਿਕਣਾ ਠੀਕ ਹੈ
 ਉਲਟੇ ਸਾਰੇ ਦਿਸਣ ਚਾਲੇ
 ਕਾਲੇ ਗੋਰੇ ਤੇ ਗੋਰੇ ਕਾਲੇ
 ਕਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਗਲਾਂ ਵਿਚ
 ਗੋਰੀਆਂ
 ਗੋਰਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਾਲੀ
 ਚਮਕ ਰਹੀ ਕਾਲੀ ਦੀ ਲਾਲੀ
 ਗੋਰੀ ਜਰਾ ਕੁ ਪੀਲੀ ਪੈ ਗਈ
 ਧੁਪ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜ ਵਧੀਕ
 ਸੂਰਜ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਹੋ ਆਇਆ ।
 ਪਰਤ ਸਕਦੀਆਂ
 ਵਧੀਆਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ
 ਪਰਤ ਸਕਦੀਆਂ
 ਸੋਚ ਵਿਚਾਰਾਂ
 ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਮੁੜ ਕੇ
 ਨਹੀਂ ਪਰਤਦਾ
 ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ
 ਵੇਖੋ ਜਿੱਤਦਾ ਕੌਣ ?

ਆ ਸੱਜਣੀ ! ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ

ਆ ਸੱਜਣੀ ! ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ ।
 ਕਿਸੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪਈਏ ਐਸੇ
 ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਆਖੇ :
 "ਕਿਤੇ ਵੱਲ ਜਾਨੀਏ, ਝੱਲੀਏ !"
 ਅੱਖ ਬਚਾ ਕੇ ਡੰਡੀਏ-ਡੰਡੀਏ
 ਪੈਰ ਦਬਾ ਕੇ ਡੰਡੀਏ ਡੰਡੀਏ,
 ਹੌਲੇ ਹੌਲੇ, ਓਹਲੇ ਓਹਲੇ
 ਝਟ ਖਲੀਏ, ਝਟ ਚਲੀਏ !
 ਆ ਸੱਜਣੀ ! ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ ।

ਚੀਲ੍ਹਾਂ ਸਰੂ ਨਾ ਸਾਨੂੰ ਭਾਵਣ
 ਉਤਾਂਹ ਉਤਾਂਹ ਨੂੰ ਵੱਧਦੇ ਜਾਵਣ,
 ਖਿੱਲਰ ਖਿੱਲਰ ਜੋ ਬਾਹੀ ਉਲਾਰਨ
 ਘਣੀਆ ਝਾੜੀਆਂ ਮੱਲੀਏ ।
 ਨੀਵੇਂ-ਨੀਵੇਂ ਉੜ-ਉੜ ਭਾਵੇਂ
 ਤੁਰੀਏ ਤਲੀਏ ਤਲੀਏ,
 ਆ ਸੱਜਣੀ ! ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ ।

"ਗੁੰਮ ਗਏ ਹਾਂ" — ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਵੀ
 ਇਕ ਪਲ ਦੋ ਪਲ ਲਾਹੀਏ ।
 ਗੁੰਮਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਚਮੁਚ ਗੁੰਮੀਏ,
 ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੁਲਾਈਏ ।
 ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪ ਨਾ ਦਿਸੀਏ
 ਐਸੇ ਰਲ-ਮਿਲ ਘੁਲੀਏ ।
 ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਭਟਕਣ ਮੁੱਕੇ
 ਇਕ ਵੇਰਾ ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ ।
 ਆ ਸੱਜਣੀ ! ਗੁੰਮ ਚਲੀਏ,
 ਕਿਸੇ ਕੁਰਾਹੇ ਪਈਏ ਐਸੇ
 ਨਾ ਕੋਈ ਵੇਖੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਆਖੇ :
 "ਕਿਤੇ ਵੱਲ ਜਾਨੀਏ, ਝੱਲੀਏ ।"

ਗਜ਼ਲ

ਮੇਰਿਆਂ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਕਰਤੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁੱਛ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ,
ਮਾਲਿਕਾ ! ਇਹ ਆਦਮੀ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ, ਮੁਖਤਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਹੁਸਨ ਦੀਵੇ ਤੂੰ ਜਗਾਏਂ, ਸੜਨਾ ਭੰਬਟ ਦਾ ਗੁਨਾਹ,
ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਲਹਿਰ ਦੀ ਹਸਤੀ ਹੀ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ,
ਜਿੰਦਗੀ ਮੰਝਧਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਪਾਰ ਜਾਂ ਉਸ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਜੀਵਣਾ ਹੈ, ਹੱਸ ਕੇ ਸਹਿਣੇ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਾਦਸੇ,
ਮੌਤ ਹੈ ਨੀਂਦਰ ਸੁਖਾਵੀਂ, ਕੰਮ ਜੋ ਦੁਸਵਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਵੇਖ ਤੇਰੇ ਵਗਦੇ ਹੰਝੂ, ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਪੀ ਗਿਆ,
ਤੇਰੀ ਜਿੱਤ ਵੀ ਹੋ ਗਈ, ਮੇਰੀ ਵੀ ਹੋਈ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਰਾਹਨੁਮਾ ਮੇਰਾ ਰਿਹਾ, ਮੇਰੇ ਗ਼ਮਾਂ ਦਾ ਕਾਫ਼ਲਾ,
ਪ੍ਰੇਮ-ਰਾਹ ਦਾ ਮੈਂ ਮੁਸਾਫ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਕੋਈ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਇਸਕ ਦਾ ਸਾਗਰ ਏ ਝੁੰਘਾ, ਬਹੁਤ ਝੁੰਘਾ ਵੀ ਨਹੀਂ,
ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਔਖਾ, ਇਸ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਜਿੰਦਗੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ, ਉਮਰ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ,
ਚਾਰ ਦਿਨ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਭਾਵ ਉੱਕਾ 'ਚਾਰ' ਨਹੀਂ ।

ਹੁਣ ਮਸਾਂ ਕਿਧਰੇ ਅਸਾਨੂੰ ਆਈ ਏ ਜੀਵਣ ਦੀ ਜਾਂਚ,
ਆਪਣੀ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਵੈਸੇ ਕੁਝ ਇਤਥਾਰ ਨਹੀਂ ।

ਗਜ਼ਲ

ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਗਿਲਿਆਂ ਦੀ ਚੱਕੀ ਝੋਣ ਦਾ
ਹਾਸਿਆਂ ਵਿਚ ਹੈ ਪਿਆਪਾ ਰੋਣ ਦਾ ।

ਜਿਕਰ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸੋਹਣਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿਚ,
ਛਾਇਦਾ ਕੀ, ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ।

ਨਿਖਰ ਕੇ ਉਲਟੇ ਉਜਾਗਰ ਹੋਣਗੇ,
ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਉਜਾਂ ਦੇ ਧੱਬੇ ਧੋਣ ਦਾ ।

ਦੂਡ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੀ ਜਮਾਨਾ ਤੜਪਦਾ,
ਸੁਆਦ ਉਸ ਨੂੰ ਹੈ ਕੰਨੀਂ ਕਤਰੋਣ ਦਾ ।

ਇਸਕ ਅੱਡੇ ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਹੁਸਨ ਦੇ,
ਫੜ ਲਿਆ ਸੂ ਕੰਮ ਵਗਾਰਾਂ ਢੋਣ ਦਾ ।

ਸੁਣ ਲਏ ਮੈਂ ਸਭ ਨਿਹੋਰੇ ਸੁਣ ਲਏ,
ਲੱਗ ਗਿਆ ਹੈ ਠੀਕ ਸੁਆ ਸੌਣ ਦਾ ।

ਮਾਰ ਗਈ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਸਫਲਤਾ,
ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਦੀ ਸਾਂ ਮਨ ਤੜਪੋਣ ਦਾ ।

ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਮੁਸਾਫਿਰ ਸੁਣਨ ਉੱਚੀ ਲੱਗ ਪਿਐ,
ਮੈਂ ਬਹਾਨਾ ਭਾਲਿਆ ਭੋਰਾ ਕੁ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ।

ਰੁਬਾਈਆਂ

ਮੇਰੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਸਨੈ,
ਇਹ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸੰਗੀਨਾਂ ?
ਤੇਰੇ ਹੀ ਵੱਸਣ ਦਾ ਘਰ ਹੈ,
ਸੱਜਣ ! ਮੇਰਾ ਸੀਨਾ ।
ਡਰ ਹੈ ਕਿਧਰੇ ਤੇਰੀਆਂ ਚੋਭਾਂ,
ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗਣ ;
ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਹੈ ਨਿਰਭਰ
ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਜੀਣਾ ।

*

ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਜੱਗ ਨੇ ਮੈਨੂੰ
ਸਮਝ ਲਿਆ ਦੀਵਾਨਾ ।
ਇਸ ਇਕ ਗੱਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗਲੇ,
ਲਾਹਿਆ ਕੁਲ ਜ਼ਮਾਨਾ ।
ਹਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਪਾਗਲ ਹੈ ਇਹ,
ਇਸ ਦਾ ਦੋਸ ਨਾ ਕੋਈ ;
ਕਿਤਨਾ ਸੋਹਣਾ ਮਿਲਿਆ ਮੈਨੂੰ
ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਹਾਨਾ !

*

ਜਾਗੇ ਨਗਮੇ ਅਤੇ ਜਗਾਈਆਂ,
ਸੁੱਤੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਸਿਤਾਰਾਂ ।
ਆਮਦ ਸੁਣ ਕੇ ਪੰਛੀ ਜਾਗੇ,
ਰੋਣਕ ਵਿਚ ਗੁਲਜਾਰਾਂ ।
"ਭੈ ਗੁਲਰੀਨ, ਖੋਫ ਪੱਤ-ਝੜ ਦਾ;
ਡਰ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਸਿਰ 'ਤੇ';
ਕਿਤਨੇ ਖਤਰੇ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆਂ
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹਾਰਾਂ ।

ਕੀਤੇ ਪਾਠ, ਨਿਮਾਜਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ,
 ਹੱਥ ਨੂੰ ਖੂਬ ਧਿਆਇਆ ।
 ਮੰਦਰ, ਮਸਜਿਦ, ਗੁਰੂ-ਦੁਆਰੇ,
 ਜਾ ਜਾ ਕੇ ਜੱਸ ਗਾਇਆ ।
 ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਰ ਜਨ ਦਾ ਹਿਰਦਾ
 ਜੇ ਟੁੱਟਾ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ;
 ਇਕ ਮੰਦਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ
 ਇਕ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਢਾਹਿਆ ।

*

ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਸੈ ਨੂੰ,
 ਦੁੰਡੇ ਵਿਚ ਅਸਮਾਨਾਂ ।
 ਇਕ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਖੁਦ ਬੰਦਾ,
 ਦਏ ਬਣਾ ਅਫਸਾਨਾ ।
 ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਰੱਬ ਵੀ ਤਾਂ,
 ਇਕ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਬੁਝਾਰਤ ;
 ਬੁਝ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਜਦ ਤੀਕਣ
 ਇਨਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨਸਾਨਾ ।

*

ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ,
 ਚੰਨ ਚੜ੍ਹਾ ਲਏ ਜਣਿਆਂ ।
 ਪਾਣੀ ਮਿਲਿਆ ਪੈਣ ਵੀ ਮਿਣ ਲਈ,
 ਜੱਰੇ ਜੱਰੇ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆਂ ।
 ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਅੱਡਾ,
 ਕਈ ਨਵੇਂ ਰਾਹ ਕੱਢੇ ;
 ਅਜੇ ਜਾਣਨਾ ਬਾਕੀ : ਬੰਦਾ
 ਕਿਸ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਆ ।

ਅੰਤਿਕਾ

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਦੇ ਜੀਵਨ ਤੇ ਇਕ ਉਭਰੀ ਝਾਤ

ਜਨਮ 15 ਜਨਵਰੀ 1899 ਨੂੰ ਸੁਹਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਪੋਠੋਹਾਰ ਦੇ ਅਧਵਾਲ ਨਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ। ਜ਼ਿਲਾ ਕੈਮਲਪੁਰ। ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਪਿਛੋਂ ਪਹਿਲਾ ਭਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਜਿਸ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਉਹ ਜਨਮੇ, ਉਸਦੀ ਛਤ ਵਿਚ ਮੋਰੀ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੰਘਾਇਆ ਗਿਆ।

ਪਿਤਾ : ਭਾਈ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ। ਨਿੱਘੇ ਸੁਭਾ ਦੇ। ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿੱਕੇ-ਮੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦਾ ਸਾਇਆ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਠ ਗਿਆ। ਮਾਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਦਾਦਾ ਦਾ ਨਾਂ : ਭਾਈ ਈਸਰ ਸਿੰਘ। ਆਪ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਸੁਭਾ ਦੇ ਦਸੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਵਡੇ-ਵਡੇਰੇ : "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਭਾਈ ਮਣਸਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿਚੋਂ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਗ੍ਰਹਸਥੀ-ਸੰਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ, ਸਿਖ, ਮੁਸਲਮਾਣ ਸਾਰੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸ਼ਰਧਾ ਰਖਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਤੇ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਲਈ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਲੰਗਰ ਚਲਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੋਖੀ ਜਾਗੀਰ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸੀ !

ਭੈਣਾਂ-ਭਰਾ : ਤਿੰਨ ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਤਿੰਨ ਭਰਾ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਭੈਣ ਡਾਕਟਰ ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸੇਠੀ ਦਾ ਮਾ ਸੀ। ਭਰਾ, ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਕਨ੍ਹੀਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ। ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ।

ਵਿਆਹ : ਜਦੋਂ "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ, 1912 ਵਿਚ ਗੋਮਾਵੰਤੀ (ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ) ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਨੜਾਲੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਦੇ ਸਨ। ਸਰਦਾਰਨੀ ਮੁਸਾਫਿਰ 52 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਸਾਥ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 8 ਮਾਰਚ 1964 ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ।

ਬੱਚੇ : ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੌਰ (ਅੰਬੋ) ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਜਨਮ 13 ਅਪ੍ਰੈਲ 1920 ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਦੀ ਸ: ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਹੋਈ। 17 ਸਤੰਬਰ 1960 ਨੂੰ ਹੇਮ ਕੁੰਡ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਸ ਤੇ ਸੜਕ ਤੇ ਪੱਸ ਆਣ ਪਈ ਤੇ 26 ਯਾਤ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਦੋਵੇਂ ਸੁਰਗਵਾਸ ਹੋ ਗਏ।

ਜੇਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਦੇਵ) ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਜਨਮ 5 ਦਸੰਬਰ 1922 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਸੇਅਰੋ-ਸਾਇਰੀ ਦੇ ਸੈਕੀਨ। 15 ਜਨਵਰੀ 1981 ਨੂੰ ਹਾਉਸਟਨ (ਅਮ੍ਰੀਕਾ) ਵਿਚ ਦਿਲ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਕਰ ਕੇ ਦਿਹਾਂਤ ਹੋਇਆ।

ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਭੂਪਾ) ਦੂਜੇ ਪੁੱਤਰ ਭੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਨਮ 1925 ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜਸੀ ਹੁਝੇਵਿਆਂ ਵਿਚ ਮਸਰੂਫ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਵੇਲੇ ਆਪ ਘਰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤੇ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਇਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਅਪੜਨ ਭੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਮਿਟੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਦਸੀਂਦਾ ਸੀ, ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਉਥੇ ਟੋਲਣ ਗਿਆ, ਬੜੀਆ ਉਸ ਟਕਰਾ ਮਾਰੀਆ ਪਰ ਮਾਸੂਮ ਜਾਨ ਉਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਠੀਕ ਜਗ੍ਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਸੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਕਿਸੇ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਗਿਆਨੀ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇ-ਜੀਵਨੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਰਾਜਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਜਿੰਦ੍ਰ) ਦੂਜੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਜਨਮ 17 ਜੁਲਾਈ 1927 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ-ਫੇਰੀਆ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਬੀਮਾਰ ਪੈ ਗਈ। ਫਿਰ ਬੀਮਾਰੀ ਵਧ ਗਈ। ਆਖਰ 20 ਜੂਨ 1945 ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਸਹਿਕਦੀ ਉਹ ਤੁਰ ਗਈ।

ਮਨਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਮਨੀ) "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦਾ ਤੀਜਾ ਬੇਟਾ ਜਿਸ ਦਾ ਜਨਮ 12 ਦਸੰਬਰ 1929 ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਅਜਕਲ World Bank, ਵਿਚ ਵਾਸਿੰਗਟਨ ਵਿਖੇ Senior Attorney ਹੈ।

ਜੋਗਿੰਦਰ ਕੌਰ (ਗੁੱਡੋ) ਤੀਜੀ ਲੜਕੀ ਦਾ ਜਨਮ 17 ਜੂਨ 1933 ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਕਰਨੈਲ ਐਸ. ਐਸ. ਸੰਤ ਫੌਜ ਤੋਂ ਰੀਟਾਇਰ ਹੋਕੇ ਅਜਕਲ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ।

ਪਰਮਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਪੰਮੀ) "ਮੁਸਾਫਿਰ" ਜੀ ਦੇ ਚੌਥੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਜਨਮ 23 ਅਕਤੂਬਰ 1935 ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਅਜਕਲ ਬੰਬਈ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਤਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਛੋਟੂ) ਮੁਸਾਫਿਰ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਬੇਟੇ ਦਾ ਜਨਮ 29 ਨਵੰਬਰ 1937 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਤੇਜਿੰਦਰ ਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਭੀਚਾ) ਮੁਸਾਫਿਰ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਬੇਟੇ ਦਾ ਜਨਮ 22 ਜੁਲਾਈ 1939 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬੱਚਾ 5 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਿਹਲ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਗਿਆ। ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਆ ਗਿਆ ਤੇ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1943 ਨੂੰ

ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਵੀ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੈਰੋਲ ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਸਚਦੇਵ ਸਿੰਘ (ਬੱਬੂ) ਜਨਮ 28 ਜੂਨ 1942। ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਬੇਟਾ ਲੰਡਨ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹਲ ਫੇਰੀਆ : 1921 ਤੋਂ 1946 ਤੀਕ ਕਈ ਵਾਰ ਜਿਹਲ ਗਏ। 1930 ਵਿਚ ਸਿਵਲ ਨਾਵਰਮਾਨੀ। 1940-41 ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਤਿਆਗ੍ਰਹਿ। 1942 ਵਿਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਭਾਰਤ ਛੋੜ ਦਿਓ ਅੰਦੋਲਨ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਜਿਹਲਾਂ ਵਿਚ ਰਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਇਹ ਹਨ। ਸਾਹਪੁਰ ਜਿਹਲ, ਸਿਆਲਕੋਟ ਜਿਹਲ, ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਜਿਹਲ, ਮੁਲਤਾਨ ਜਿਹਲ, ਲਾਹੌਰ ਸੈਂਟਰਲ ਜਿਹਲ।

ਪਦਵੀਆਂ : ਜਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ 1930 ਤੋਂ 1931 ਤੀਕ

ਸਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਕੱਤਰ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਦੇ ਸਕੱਤਰ।

ਮੈਂਬਰ AICC ਪਹਿਲ ਵਾਰ 1930 ਵਿਚ ਤੇ ਫਿਰ ਕਈ ਵਾਰ।

ਮੈਂਬਰ Constituent Assembly 1957-50

ਮੈਂਬਰ Provisional Parliament : 1950-52

ਮੈਂਬਰ ਲੋਕ ਸਭਾ : 1952-57, 1957-62, 1962-66

ਪ੍ਰਧਾਨ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਕਾਂਗਰਸ ਕਮੇਟੀ 1947-1959

ਮੈਂਬਰ Working Committee AICC 1952-57

ਮੈਂਬਰ Executive Committee Congress Party 1952-66
in Parliament

ਚੇਅਰਮੈਨ : ਜਲ੍ਹਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬਾਗ ਕਮੇਟੀ।

ਚੇਅਰਮੈਨ : ਸਵਾਗਤੀ ਕਮੇਟੀ 61 ਵੀਂ ਇੰਡੀਅਨ ਨੈਸ਼ਨਲ ਕਾਂਗਰਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪੰਜਾਬ 1966-67

ਮੈਂਬਰ, ਰਾਜ ਸਭਾ 1968-74 1974-76

ਸਨਮਾਨ : 1. ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ 1955 ਵਿਚ ਵਰਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਕਵੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ
ਸਨਮਾਨਿਤ।

2. ਸਾਹਿਤ ਅਕਾਦਮੀ ਐਵਾਰਡ 1978 (ਉਰਵਾਰ ਪਾਰ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਲਈ)
ਮਰਨ ਉਪ੍ਰਾਂਤ।

3. ਪਦਮ ਵਿਭੂਸ਼ਣ (ਮਰ ਉਪ੍ਰਾਂਤ)

ਕੁਝ ਰਚਨਾਵਾਂ

ਕਵਿਤਾ :

1. ਸਬਰ ਦੇ ਬਾਣ : 1922 ਪਬਲਿਸ਼ਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ।
2. ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣ : 1935,
3. ਜੀਵਣ ਪੰਥ : 1940 ਸਿਖ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ ।
4. ਟੁਟੇ ਖੰਭ : ਮਾਰਚ 1951 ਸਿਖ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ ।
5. ਮੁਸਾਫਰੀਆ : ਅਗਸਤ 1951 ਸਿਖ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ ।
6. ਸਹਿਜ ਸੇਤੀ : 1964 ਨਵਯੁਗ ਪ੍ਰੈਸ, ਚਾਦਨੀ ਚੌਕ ਦਿਲੀ ।
7. ਵਖਰਾ ਵਖਰਾ ਕਤਰਾ ਕਤਰਾ : 1976 ,,
8. ਦੂਰ ਨੇੜੇ : 1981 ,,

ਕਹਾਣੀਆਂ :

1. ਵਖਰੀ ਦੁਨੀਆ : 1945 ਸਿਖ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ ।
2. ਸਸਤਾ ਤਮਾਸ਼ਾ : 1952 ,,
3. ਆਲ੍ਹਣੇ ਦੇ ਬੋਟ : 1955 ,,
4. ਕੰਧਾਂ ਬੋਲ ਪਈਆਂ : ਨਵਯੁਗ ਪਬਲਿਸ਼ਰ, ਦਿਲੀ
5. ਉਰਵਾਰ : ਜੂਨ 1975

